

Exhortació del papa Joan Pau II sobre la vida consagrada i la seva missió en el món

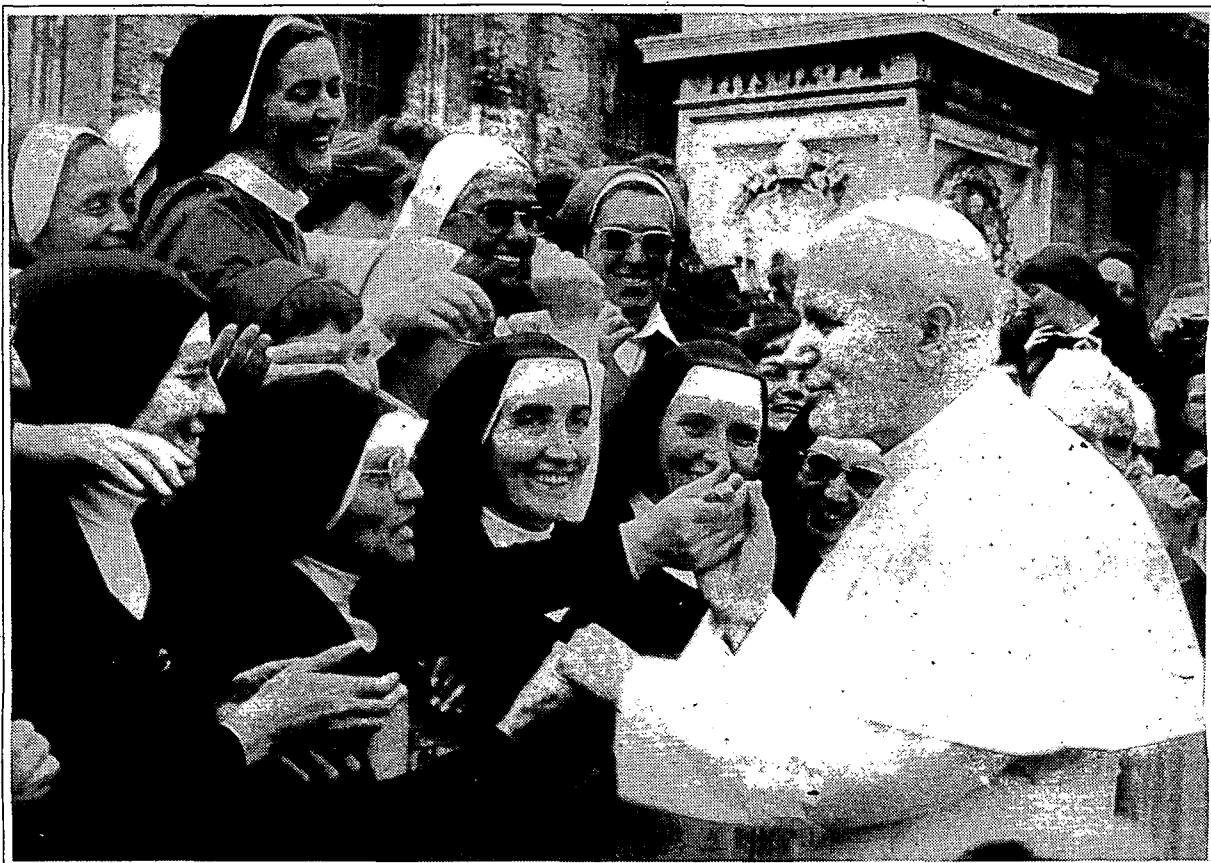
Fidelitat al carisma i compromís de ser testimonis de Crist

El papa Joan Pau II va fer pública l'exhortació apostòlica postsinodal «Vita Consecrata» sobre vida consagrada i la seva missió en l'Església i en el món, el passat 28 de març. El document de 205 pàgines conté quatre capítols, amb una introducció i una conclusió.

Joan Pau II tracta en l'exhortació de la vida consagrada com a do de l'Església i el seu valor especial en el món contemporani, demanant-los fidelitat al carisma i el compromís de ser testimonis de Crist davant el tercer mil·lenni, amb un esforç renovat per la santedat.

Per acomplir tot això descriu els valors permanents que han d'ocupar la vida de les persones consagrades plenament a Déu. Entre altres qüestions, el Papa assenyala en el primer capítol la missió de l'autoritat, el paper de les persones ancianes, la relació entre vida consagrada i Església particular, com viure la fraternitat en el món d'avui, la col·laboració amb els diversos instituts i amb els laics i associats, així com la dignitat i el paper de la dona consagrada.

En els medis eclesials, i sobretot en les cúries generals dels ordes i congregacions religioses, aquesta exhortació del papa Joan Pau II ha estat rebuda amb gran satisfacció. A pàgina 3, en fem un detallat resum.

Entrevista amb Mons. Samuel Ruiz, bisbe de San Cristóbal de las Casas (Mèxic)

«La cultura indígena s'encarna en les Esglésies autòctones»

El bisbe de San Cristóbal de las Casas, Mons. Samuel Ruiz, ha estat presentat per l'Organització No Governamental «Médicos del Mundo», com a candidat al Premi Príncep d'Astúries a la Concòrdia 1996.

En una entrevista concedida a Tanius Karam per a C.C., Mons. Ruiz explica de manera planera i sincera algunes de les qüestions que més el preocupen i interessen. L'anomenat «bisbe dels indis» analitza, entre altres coses, la situació de Chiapas, la qual es troba en un procés de negociacions per a la pau, després de la insurrecció de l'EZLN el gener de 1994, i la realitat de

l'indígena que lluita per recuperar la seva dignitat i el seu lloc a l'Església i a la societat. Convençut que Déu vol la salvació universal de totes les persones i grups humans, sense renunciar a la seva pròpia identitat cultural, Mons. Ruiz parla del significat de l'evangelització i ens transmet la seva preocupació per la fidelitat de l'Església als més pobres i desfavorits, en un Estat com el mexicà que necessita urgentment una reforma agrària.

Més informació a pàgs. centrals

SUMARI

2

Editorial:
Religió a l'escola:
la responsabilitat
dels pares

VII

Guia per a la litúrgia
de la cinquantena
pasqual, per
Mons. Pere Tena

16

Conferència del
Dr. Soler sobre la
recepció del Concili
Provincial Tarraconense

18

Cicle «Novel·la i
transcendència»:
Estimar Déu a través
de la música

Editorial

Religió a l'escola: la responsabilitat dels pares

El tema de l'ensenyament de la religió continua creant polèmica. Malgrat un ampli reconeixement social dels inconvenients d'ignorar les ineludibles referències cristianes de la història i de la cultura del nostre poble, no s'acaba de trobar una solució satisfactòria. Es tracta de conjugar elements diversos: el dret constitucional dels alumnes —o dels seus pares— a obtenir ensenyament de la religió catòlica si ho desitgen, el mateix dret dels altres a no rebre'n, la necessitat de tots d'una informació o cultura religiosa. Cal afegir-hi encara les dificultats objectives que comporta l'aplicació de la reforma de l'ensenyament secundari.

Ara, però, volem referir-nos a un altre aspecte de la qüestió: l'exercici pels pares del dret a demanar classe de religió per als seus fills. És evident que, sense una actitud conscient i decidida en aquest punt, resultaria inoperant qualsevol millora de la situació que obtinguéssim. A la

llarga, fins i tot perdríem força moral per a reivindicar l'ensenyament escolar de la religió.

Actitud conscient... Dol la poca atenció que molts pares hi presten. Fins i tot en el cas —ni de lluny majoritari— que els alumnes participin de la catequesi parroquial, l'assignatura de religió té una funció complementària molt important. La seva inserció en el conjunt de les disciplines escolars ajuda a fonamentar, ni que sigui en termes elementals, una primera connexió entre fe i cultura. Cap família catòlica no pot, per coherència, negligir una qüestió tan fonamental.

Actitud decidida... Sabem fins a quin punt resulta difícil de fer-se escoltar per alguns directors dels centres docents. Són conegudes les estratagemes de fer veure falsament a uns pares que només ells, entre tots els de l'escola, han formulat aquesta petició... Moltes vegades, fins i tot, s'han promogut

campanyes subtils de dissuasió, sempre fàcils atès que els pares mai no voldran que els seus fills puguin resultar mal vistos. Veritablement cal molta decisió per a enfrontar-se a circumstàncies com aquestes. Val a dir, però, que són molts els pares que ho han aconseguit, malgrat algunes dificultats inicials. Però és qüestió d'estar alerta i actuar, ara precisament que és el temps de formalitzar les matrícules.

Les parròquies tenen aquí un paper important a jugar. Cal que informin els pares, que els recordin les seves responsabilitats, que els facin costat contra qualsevol intent de maniobra. Aquest treball és decisiu, segons ho demostra l'experiència de moltes escoles.

Tant de bo aconseguim que aquesta nostra societat que oblida i alhora, de tant en tant, invoca els grans valors humans faci atenció a l'ensenyament de la religió com a instrument eficaç de promoure'ls.

Tribuna

Una preposició, la clau de la qüestió

Gemma Morató i Sendra

Mestra i periodista

Així és, una preposició és la clau d'una qüestió sovint complicada. Tot aquell que sigui observador se n'adonarà ràpidament que no és el mateix. Llàstima, però, que sovint es confon o fins i tot, no s'hi troba la diferència. El perquè és ben senzill, hi ha qui no hi veu res a comparar.

Em refereixo a l'abisme que separa dues frases ben concretes. Són les següents: «parlar *dels* joves» i «parlar *amb* els joves». Dues oracions gramaticals on l'única diferència és una simple preposició.

Doncs, aquesta preposició és el principi de moltes incomprendions, malentesos i d'una falta de diàleg cada cop més agreujada entre grans i joves. Mentre uns intenten esbrinar què fer amb la joventut d'avui dia i organitzen xerrades, col·loquis i llegeixen llibres sobre aquesta classe social que els preocupa, això cal dir-ho, els altres intenten que algú els escolti.

Sovint, no hi ha manera, els que han de fer d'escolta no s'han adonat que el centre del problema no és parlar *dels* joves sinó atan-

sar-se *als* joves. Intenten buscar fórmules químiques o matemàtiques per apropar-se a aquests éssers que en els diccionaris són definits amb la paraula inexperiència. Terme no gens desagradable, si es té en compte, que aquell que no ha viscut quelcom, encara és a temps de sembrar un futur on les experiències poden esdevenir fructíferes. El jove no vol fórmules matemàtiques, sinó paraules senzilles. Desitja uns braços oberts on trobar refugi quan no sap explicar què li passa però necessita poder trobar qui escolti els seus mots, de vegades inintel·ligibles.

També, els diccionaris defineixen la joventut, com els primers temps de quelcom. Aquesta frase pot servir per analitzar si ser jove és una sort o una desgràcia. Tothom respondria que és una gran sort. És evident, però quan hom es troba en aquesta etapa de

la vida, a vegades li costa de veure-ho així. Si estar en els primers temps de quelcom vol dir sentir-se incomprès, ja hem begut oli. En canvi, si vol dir sentir-se encoratjat i acompanyat per forjar un caràcter i una personalitat que regirà tot el que queda de vida, anem per bon camí.

El jove és actiu i per tant necessita persones actives que l'ajudin a créixer en tots els aspectes de la vida. Parlar *dels* joves vol dir passivitat, vol dir no posar-se a treballar, vol dir eludir la vertadera tasca. Parlar *amb* els joves comporta activitat per treballar amb el jove, per compartir experiències de vida, per ajudar-lo a superar proves, per posar-li davant seu el que ha de ser, per molt que li costi. Significa tenir paciència, parlar clar i abordar temes que a voltes es fan incòmodes. Vol dir, també, acceptar la seva

afectivitat, la seva manera d'estimar. És respectar uns pensaments plens d'il·lusions que el fan feliç i que el porten a encaminar-se al demà que potser li fa por, però que vol afrontar sense sentir-se sol.

El jove vol aprendre del gran, encara que no sigui de forma explícita. Vol descobrir els secrets del món, de la transcendència. Perquè el jove se sent atret per tot el transcendent. El jove es vol atansar a Déu però té por. Busca la seguretat de què no s'equivoca. Vol veure i viure amb gent convençuda. Persones que estimen el Senyor i que en parlen sense complicacions. Vol aprendre a pregar i vol que n'hi ensenyin. Vol sentir dir, encara que es faci el sord, que cal pregar.

El jove vol tantes coses, que potser és sempre un insatisfet. Però amb el deler de voler, es fa persona que té i que dona, o si més no, que sabrà donar. Sabrà donar, a mida que li hagin ensenyat a donar-se, les persones que s'han entregat per fer el futur del món una mica millor.

Per tant, és molt senzill, és qüestió de canviar la preposició. Parlar *amb* els joves és el que farà que les coses complicades es tornin simples i que el jove no es refugi en móns irreals que el fan malbé i que li destrueixen la noblesa.

Potser si es recuperés el diàleg sincer, els valors que poc a poc tendeixen a esbravar-se es conservarien i es reforçarien.

El jove vol aprendre del gran, encara que no sigui de forma explícita. Vol descobrir els secrets del món, de la transcendència. Perquè el jove se sent atret per tot el transcendent. El jove es vol atansar a Déu però té por.

CATALUNYA
CRISTIANA

Director: Manuel Valls i Serra

Coordinació: Josefina Picas i Pauné

Redacció: Glòria Carrizosa, Miquel Àngel Codina, Guillem Farré, Francesc Gamissans, Núria Oriol, Tomàs Puntí, David Vidal

Col·laboradors: Núria Albert, Montserrat Albert, Josep M. Aragones, Jordi Bassas, Pilarín Bayés, Pietat Campmajó, Oriol Camps, J. Carrera Planas, Rosa Collell, Miquel Estradé, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Justo López Melús, Jaume Mora, Josep Nadal, Francesc Nicolau, Francesc Riu, Joan Salvador, Pere Saumell, Pere Tena, Josep Ventura, P-J Ynaraja

Corresponsals: Jaume Reixach, GIRONA; Jaume Montaña, LLEIDA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Lluís Badia, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Redacció, administració, publicitat i autoedició:

C/ Puiggari 5-7, - 08014 BARCELONA - Telèfon 490 59 88, Fax 490 20 35

Impressora: Publigraf, S.A.L. Passatge Valeri Serra, 30, 08011 BARCELONA. D.L. B. 14.387/79 Tels. 454 16 30 / 17 77

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 9.880 Ptes.
Resta d'Europa: 20.384 Ptes.
Amèrica i Àfrica: 25.584 Ptes.
Àsia i Oceania: 36.504 Ptes.

Edita: Fundació Catalunya Cristiana, de l'Arquebisbat de Barcelona
Fundadors: Mn. Joan Jarque i Jutglar i Mn. Francesc Malgosa i Riera

PATRONAT

President: Mons. Ricard-Maria Card. Carles i Gordó, arquebisbe de Barcelona

President per delegació: Mons. Joan Carrera i Planas, bisbe auxiliar de Barcelona

Altres membres: Josep-Rafael Carreras de Nadal, Ramon Casals i Lamarca, Marcel Coromines i Balletbò, Pére Fàbregues i Morlà, Marcel·lí Joan i Alzinella, Josep Miró i Ardèvol, Pere Planellas i Reig, Josep Oriol Pujol i Humet, Mn. Manuel Valls i Serra, Gaspar Vilarrúbia i Codina

Secretari: Jaume Planas i Pahissa

Delegat executiu: Jaume Viñals i Rovira

Difusió controlada per

MEMBRE DE LA UCIP
MEMBRE DE L'APPEC

Exhortació del papa Joan Pau II sobre la vida consagrada i la seva missió en el món

Vaticà

Fidelitat al carisma i compromís de ser testimonis de Crist

El papa Joan Pau II va fer pública l'exhortació apostòlica postsinodal «Vita Consecrata» sobre vida consagrada i la seva missió en l'Església i en el món. El document de 205 pàgines conté quatre capítols, amb una introducció i una conclusió.

C.C.

Joan Pau II tracta en l'exhortació de la vida consagrada com a do de l'Església i el seu valor especial en el món contemporani, demanant-los fidelitat al carisma i el compromís de ser testimonis de Crist davant el tercer mil·lenni, amb un esforç renovat per la santedat.

Per acomplir tot això descriu els valors permanents que han d'ocupar la vida de les persones consagrades plenament a Déu. Entre altres qüestions, el Papa assenyala en el primer capítol la missió de l'autoritat, el paper de les persones ancianes, la relació entre vida consagrada i Església particular; com viure la fraternitat en el món d'avui, la col·laboració amb els diversos instituts i amb els laics i associats, així com la dignitat i el paper de la dona consagrada.

Destaca com l'Església acull amb igual dignitat homes i dones. «Les dones consagrades —afirma— són cridades a ser-hi d'una manera molt especial, i a través de la seva dedicació viscuda amb plenitud i amb alegria un signe de la tendresa de Déu envers el gènere humà. També s'espera molt del tarannà de la dona en el camp de la reflexió teològica, cultural i espiritual, no només pel que fa al que és específic de la vida consagrada femenina, sinó també en la intel·ligència de la fe en totes les seves manifestacions».

El segon capítol s'adreça a les monges de clausura, als germans religiosos, als instituts mixtes i a les noves formes de vida consagrada perquè sàpiguen viure la fidelitat en la novetat, expressant-los el seu reconeixement i valor a la societat actual. En aquest sentit, demana un nou impuls de la pastoral vocacional i la necessitat de la formació permanent.

Promoció de la justícia

El tercer capítol està dedicat a la vida consagrada com a mostra de radicalitat, de l'amor a Déu portat fins a l'èxtrem. S'hi refereix a l'aportació específica a l'evange-

lització, la necessitat d'enfrontar-se a la inculcació de la vida consagrada i la predilecció pels pobres i promoció de la justícia.

També enumera els grans desafiaments de la vida consagrada: la castedat, la pobresa i el repte de la llibertat en l'obediència. El darrer apartat es refereix a la difusió del missatge evangèlic: la presència en el món de l'educació, necessitat d'un compromís renovat en el camp educatiu, evangelitzar la cultura i la presència en el món de les comunicacions socials.

El darrer capítol titulat *Compromisos en el diàleg amb tots* convida al diàleg interreligiós i a posar-se al servei de la unitat dels cristians, oferint una resposta d'espiritualitat a la recerca de Déu. «En el nostre món, en el qual sembla haver-se perdut el rastre de Déu, és urgent un audaç testimoni profètic per part de les persones consagrades. Abans de tot per l'afirmació de la primacia de Déu i els béns futurs, sense anteposar res a aquest amor personal per Crist i pels pobres en els quals Ell viu, amb la lleialtat del que no tem, fins i tot, arriscar la pròpia vida».

Reptes de la vida consagrada

Pel que fa als grans reptes de la vida consagrada són els que concerneixen directament als consells evangèlics de castedat, pobresa i obediència, que «tot i afirmant el valor dels béns creats, els relativitza, presentant Déu com el bé absolut». Els qui segueixen aquests tres desafiaments, alhora que cerquen la santificació, «proposen una "teràpia espiritual" per a la humanitat, atès que rebutgen la idolatria de les criatures i fan visible el Déu vivent. La persona consagrada manifesta que el que molts creuen impossible és possible».

El Papa afirma que «la primera provocació prové d'una cultura hedonística que delimita la sexualitat de qualsevol norma moral objectiva, reduint-la sovint a mer joc i objecte de consum, transigent

Joan Pau II: «La vida consagrada hauria de mantenir viu el sentit de la comunió entre els pobles, races i cultures»

amb la complicitat dels mitjans de comunicació social, amb una mena d'idolatria de l'instint». La resposta de la vida consagrada consisteix en la pràctica joiosa de la castedat perfecta, com a testimoni de la força de l'amor de Déu en la fragilitat de la condició humana.

La següent temptació està avui representada «per un materialisme àvid de posseir, desinteressat de les exigències i els sofriments dels més dèbils i mancat de qualsevol

consideració pel mateix equilibri dels recursos de la naturalesa». La resposta és la pobresa evangèlica, viscuda de maneres diverses i acompanyada per un compromís actiu en la promoció de la solidaritat i de la caritat, «que contesta enèrgicament a la idolatria dels diners».

Unió entre pobles, races i cultures

En tercer lloc, denuncia aquelles

concepcions de llibertat que deixen de banda la seva relació constitutiva amb la veritat i amb la norma moral. «En realitat, la cultura de la llibertat és un autèntic valor, íntimament unit amb la persona humana». Això no obstant, el Papa crida l'atenció sobre «les terribles conseqüències d'injustícia i violència que condueix l'ús deformat de la llibertat». Una resposta eficaç a aquesta situació és l'obediència que caracteritza la vida consagrada.

Un altre dels punts als quals es refereix Joan Pau II és la importància de viure la fraternitat tant dins de la comunitat eclesial com fora d'ella, «en un món dividit i injust». Les comunitats de vida consagrada han d'anunciar amb el testimoni de la seva pròpia vida el valor de la fraternitat cristiana i la força transformadora de la Bona Nova. «Tenen la comesa de donar testimoni i de mantenir sempre viu el sentit de la comunió entre els pobles, races i cultures».

L'exhortació apostòlica *Vita Consecrata*, amb data del 25 de març, resumeix les conclusions i els suggeriments que el Papa ha volgut fer seus amb motiu del debat celebrat durant el Sínode dedicat a «La vida consagrada» l'octubre del 1994, quan els religiosos van plantejar els problemes que més els preocupaven.

El document va ser presentat el divendres 29 de març pel cardenal Eduardo Martínez Somalo, prefecte de la Congregació per als Religiosos i instituts de vida consagrada.

El Papa demana l'immediat alliberament de set monjos segrestats a Algèria

C.C.

Davant una multitud de dos-cents mil fidels aplegats per a la celebració del Diumenge de Rams, el papa Joan Pau II va demanar en l'Àngelus l'immediat alliberament dels set monjos trapencs segrestats a Algèria, el 26 de març passat pels integristes islàmics.

La jornada va estar dedicada al Dia Mundial de la Joventut. «Només l'amor realitza l'home i no hi ha amor sense sacrifici», va manifestar el Sant Pare als joves presents, als quals va encoratjar a ser-hi presents en la propera Jornada Mundial que tindrà lloc a París el 1997.

El Papa també es va referir durant l'Àngelus als

set monjos trapencs segrestats a Algèria el 26 de març passat pels Grups Islàmics Armats (GIA). «Apel·lo al sentit de la fraternitat humana —va dir— demanant l'immediat alliberament d'aquells religiosos que han decidit restar, com a testimonis de l'Absolut, enmig d'una població musulmana amb la qual havien establert, des de fa anys, lligams d'amistat i de respecte mutu».

Sa Santedat va demanar que «puguin tornar, sans i estalvis, al seu monestir i retrobar el seu lloc després dels amics algerians».

«Vulgui Déu inspirar a tots els ciutadans d'aquella nació per tal que emprenguin el camí d'una pau vertadera, tan esperada per la població», va concloure.

CAMPANYA ANUAL d'aportacions populars (rifa)

SORTEIG TRADICIONAL: 1996

Adquirint les butlletes
 podeu optar als premis

1r. premi: *Un cotxe PEUGEOT 106
 kit - 3 portes.*

2n. premi: *Bicicleta BIANCHI Mountain
 Bike model FOX. (21 velocitats)*

3r. premi: *Un aspirador MIELE de luxe,
 model S 270i*

I també, a més:

*10 lots de llibres amb 6 títols per escollir
 de la col·lecció «Babar i els seus amics»
 (Ed. Beascoa).*

DATA DEL SORTEIG: 4 DE JUNY

PARADA DE SANT JORDI AL PORTAL DE L'ÀNGEL

Com cada any, el dia 23 d'abril, Diada del
 Llibre, tindrem parada a Barcelona, en
 col·laboració amb la Formiga d'or, al cap
 d'avall de l'Av. Portal de l'Àngel
 (entre c/Arcs i c/ Cucurulla)

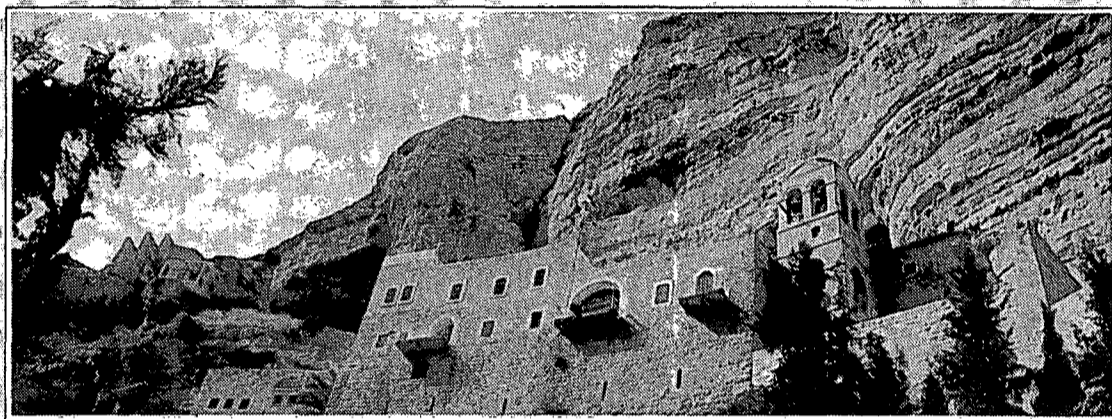
**Veniu a visitar-nos!
 us hi esperem!**

Informació de pelegrinatges i viatges

Del 16 al 23 de maig Del 1 al 8 d'agost
 Del 17 al 24 d'octubre Del 27 de desembre al 3 de gener

TERRA SANTA

El país de Jesús

Pas a pas amb el Nou Testament,
 com a «Pelegrins de la Paraula»

PER LA CULTURA RELIGIOSA I POPULAR

ESPARREGUERA

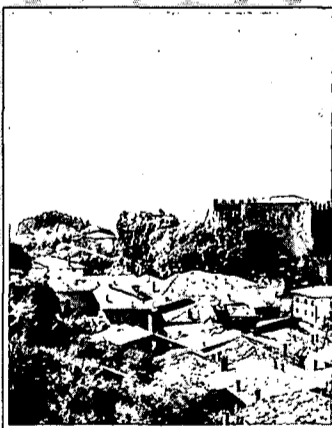

**Diumenge, 28 d'abril
 LA PASSIÓ D'ESPARREGUERA**

Assistència a la representació, transport i dinar (places limitades)

Del 3 al 14 de juny

**NORD
 D'ITÀLIA**

Dels llacs dels Alps
 als canals de
 Venècia

Del 13 al 23 de juliol

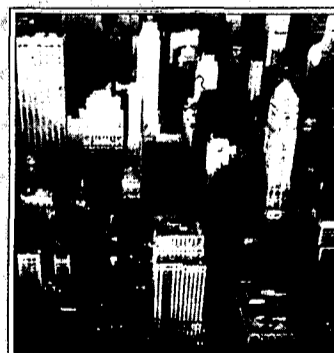
**BULGÀRIA
 MEDIEVAL**

Els testimonis de la
 més típica tradició
 oriental

Del 1 al 15 d'agost

**ESTATS UNITS
 i CANADÀ
 Costa est**

Tot visitant els
 santuaris del
 Nou Món

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

DEMANEU MÉS INFORMACIÓ DES D'ARA

Per telèfon, per correu o bé personalment a l'Associació
 AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA - Plaça Urquinaona, 11, 3r. 3a. A
 08010 BARCELONA - Telèfon: 301 37 18 - Fax: 302 32 64

ALGÈRIA

Es tem per la seva vida

Set monjos trapencs segrestats per un comandament fonamentalista

MEDEA.— Un grup de religiosos francesos va ser segrestat el 27 de març passat, presumptivament per part d'un comandament de guerrillers integristes musulmans. Els religiosos trapencs han estat duts a un lloc desconegut i s'ignora la sort que hagin pogut tenir.

C.C.

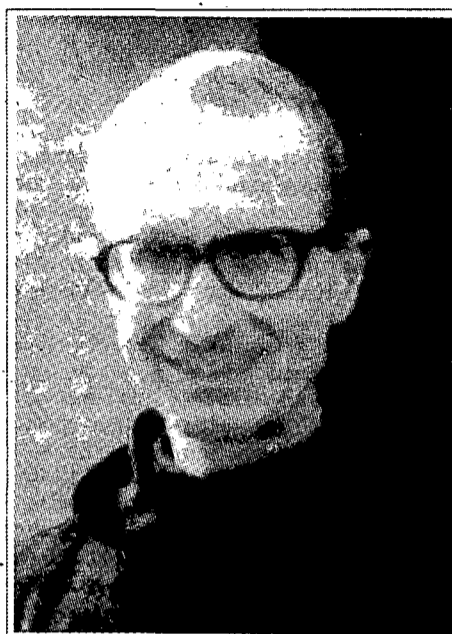
L'arquebisbe d'Alger, monsenyor Henry Teissier, va declarar que el segrest constitueix «una gran prova per a nosaltres» i que la comunitat cristiana a Algèria, ha rebut amb consternació aquesta notícia. Els segrestadors pertanyen a la comunitat argeliana dels Trapencs, tots de nacionalitat francesa. El més jove té 46 anys i 82 el més vell.

Els fets van succeir al monestir de Tibérine, prop de la ciutat de Medea, que es troba a uns 100 quilòmetres al sud de

l'Alger. Es tracta d'una zona muntanyosa on són especialment actius els grups integristes. L'exèrcit algerià ha posat en marxa una operació de gran envergadura per tractar de localitzar els monjos segrestats.

El fet es va produir quan un grup armat es va presentar cap a la una i mitja de la matinada al monestir, demanant un metge. Els segrestadors actuaren amb una gran rapidesa, tot i així no arribaren a apoderar-se dels altres dos monjos que es trobaven a diferents zones de l'edifici.

La major part de les vegades, els segrests comesos pels grups fonamentalistes arge-

Dom Christian de Chergé, 59 anys, prior del monestir des del 1971

lians acostumen a tenir un final tràgic.

En canvi, els responsables catòlics a Algèria continuen pensant que és possible que els segrestadors continuïn amb vida, «ja que, almenys, no han estat assassinats en el mateix moment, com acostuma a ser habitual» i guarden l'esperança que se'ls hagin endut amb la intenció de guarir un o diversos ferits.

Els trapencs del monestir viuen del seu treball en els horts i els camps que els pertanyen i no havien pres precaucions especials malgrat el clima de violència.

Per altra banda, la primera reacció internacional es va produir des de França. A París, Jacques Rummehard, portaveu del Ministeri d'Afers Exteriors, va declarar que «es tracta d'un acte odiós que afecta la comunitat religiosa que ja ha pagat un altre tribut a la violència a Algèria».

FRANÇA

El cardenal Lustiger ingressa a l'Acadèmia

PARÍS.— L'arquebisbe d'aquesta diòcesi, cardenal Jean-Marie Lustiger, va ingressar el passat 14 de març a l'Acadèmia francesa, per a la qual havia estat elegit el passat juny. Lustiger, de 69 anys, ocuparà el silló que va deixar vacant el qui va ser arquebisbe de Lió, cardenal Albert Decourtray, mort el setembre de 1994.

Jueu d'origen polonès, l'actual arquebisbe de París es va convertir al cristianisme i fou ordenat sacerdot l'any 1954. Lustiger és

un dels purpurats més significatius del col·legi cardenalici. (E)

IRAQ

Exposició de Bíblies

BAGDAD.— Durant el proper mes d'abril recorre diverses poblacions d'Iraq una exposició de Bíblies antigues i modernes. Entre les primeres figuren diversos manuscrits en àrab i en siríac. Les Societats Bíbliques del Pròxim Orient, a les quals es deu aquesta iniciativa, han comptat amb el suport del patriarca catòlic dels caldeus, monsenyor Raphaël I Bidawid. La Societat Bíblica d'Iraq fou clausurada l'any 1978, raó per la qual la difusió de la Bíblia en aquest país ha hagut de ser confiada a les Societats Bíbliques del Líban i de Jordània. Es registra a Iraq un creixent interès popular per la Sagrada Escripura. (OFIM)

MONGÒLIA

Acció social dels missioners

ULAN BATOR.— Des de l'any 1992 funciona en aquesta capital una missió catòlica, for-

mada per 4 sacerdots, 3 germans laicals i 4 religioses. Els missioners, en aquests anys, han creat un centre per acollida dels infants del carrer, per a la seva educació i per a la distribució de menjar als qui no tenen plaça en el centre. Es dona la trista realitat que una tercera part de les famílies està presidida per mares solteres, amb les consegüents dificultats per a l'educació i alimentació de la seva prole.

La missió ha inaugurat a finals del febrer passat un edifici de cinc plantes amb capella, oficines, sales de reunions, habitacions per als missioners i per al Nunci Apòstolic, monsenyor Juan Bulaitis. Els missioners tenen en projecte l'obertura de diversos centres assistencials en àrees rurals. (OFIM)

ITÀLIA

La vida del pare Pius, al cinema

ROMA.— *La noche del profeta* duu per títol la primera pel·lícula sobre la vida del P. Pius, popular religiós caputxí italià mort l'any 1968, que ha dirigit l'escenògraf i realitzador francès Jean-Marie Benjamin i que serà presentada a Roma pròximament. El film narra, amb una certa distància, els diferents episodis de la

vida del P. Pius, entre els quals la coneguda recepció dels estigmes de Crist o el seu particular conflicte en el moment d'optar per una vocació religiosa.

En un altre ordre de coses, també a Itàlia un ancià veterinari, vidu i pare de tres fills, de 77 anys, serà ordenat sacerdot el proper 27 d'abril a Piacenza. Guido Biancardi, que també va treballar com a secretari del despatx pastoral de la diòcesi de Piacenza, havia pensat ja en la seva joventut convertir-se en sacerdot però el seus estudis de metge veterinari el van allunyar del seminari. (APIC)

CUBA

Renaixement catòlic

LA HABANA.— El 25 de febrer passat es va clausurar en aquesta ciutat la II Trobada de l'Església de Cuba. L'assemblea va reunir els 12 bisbes de l'illa juntament a un total d'altres 150 participants, entre sacerdots, religiosos i militants seglars. Deu anys abans s'havia celebrat una Trobada similar, la primera des de la implantació del règim comunista l'any 1959.

Aquesta II Trobada ha servit per afirmar la situació actual de

l'Església a l'illa. S'ha constatat una major aflluència dels cubans als temples, la qual cosa significa que deixen a un costat les temences que anteriorment els impedi- en expressar la seva condició de cristians. Augmenten els candidats al ministeri sacerdotal i a la vida religiosa. Els moviments apostòlics laicals s'han reorganitzat a partir de zero.

Els cristians cubans continuen sent discriminats a l'hora d'accedir a la universitat o a determinats llocs de l'Administració Pública, ha constatat la Trobada. Persisteixen les dificultats polítiques i administratives per a la construcció de noves parròquies i per a la remodelació de les que ja hi ha, moltes de les quals en ruïnes. És molt difícil l'ingrés de missioners i missioneres i continua sent difícil l'obtenció de permisos de residència estable. El règim es nega que el Papa visiti el país, l'únic de tot Amèrica llatina que no l'ha rebut encara.

Actualment, l'Església cubana compta amb 256 sacerdots i 470 religiosos (OFIM)

TELÈFON DE LA SALUT MENTAL
FUNDACIÓ NOU CAMÍ

Psicotelèfon
(93) 427 44 22

Internacional

ESTATS UNITS

Advertència del cardenal Mahony als catòlics nord-americans

Cap partit polític no ha fet un bon treball

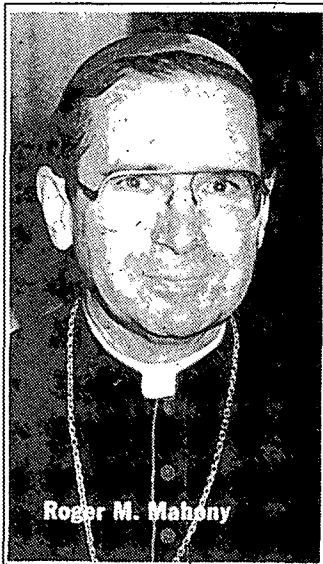
LOS ÀNGELES.— L'arquebisbe de la diòcesi, cardenal Roger M. Mahony, ha fet una crida als catòlics nord-americans perquè participin en el procés polític des d'una consciència ben informada i amb una preocupació pel bé comú.

Pel que fa a l'Església, ha assenyalat el cardenal, «considerem els problemes polítics a la llum de l'Evangeli i de la Tradició. Són ells els que ens diuen que hem de jutjar la política en funció del que fa pels membres més dèbils de la societat». En aquest sentit, cap dels partits polítics no ha fet un bon treball en els últims anys. «Hem vist massa sovint com aquests partits són en realitat els representants d'interessos particulars de grups. És la nostra preocupació pel

bé comú allò que ens distingeix dels partits polítics», explica Mahony.

L'arquebisbe responia així a les crítiques d'aquells que retreuen a l'Església catòlica el fet de casar-se amb els anomenats «liberals» i estar més a prop dels demòcrates que dels republicans. «És només una coincidència, nosaltres no donem consignes a l'elector», va replicar el prelat. Mahony es va referir de manera especial a la postura del Papa i dels bisbes americans contra la pena de mort i contra la política en matèria d'immigració que s'exerceix a Califòrnia.

«Cap partit —va assenyalar— no defensa els punts de vista de l'Església en el seu conjunt». El cardenal de Los Angeles, per altra banda, ha tin-

Roger M. Mahony

gut tendència a desmarcar-se clarament de la *Catholic Alliance*, una nova secció de l'ultraconservadora *Christian Coalition*, creada a principis d'aquest any en vistes a la campanya presidencial. Aquesta «Aliança» es presenta «de manera abusiva» com una associació catòlica, mentre que, sobretot en qüestions socials, defensa posicions que no tenen res de catòliques, va afirmar Mahony. (V.N.)

ITALIA

«Famiglia Cristiana», en desacord amb el Dia de la dona

ROMA.— El setmanari catòlic italià «Famiglia Cristiana» es va mostrar en desacord amb la celebració el 8 de març a Itàlia, del «Dia de la dona». Segons la publicació, que té un tiratge de més d'un milió d'exemplars, aquesta festa està «superada», així com el seu ritual —les dones enarbořen un bri de mimosa— que consideren ja caducat.

El setmanari les emprèn no només contra el polític, sindicalistes i feministes, sinó també contra les religioses que acaben de «descobrir» el Dia de la dona. La Unió de superiors majors, en efecte, va acceptar participar en un debat en companyia de representants dels moviments feministes més durs.

Amb el títol «Més força, menys mimosa», *Famiglia Cristiana* —que cita el Papa en suport de la seva posició— subratlla que en comptes d'aquesta jornada plena de brins de mimosa, la dona ha d'obtenir més atenció i encoratjament en la societat. Segons el setmanari, aquest objectiu comptaria amb l'aprovació de totes les dones.

Aquesta presa de posició contra el símbol del «Dia de la dona» —comparable per la mobilització que engendra amb la festa de les mares— ha suscitat un allau de reaccions negatives encapçalades per les de les religioses italianes que no amaguen la seva reprobació pel que diu el setmanari, ni el seu suport al «Dia de la dona».

Una de les adhesions curioses a *Famiglia Cristiana* ha arribat de les dones incorporades a l'exèrcit. «Nosaltres no som feministes i no voldríem canviar el nostre lloc pel seu», escriuen les membres de l'Associació de reclutes femenines. (APIC)

EL CLERGAT NADIU PROMOU LA IMPLANTACIÓ DE L'ESGLÉSIA ALS PAÏSOS DE MISSIÓ

AJUDEM ELS SEMINARISTES NADIS

i Diguem ben alt que...

...la llavor ha arrelat i el Clergat Nadiu és el fruit d'unes Terres que necessiten l'ajut de l'Església.

...els missioners passen el testimoni a mans de Bisbes i Sacerdots Nadius.

...el Clergat Nadiu és el futur de la nostra Església i ara més que mai aconseguirem que les vocacions no es perdin per manca de mitjans.

...89.000 seminaristes joves es preparen per servir els seus pobles ajudats per les OBRES MISSIONALS PONTIFÍCIES. També ajudem els noviciats femenins i masculins de Missions.

Enguany aquests Cinc Seminari majors depenen especialment de la nostra col·laboració per garantir el futur de l'Església en aquests països.

Seminari Sant Josep	Ikot Ekpene (Nigèria)	580 alumnes
Seminari Interdiocesà	Taegu (Corea del Sud)	268 alumnes
Seminari Sant Pau	Tabora (Tanzània)	215 alumnes
Seminari Sant Antoni	Sao Luis do Maranhao (Brasil)	73 alumnes
Seminari Sant Francesc de Sales	Huaraz (Perú)	64 alumnes

Constatem que l'ajuda als Seminaris és la millor inversió en favor de les Esglésies joves de Missions

- UNA BECA de 300.000 ptes. facilita 6 anys d'estudi
- MITJA BECA de 150.000 ptes. facilita 3 anys d'estudi
- UN CURS SENCER per 50.000 ptes.

PER A INFORMACIÓ I DONATIUS
Adreceu-vos a les Delegacions Diocesanes de Missions de Catalunya:

25002 LLEIDA Plaça de Sant Josep Tel. (973) 26 76 39	17004 GIRONA C/Albareda, 15 Tel. (972) 20 32 97	25280 SOLSONA Bisbat Tel. (973) 48 06 19
08002 BARCELONA C/ Bisbe, 5 Tel. (93) 317 91 94	43003 TARRAGONA Pla de Pàlau, 2 Tel. (977) 23 34 12	43500 TORTOSA Cruera, 5 Tel. (977) 44 07 00
25700 SEU D'URGELL Bisbat Tel. (973) 35 00 54	08500 VIC C/ Santa Maria, 1 Tel. (93) 883 26 55	

La promou l'Editorial Verbo Divino per al coneixement de la Paraula de Déu

Espanya

Campanya per a una Setmana Bíblica a totes les diòcesis d'Espanya

ESTELLA (NAVARRA).— L'Editorial Verbo Divino, sorgida per a la difusió i estudi de la Bíblia arreu del món, ha llançat una campanya per a la realització d'una Setmana Bíblica a parròquies i comunitats cristianes, amb una metodologia participativa.

Materials

Segons els organitzadors els objectius d'aquesta iniciativa és «provocar una experiència viva de trobada amb Déu mitjançant la seva Paraula, en definitiva, a la llum de la fe en Jesús Ressuscitat. Amb aquesta experiència es pretén despertar el desig de continuar llegint l'Esclat i sensibilitzar un procés que, en última instància, cerca retornar les lectures bíbliques a comunitats que durant segles n'han viscut allunyades».

La proposta de la celebració de la Setmana Bíblica ha estat presentada, a través d'un fullet informatiu, a totes les diòcesis espanyoles així com a nombroses parròquies. Les persones interessades a rebre aquest material poden efectuar la seva comanda gratuïta a l'Editorial Verbo Divino d'Estella (Navarra).

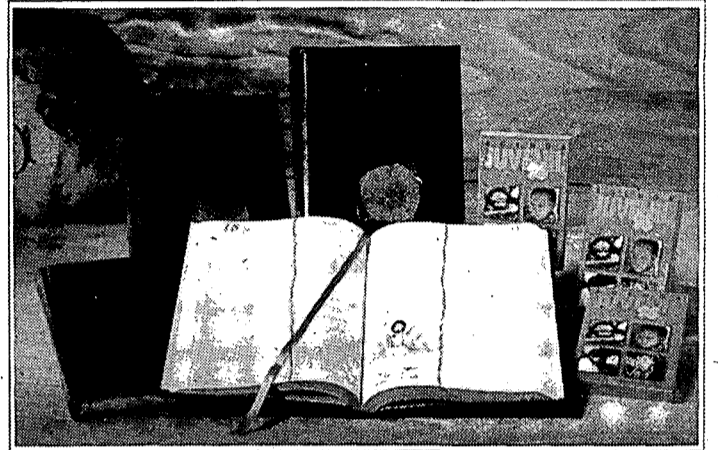
La Setmana Bíblica, formulada en aquest cas com quatre dies, pretén convertir-se en un moment d'obertura a totes les comunitats creients i als qui es troben allu-

nyats i atrets, al mateix temps per la Paraula de Déu. Per això, assenyalen que la naturalesa popular i missionera d'aquesta Setmana implica una metodologia participativa composta d'activitats que fomenten el contacte directe amb la Bíblia i l'escolta en silenci.

Lectura, meditació i pregària

El passatge bíblic dels deixebles d'Emaús ha estat el fragment elegit pels organitzadors d'aquesta Setmana. Cada dia de la Setmana la trobada ha de girar al voltant d'un aspecte concret, tenint com a fons la mateixa pregunta que es van qüestionar els deixebles «On podem trobar avui Jesús ressuscitat?».

L'itinerari que es pretén seguir en la Setmana Bíblica és el se-

Les Bibles i agendes bíbliques de l'Editorial "Verbo Divino" contribueixen a actualitzar i viure cada dia la Paraula de Déu

güent: lectura, meditació i pregària. Tot això per posar en marxa una dinàmica de recuperació de la Paraula de Déu en la comunitat parroquial «que exigeix una informació a la comunitat i una deter-

minada preparació de l'equip d'animadors». La data concreta de la celebració d'aquesta Setmana Bíblica no s'ha determinat, perquè sigui cada comunitat parroquial la que estableixi el moment concret.

Jornades de Bioètica per a agents de Pastoral de la Salut

VALÈNCIA.— Religiosos sanitaris, professionals sanitaris cristians, capellans d'hospitals i agents de Pastoral de la Salut a les parròquies es van reunir els dies 1 i 2 de març a la Facultat de Teologia per seguir les Jornades de Bioètica, dirigides pel pare Javier Gafo, S.J.

Es va respondre a la convocatòria de formació permanent per als agents de pastoral de la salut que l'Església de València impulsa des del projecte pastoral de la Delegació Episcopal de Pastoral de la Salut, Fers Coval.

Els vint-i-cinc anys de Bioètica, els principals dilemes actuals, la Bioètica en l'*Evangelium vitae*, la relació entre Ètica i Infermeria, així com Ètica i ancianitat, van ser els temes tractats que van donar lloc a interessants diàlegs entre el ponent i els assistents.

En la presentació que el delegat de Pastoral de la Salut va fer sobre les Jornades va quedar de manifest la necessitat d'aquesta formació per saber estar al costat dels malalts en un context sòcio-sanitari sotmès a constants canvis pels avenços tècnics i científics. Va citar l'exigència de la formació permanent en aquests temes com un vot o compromís al que cal ser fidels, com una qüestió de respecte a un mateix, a l'Església i als destinataris d'aquesta pastoral. (I.V.)

«Editio authentica»

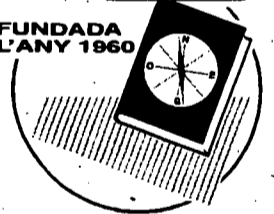
MADRID.— Amb aquesta etiqueta i sota el segell de Ràdio Vaticano, el seu director, Pascuale Borgomeo, ha presentat a Madrid l'edició castellana —es publica en 7 llengües—, en CD i cassette, del rosari del Papa. L'enregistrament inclou la pregària dels 15 misteris per Joan Pau II, cants religiosos i unes paraules seves sobre la pietat mariana. Es comercialitzarà a

l'abril, per Dino Music, amb una fotografia del Papa i un rosari, per 6.995 pessetes, i els beneficis de la venda, per TV i a través de parròquies, seran per a l'emissora vaticana. (V.N.)

Escola amb Residència
per a nois i noies a
partir de 12 anys

Escola Joviat

FUNDADA
L'ANY 1960

Educació Infantil

Primària i EGB

ESO

3r de BUP

COU

Cicles Formatius

Formació Professional

Administrativa i Comercial
Automoció
Electricitat i Electrònica
Hoteleria i Turisme
Informàtica de Gestió
Sanitària

Estudis
Superiors
de Turisme

Informació i inscripcions:

Folch i Torres, 5-13
08240-MANRESA
Tel. (93) 872 69 88
Fax. (93) 872 85 81

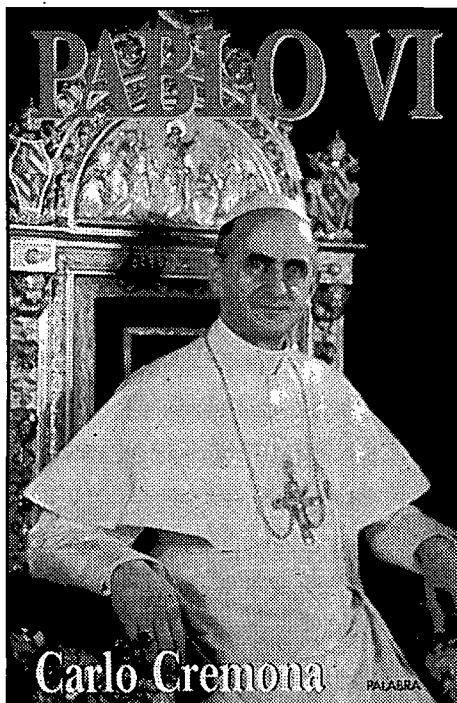
Visiti'ns

EDICIONES PALABRA

Colección Ayer y Hoy de la Historia

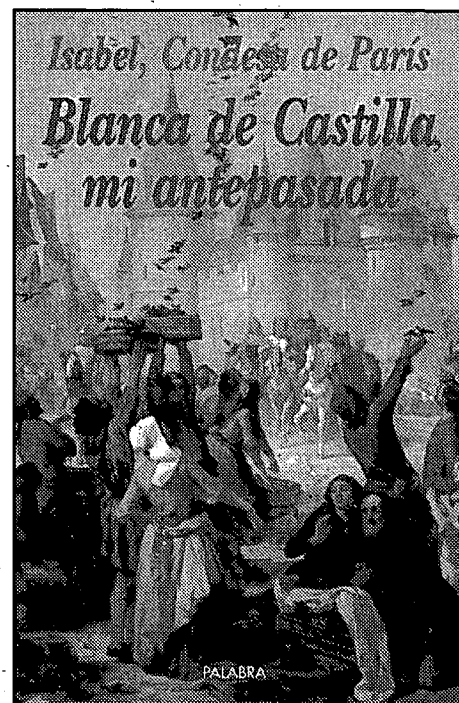
23
ABRIL
Un gran regalo
para el día del libro

**AUTORES DEL MÁXIMO PRESTIGIO
EN SU MATERIA**

Este libro nos revela a Giovanni Battista Montini, inédito y en ocasiones secreto. Una obra apasionante y profunda, instrumento indispensable de conocimiento y meditación.

3.700 ptas.

Un gran reino, contado como una historia de familia, que nos introduce en la Francia del siglo XIII

3.200 ptas.

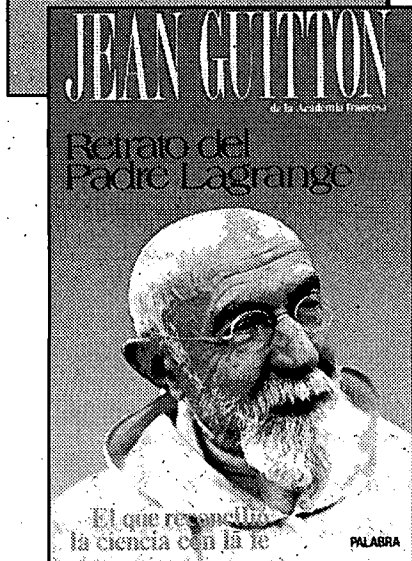
Tomás Moro es el "hombre del siglo XXI" cuya obra, y su vida entera, nos explican las causas y el desarrollo de su época.

2ª edición - 3.450 ptas.

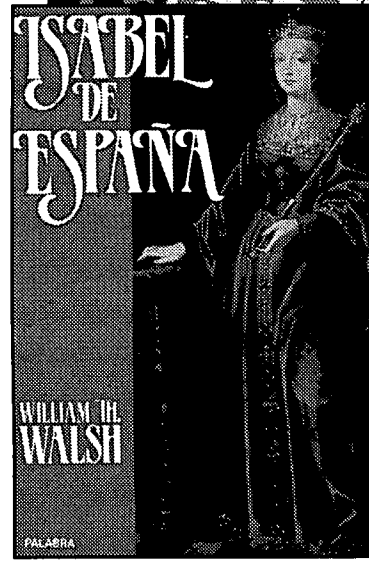
La vida de la Madre Teresa es un desafío de valentía al materializado mundo actual. Un desafío al que responden muchas jóvenes de todo el mundo.

3.650 ptas.

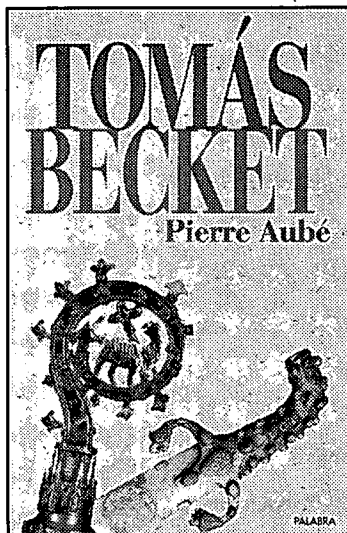
El autor ha recibido del Papa el encargo de escribir un libro biográfico del Padre Lagrange, fundador de la Escuela Bíblica de Jerusalén.

2.800 ptas.

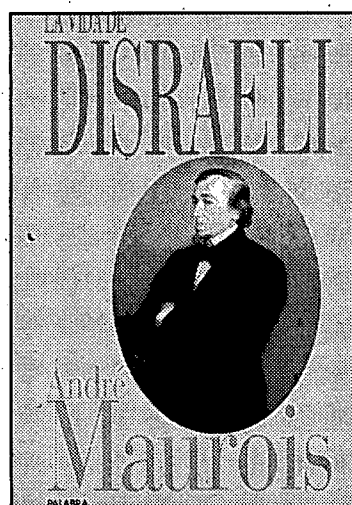
Isabel de España es más que una biografía de la Reina Católica. Es un completo relato de uno de los momentos más importantes de la historia.

4.000 ptas.

Gran amigo de Enrique de Inglaterra, que lo nombra Canciller para que le ayude en la organización de su reino. Pero Tomás defiende "el honor de Dios" y no se doblega a los deseos del rey

3.850 ptas.

Benjamín Disraeli ha sido el hombre político más grande de todos los tiempos, durante la época más brillante del Imperio Británico.

2.950 ptas.

DE VENTA EN LAS PRINCIPALES LIBRERÍAS O DIRIGASE A:

EDICIONES PALABRA S.A. • Pº Castellana, 210 • 28046 Madrid • Tfnos. 350 77 20/39 • Fax: 359 02 30

Barcelona

Per evitar qualsevol confusió

L'Església catòlica no accepta la maçoneria

BARCELONA.— Arran d'uns nous comentaris de premsa d'aquests dies sobre un funeral per un membre de la maçoneria, celebrat fa unes quantes setmanes a la basílica de Santa Maria del Mar, l'oficina de premsa de la Delegació diocesana dels Mitjans de Comunicació Social de la ciutat comtal, es remet a la nota del 21 de febrer passat, publicada al «Butlletí de l'Arquebisbat de Barcelona» corresponent al mes de febrer.

C.C.

A la nota es feia constar que «fa unes setmanes, a la basílica de Santa Maria del Mar de Barcelona, es van celebrar les exèquies en sufragi d'un difunt, destacat membre de la maçoneria. La celebració fou anunciada a la premsa del dia abans, per part de la família, i també per part de la Gran Lògia d'Espanya, a la qual pertanyia el difunt.

Diversos comentaris periodístics posteriors, i alguns elements de la celebració mateixa, poden haver induït a confusió algunes persones, com si aquest fet significués una acceptació, per part de l'Església, de la pertinença dels catòlics a la maçoneria, i fins i tot un gest simbòlic d'aprovació.

Per tal d'evitar les ambigüitats que s'hagin produït en aquest tema, dis-

pensar les confusions i clarificar la consciència dels fidels, aquest Arquebisbat considera convenient fer les següents precisions:

Les exèquies es van celebrar a petició de la família del difunt, tal com es va fer constar en el mateix moment de la celebració. Les exèquies són, per a l'Església, una pregària confiada al Pare misericordiós perquè el difunt, alliberat de tots els seus pecats, sigui acollit en el lloc del repòs, de la llum i de la pau de Déu. Són, per tant, un acte de fe en la mort i la resurrecció de Crist, i també una forma cristiana de compartir el dol d'una família i de demostrar-li la simpatia i la proximitat.

El judici continua sent negatiu

Pel que fa al judici de l'Església

sobre les associacions maçòniques, cal dir que continua essent negatiu, encara que l'actual Codi de Dret Canònic no ho expliciti nominalment. En efecte, els principis maçònics han estat sempre considerats com inconciliables amb la doctrina de l'Església. La inscripció a aquestes associacions, per tant, continua essent greument prohibida pels catòlics (vegeu Declaració de la Congregació per a la Doctrina de la Fe, del 26 de novembre de 1983). A més, «les autoritats eclesiàstiques locals no tenen competència per pronunciar-se sobre la naturalesa de les associacions maçòniques amb un judici que pogués implicar una derogació de la Declaració citada».

El Codi de Dret Canònic no preveu una excomunió *latae sententiae* (automàtica) per als membres de tals associacions ni tampoc per als que les dirigeixen. En conseqüència, la celebració de les exèquies d'un catòlic que pertanyia a la maçoneria només es pot decidir amb una valoració pastoral de la situació concreta, que respecti el desig de la família i la consciència del difunt i la seva intimitat, i que eviti al mateix temps qualsevol confusió en la doctrina de l'Església i en la fidelitat que li és deguda».

Carta Dominical

RICARD M. CARLES

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Sacerdoci i celibat

¿Com expressar l'amor? Les paraules resulten matusseres si l'amor és gaire gran. Només la vida, lliurada a qui s'estima, pot ser l'expressió d'un amor. Així sol passar en els amors que són autèntics: els profunds, els duradors, els que realitzen la nostra condició humana de sentir-nos lliures a l'hora de consagrar l'existència a una cosa o a algú que considerem més important que la pròpia vida.

Però, quan l'amor que sentim és rebut de Déu, aquell aspecte de tot amor que consisteix a ser acceptat per l'altre, es converteix en condició bàsica per a l'amor. Quan Déu pren la iniciativa, el sentiment no és tant de «ser acceptat» com de «ser escollit». I és de confusió pel fet de representar quelcom per a ell, de temor que ens ofereixi res que superi les nostres capacitats, però alhora de necessitat de respondre a aquest amor.

A l'inici d'una vocació al sacerdot, es percep una possibilitat concreta de resposta a l'amor de Déu consagrant-li la vida en el sacerdot. I aquest aspecte de lliurament total a ell és prioritari respecte de qualsevol acceptació de les activitats que pot comportar.

Dic això perquè, davant d'una vocació sacerdotal, hi ha qui es pensa que qui accepta del Senyor aquesta crida ho fa perquè li agrada d'acomplir determinats aspectes del ministeri sacerdotal. I no és pas així. No sempre ens agrada tot el que haurem de fer com a sacerdots diocesans. No és que «ens agradin» totes les tasques que ens encomanaran. «Ens agrada» Crist. Estimem Crist, i és per ell que acceptem allò que serà servei als germans, a l'Església, per la glòria de Déu.

Quan es parla del «celibat opcional» com una fita per aconseguir, s'expressa de fet el que és una realitat: que els sacerdots, perquè ens volem consagrar totalment a Déu, «optem pel celibat». No ens sentim condicionats per cap llei, sinó que aquesta opció és del tot desitjada per qui es vol consagrar radicalment a Déu.

Jesús fou cèlibe. La seva exigència de deixar-ho tot per ell es referia sovint a la família, a l'esposa, als fills... Els primers sacerdots, els va cridar perquè primer «estiguessin amb ell» (Mc 3:13). Viure la intimitat amb Jesús és un element bàsic de tota vocació sacerdotal. És un amor que abasta il·lusionadament tota la nostra vida, tot el nostre ésser.

Als inicis de la vocació és freqüent de sospesar què s'ha de deixar per seguir el Senyor. Sorgeix aviat la realitat de l'opció: no es tracta tant de «renunciar» com d'«escollir». Dedicar la vida, el cos, l'esperit a Crist amb una elecció d'amor exclusiva, perenne, total, i posar-se al servei de l'Església amb una disponibilitat plena i absoluta.

«En la virginitat i en el celibat la castedat manté la seva significació original. Realitza, en la renúncia al matrimoni, el «significat sponsal» del cos mitjançant una comunió personal i una donació a Jesucrist i a la seva Església, que prefiguren i anticipen la comunió i la donació perfectes del més enllà» (*Pastores dabo vobis*). Aquest desig —de tothom qui troba Déu— de veure el seu rostre troba en el sacerdoti una expressió màxima en la seva opció pel celibat.

El nunci apostòlic visita el cardenal Carles

C.C.

BARCELONA.— Monsenyor Lajos Kada, nunci apostòlic del Vaticà, va visitar privadament, el divendres 29 de març, l'Arquebisbat de Barcelona, on es va reunir amb el cardenal Ricard M. Carles i els seus bisbes auxiliars. Aquesta entrevista respon a una invitació del cardenal al nou nunci, com a primer contacte amb la realitat diocesana. El nunci, després de visitar la catedral, va assistir a la reunió ordinària que celebra cada divendres l'equip episcopal de l'Arquebisbat.

El cardenal Narcís Jubany va participar en el dinar amb què va acabar la reunió. El nunci va tornar a Madrid la mateixa tarda.

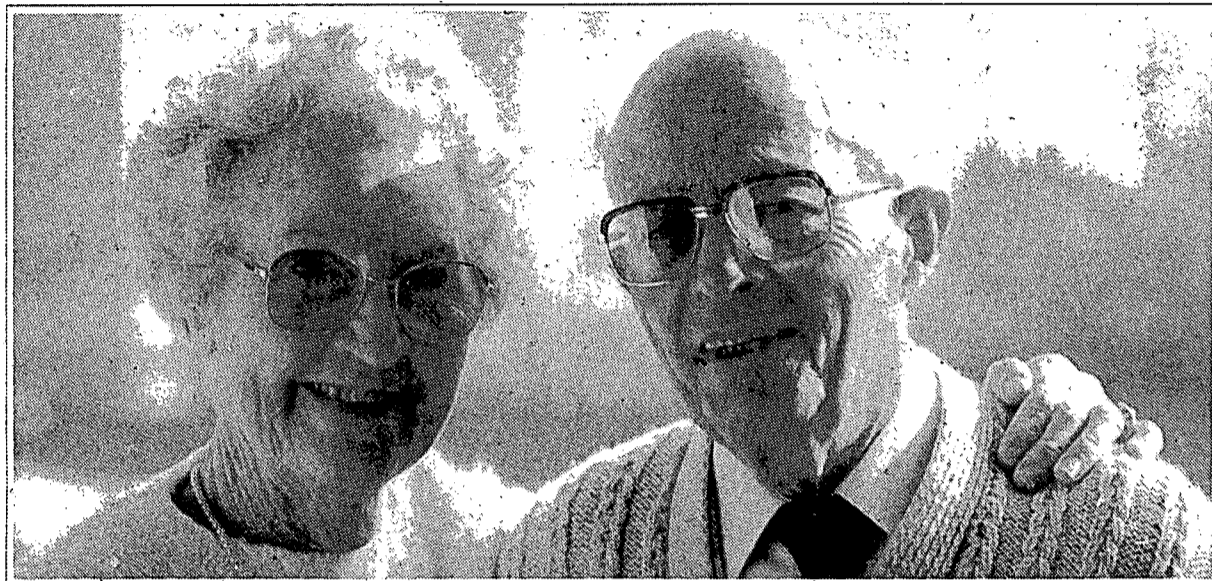
Tres trobades rellevants de caràcter pastoral

Girona

GIRONA.— En aquests últims quinze dies Girona ha protagonitzat tres trobades de caràcter pastoral que es podrien qualificar de rellevants, tant per la quantitat de participants com per l'objectiu de les trobades. Són aquestes:

Jaume Reixach

Les Hospitalitats catalanes de Lourdes feia cinc anys que no es reunien. Girona va acceptar la responsabilitat de tornar a moure les Hospitalitats catalanes de Lourdes i aquest passat cap de setmana es va materialitzar la trobada. Una trobada que va tenir lloc a Lloret de Mar i que va aplegar més de 300 participants, entre els quals hi havia nombrosos joves. El tema de treball s'ha centrat en el dolor humà i en la seva interpel·lació espiritual. Què passa quan el dolor truca a la porta, quan la malaltia ens visita?. Les sessions han tingut lloc a l'hotel Rigat Park i a la Casa de Cultura de l'Ajuntament lloretenc. El Col·legi de les religioses de la

Més de 500 persones es van reunir en la trobada de «Vida Creixent»

Immaculada (les «franceses») va servir per celebrar-hi la missa del diumenge, que ha estat presidida pel bisbe Jaume i concelebrada amb els consiliaris de les Hospitalitats. La Dolors Godoy, presidenta de l'Hospitalitat gironina, manifestava la seva satisfacció pel bon desenvolupament de la trobada, que ha reunit el mateix nombre de gent que si fos una trobada estatal. La qual cosa diu molt a favor dels bisbats catalans. Dolors Godoy també va subrat-

llar el suport i la bona acollida que els ha brindat la vila de Lloret de Mar, que no ha regatejat esforços per solidaritzar-se amb una causa tan noble com aquesta: ajudar els malalts.

Una gran participació en «Vida Creixent»

La segona trobada rellevant ha estat la trobada diocesana de «Vida Creixent». Més de 500 participants van omplir de gom gom

l'església parroquial dels Turers de Banyoles. La diòcesi gironina és, sense dubte, la més activa en aquest camp de l'apostolat, el de la gent gran. Potser perquè l'impulsor d'aquest moviment, Joan Viñas, és gironí, però el cas és que cada vegada hi ha més parròquies gironines que compten amb un grup d'apostolat de gent gran. I dic bé «apostolat» perquè totes les consignes del moviment s'adrecen a fer feina, a ajudar, a prestar serveis, la qual cosa no deixa de ser admirable en aquest cas. Deu ser que quan la vida va minvant, l'espiritualitat va crei-

xent. I amb l'espiritualitat, creix la persona i s'enforteix la germanor. El bisbe Jaume va presidir també la Missa, acompanyat de diversos consiliaris, entre els quals el gironí Mn. Josep Riera, i va animar els participants a la propera trobada, que tindrà, com cada any, caràcter interdiocesà i està prevista pel 17 d'abril al Palau Sant Jordi de Barcelona.

Mentre escric aquestes ratlles, el Seminari deu semblar que s'ha omplert d'ocells primaverals. El pati és un xiscle. Què hi passa?. No res: és el dia de la trobada d'escolans. Des de dos quarts d'onze fins a les cinc de la tarda, els escolans de les parròquies gironines s'ho xalaran d'allò més bé.

Mn. Ramon Oller en tindrà cura i tots sabem que en el punt de mira de Mn. Ramon hi ha les vocacions. Els escolans són terreny adobat, en aquest cas. I bé cal posar-hi atenció. La jornada, doncs, tindrà caràcter formatiu: els escolans faran un recorregut de ginca ma pel barri antic de Girona, tot seguint els passos de la Passió. Ningú, en veure'ls, no cantarà allò de... «escolà, ratapà, menja rates per sopar...» en to burleta. Els escolans avui són gairebé uns diaques menors que valen el seu pes en or. No tothom ho sap veure però és així.

Al Sudan es pateix i es mor a causa de la guerra i l'oblit...

Tant se te'n dóna?

Si desitgeu col·laborar amb les obres que la diòcesi de Torit duu a terme a favor dels pobles del sud del Sudan, podeu trametre el vostre donatiu a:

Diòcesi de Torit
c/o Missioners Combonians
Feliu i Codina, 59 - 08031 Barcelona

o ingresseu-lo en el compte que amb aquesta finalitat s'ha obert a nom de:
Ajuda a Sudan, diòcesi de Torit
«la Caixa», Of. Feliu i Codina
c/c 2100-1158-44-0200030206

Per a més informació: P. Juan Manuel Rodríguez - Tel (93) 427 85 77

GRÀCIES PER LA VOSTRA COL·LABORACIÓ!

SOLSONA

El bisbe Deig parla sobre el Concili

C.C.

BERGA.— El Centre de Formació Cristiana ha ofert durant els dimarts del mes de març unes xerrades-col·loqui amb el bisbe de Solsona, Antoni Deig, sobre els quatre temes del Concili Provincial Tarraconense: *Anunciar l'Evangelí a la nostra societat; La Paraula de Déu i els Sacraments; La sol·licitud pels més pobres i marginats; i La comunió eclesial i la coordinació interdiocesana de les nostres Esglésies.*

BARCELONA

Exposició de calvaris

C.C.

VILANOVA I LA GELTRU.— L'Associació Pessebrista de Vilanova i la Geltrú ha exposat durant la Setmana Santa i fins el 23 d'abril l'exposició de Calvaris, una tradició en diorames que va ser força popular a Catalunya durant els anys 40 i 50 i que s'ha anat perdent a poc a poc. Enguany, ofereixen aquesta exposició esperonats per l'èxit de l'exposició de Pessebres al nou local del carrer Manuel Tomàs nº2 de la ciutat. Horari de 19 a 21 hores el 13 i 14 i el 20, 21 i 23 d'abril.

Sant Ferran celebra 50 anys com a parròquia

Barcelona

BARCELONA.— Dissabte 16 de març, la comunitat de Sant Ferran va celebrar el 50è aniversari de la primera eucaristia, amb una missa solemne, presidida pel cardenal Narcís Jubany. Aquesta parròquia és una de les 34 instituïdes pel bisbe Gregori Modrego l'octubre de 1945.

Francesca Puig

Hi van concelebrar el rector, Mn. Albert Castilla, i el vicari Mn. Sebastià Torralba; els anteriors vicaris, Mn. Josep Maria Monfort i Mn. Aureli G. de Cadiñanos, actual rector de Vilassar de Dalt. També el rector de la parròquia de la Preciosíssima Sang, Mn. Jaume Duch; el P. Martín Javier Berástegui, vice-provincial dels agustins recoletos; el P. salesià Marcos García; el vicari de la parròquia de la Medalla Miraculosa, Xavier Dorado, Mn. Antoni Devesa, familiar del cardenal Jubany, i Mn. Joaquim Lloveras.

La celebració va ser una mostra de la vitalitat de la parròquia: tots els grups hi van participar activament. La coral parroquial va acompanyar la litúrgia i els escoltes van ajudar a la cerimònia. Van portar les ofrenes quatre grups representant la comunitat: el pa i el calze, un matrimoni que ha estat a la parròquia des dels inicis; l'aigua i el vi, dos joves del primer grup de jovent format a Sant Ferran; l'encens, els adolescents de la comunitat i dos nens, els quals van ser batejats a la comunitat i representaven els fruits i l'extensió de la tasca parroquial, van portar les flors per a l'altar.

A l'homilia, el cardenal Jubany va destacar que «l'aniversari no és només una data històrica, sinó també una lliçó que cal respondre. En uns moments de crisi de fe, cal refermar allò que som, la nostra identitat cristiana. Però no tan sols la identitat com a persones, sinó també com a famílies i comunitats cristianes». Jubany es va referir diverses vegades a

El cardenal Jubany va presidir la celebració

la gran necessitat de crear, avui dia, l'Església domèstica dins de cada llar.

Al final de la missa, Mn. Albert Castilla va llegir el telegrama enviat pel Vaticà felicitant la parròquia amb motiu de l'ani-

versari. Al text, Joan Pau II facultava el cardenal Jubany per impartir la benedicció apostòlica, perquè fos penyora de més fruits a Sant Ferran.

També se celebrava el mateix dia el 15è

aniversari de la consagració del nou temple: la parròquia va haver de ser enderrocada el 1981 perquè les termites s'havien posat a les

bigues de fusta. En aquesta missa de celebració, la primera lectura va ser llegida per una jove, la darrera persona que va ser batejada a l'antic temple.

La comunitat va acabar amb pastís i una copa de cava a la Sala Sant Jordi, construïda en fer l'edifici nou.

La celebració del cinquantenari de la parròquia de Sant Ferran, amb seu a la Gran Via de Barcelona, entre els carrers de Llançà i Vilamarí, s'allargarà tot l'any, fins Nadal, amb una llargueta llista d'actes que impliquen tots els grups parroquials. Pel dia 18 de maig a les 21.30 h. hi ha prevista una conferència sobre la història de l'Eixample i el barri de la parròquia a càrrec de l'historiador Josep M. Ainaud de Lasarte, pel dia 25 de maig a les

21.15 h. després de la missa vespertina es farà un concert per la coral «Bell Horitzó» i el dia 31 de maig a les 22 h. es farà un concert de música folk i de danses populars.

Un treball des de l'eficàcia i sense fer soroll

A la parròquia de Sant Ferran de Barcelona moltes persones han treballat i treballen amb veritable eficàcia i sense fer soroll. L'inici d'aquesta parròquia està lligat a un moment en què la humanitat era plena de guerra i s'esparverava amb la caiguda de la bomba atòmica, el 1945. Va ser aleshores, quan un decret de l'arquebisbat de Barcelona creava la parròquia de Sant Ferran i Mn. Rafael Prats en va ser nomenat rector. A l'any 1947 es va començar a treballar en la construcció de la primera església que seria beneïda i inaugurada pel Dr. Modrego el 1951.

El 22 de febrer del 1979 es descobreix que l'embigat de fusta dels sostres de l'església està podrit per l'acció de les termites i que amenaça ruïna tot l'edifici. L'any 1980 arriba el qui avui dia continua sent el rector: Mn. Albert Castilla i, finalment, el 23 d'abril de 1981 es veu caure l'església antiga. En poc temps l'edifici serà restaurat, el 29 de maig del mateix any es col·loca

la primera pedra del nou temple i la missa del gall ja s'hi celebra, tot i que no hagin acabat les obres. És el 18 de març del 1982 que el cardenal Jubany, amb gran alegria de tota la comunitat, consagra la nova Església.

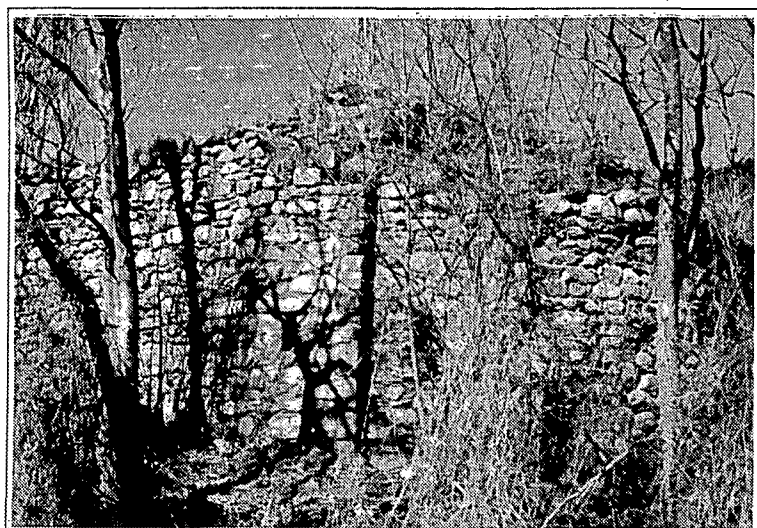
La vella imatge d'alabastre de Sant Ferran, espasa en mà, passa a l'atri de l'església. El bisbe Lluís Martínez i Sistach, el 1990, en beneeix una de nova que és ubicada a la dreta de l'altar. Una imatge més dolça, de fusta, abraçant un nen. I és que Sant Ferran és el protector de la infància.

Un cop més, la parròquia es fica amb obres i arregla la petita capella del Santíssim que l'arquebisbe Ricard M. Carles beneeix el 1992, any dels Jocs Olímpics.

La relació es pot acabar amb el cinquantenari de la parròquia, quan la nau Galileu envia les primeres dades des del llunyà Júpiter, sis anys després del seu llançament.

URGELL

Un grup de joves netegen una Església Romànica de l'Alt Urgell

Imatge de Sant Esteve del Pont en l'actualitat

CASTELLCIUTAT.— Un grup de guies de muntanya, de l'Alt Urgell, esbossen i netegen l'entorn de l'església de Sant Esteve del Pont, temple romànic ja mig enrunat, a la parròquia de Castellciutat.

Antoni Mirabet

Els joves eliminen els matolls que amagaven l'església i netegen els murs. L'actuació a Sant Esteve del Pont forma part d'un programa més ampli que intenta recuperar l'antic camí de Castellciutat a Sant Cerni de Tavèrnoles, encara avui anomenat Camí

dels Monjos, que enllaçava l'Alt Urgell i Andorra. L'actuació facilitarà la posterior consolidació de les restes de l'església.

Es tracta d'un bell monument, de mides proporcionades, documentat ja l'any 961, situat en un camí antigament molt transitat i lloc sagrat amb molta devoció a l'Alt Urgell. En un document de

l'any 1064 apareix Sant Esteve *prope pontem Valire*. L'any 1314 ja no hi vivia ningú i el 1904 Sant Esteve del Pont va ser suprimit com a parròquia i agregat a Castellciutat. Actualment només es conserven els murs, sobretot el del migdia, però encara hi ha l'absis amb la cúpula. Els carreus, barrejats amb la pedra del riu són sense escairar, però uniformes i bellament col·locats sobretot a la volta de l'absis i de tosca als arcs de les finestres, elements arquitectònics encara conservats amb tota la seva bellesa original.

Barcelona

La parròquia de Sant Francesc de Sales acull diversos grups postmatrimonials

BARCELONA.— Uns cinquanta matrimonis joves es reuneixen cada quinze dies en diversos grups en el Servei d'Acolliment de la parròquia de Sant Francesc de Sales (Passeig de Sant Joan, 57) per parlar sobre temes relacionats amb el món de la parella. Aquesta iniciativa que potencia la formació de grups postmatrimonials és pionera a Barcelona.

G. C.

«Les xerrades preparatòries per al matrimoni que es fan a totes les parròquies suposen per a alguns joves un primer contacte amb l'Església ja que no són practicants. Es tracta d'engrescar-los, perquè després de la cerimònia es continuïn trobant en grups i s'estableixi entre ells uns forts vincles d'amistat», afirma Pau Cazeneuve, diaca permanent de Sant Francesc de Sales que junt amb la seva esposa Vicenta acullen aquests grups postmatrimonials.

Cazeneuve destaca l'interès d'aquestes parelles que ja fa anys que es reuneixen i en alguns casos han de fer molts quilòmetres per desplaçar-se ja que vénen de Cardedeu, Olesa de Montserrat, Castelldefels, etc. Els joves parlen de temes que els preocupen «relacionats amb la convivència i el diàleg, eina indispensable perquè un matrimoni funcioni. També n'hi ha que tenen petits

problemes i vénen a demanar-nos consell», diu el diaca qui també destaca el vessant cristià de les trobades. «Sempre acabem la reunió amb una pregària i en el temps litúrgic de l'Advent i la Quaresma fem una celebració penitencial. Alguns d'aquests matrimonis no tenen gaire contacte amb l'Església i aquí poden gaudir d'un diàleg serè i d'un temps de reflexió».

Campanya de joguines

Però a més a més de les reunions, els matrimonis van pensar d'organitzar alguna activitat per ajudar altres persones. Totes les parelles van comprar joguines i les van portar l'endemà del dia de Reis a Sant Josep de la Muntanya. Allí van donar-les personalment a nens que viuen lluny dels seus

Els matrimonis van portar joguines als nens de Sant Josep de la Muntanya

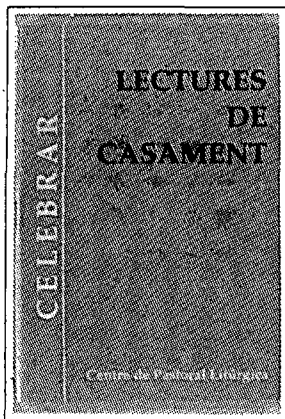
parees perquè són a la presó i tenen grans mancances afectives. Arran d'aquesta experiència, s'han proposat organitzar cada any una activitat diferent que pugui beneficiar les persones necessitades.

Pau Cazeneuve anima altres parròquies

de la diòcesi de Barcelona perquè acullin grups postmatrimonials, «nosaltres estem oberts per informar-los de tot el que vulguin perquè es tracta de fer entre tots una Església més acollidora que tingui contacte amb les necessitats del poble».

CENTRE
DE PASTORAL
LITÚRGICA

PER A LA CELEBRACIÓ DEL CASAMENT:

Lectures de casament

8a. edició (ampliada)
40 pàgs., 300 ptes.
Col. Celebrar

Aquesta edició ampliada inclou totes les lectures per al casament segons el nou Ritual (és l'únic llibret on es troben totes).

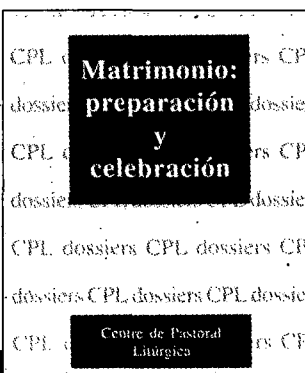
Cada lectura, amb una breu presentació.
Per a facilitar als contraents l'elecció de les lectures.

AMB MOTIU DEL NOU RITUAL DE CASAMENT:

Matrimonio: preparación y celebración

Dossier CPL preparat per J. Aldazábal y J. Lligadas.
132 pàgs., 990 ptes.

Triu d'articles, documents i altres materials per a promoure la revisió i aprofundiment de la pastoral de la preparació i la celebració del matrimoni.
Explicació de la nova edició del Ritual de casament.

CENTRE DE PASTORAL LITÚRGICA

Rivadeneyra, 6, 7è. tel. 302 22 35/ Fax 318 42 18 - 08002 Barcelona

LLEIDA

La germana Luisa Cano porta 50 anys al servei dels malalts

LLEIDA.— Sor Luisa Cano ha complert 50 anys de Filla de la Caritat de Sant Vicenç de Paül. D'aquests anys que per a ella han estat de goig i felicitat servint als malalts, 49 els ha passat i continua a l'Hospital de Santa Maria de Lleida.

Jaume Montaña

Són moltes les coses que els malalts podrien contar de l'entrega i caritat de sor Luisa, però el que ella diu és que per res ni per ningú canviaria el ser Filla de la Caritat de Sant Vicenç de Paül i poder estar a la vora dels més pobres i malalts.

Tan arrelada té al cor la seva vocació de Filla de la Caritat, que ara, encara que està «jublada», no deixa d'anar cada dia a fer una visita als malalts que estan més sols i donar-los de menjar als que necessiten ajuda. Perquè com diu sor Luisa, una Filla de la Caritat no es jubila mai.

En l'avinentsa dels 50 anys, sor Luisa va rebre l'homenatge de la Comunitat i del personal de l'Hospital, també amb regals. Primer l'Eucaristia, presidida per monsenyor Ramon Malla, bisbe de Lleida, concelebrant Mn. Ramon Galceran, capellà de l'Hospital, i el P. Josep M. Biosca, cm. Després del dinar, tot en la intimitat de la Comunitat, sor Luisa es va veure envoltada de les germanes de les comunitats de Filles de la Caritat, de Lleida, de familiars i amics que van venir de Lleó i de Madrid per acompanyar-la i fer festa amb ella.

Les «vaques folles»

Oriol Camps

La Gran Bretanya és una nació acostumada, com diríem aquí, a mirar els braus des de la barrera, i a pensar que el problema és d'aquell que es troba davant l'animal... I exigeix, com qualsevol altre espectador que l'interfecte resolgui el problema. I que ho faci bé, ja que ella s'ho mira. Però s'esdevé, a vegades, que a la Gran Bretanya se li plantegen problemes que l'afecten seriosament. I aleshores es veu obligada a saltar a l'arena, i demana ajut, perquè no està acostumada al desastre.

No en tenia prou amb el problema de l'Ulster, forà encara que sigui a prop, que ara el problema és a domicili, i no es pot resoldre amb negociacions ni a curt ni a llarg termini, que se sap quan comencen i mai quan s'acabaran, i que a vegades serveixen perquè les coses romanguin com estan que és precisament tal com ella vol.

Perquè ara, el problema, no l'ha plantejat cap organització terrorista, ni cap partit polític, ni cap sindicat amb les clàssiques reivindicacions. El problema l'han plantejat uns animals amb banyes, i amb uns braguers que produeixen un preciós líquid

que serveix no només per alimentar anglesos, sinó també per fabricar subproductes alimentaris per a l'exportació, a més de la carn fresca que reparteixen els seus escorxadors. El cas és que una certa quantitat de vaques ha enfollit a causa d'un virus no gaire conegut, que és contagiós, i que pot afectar, amb el temps, a les persones.

El problema, però, s'ha plantejat a Anglaterra i és allí on cal resoldre'l, per evitar que el mal es propagui a l'illa i al continent, ja que les exportacions de carn fresca a Europa representen un fort capítol de l'economia anglesa.

De moment la reacció produïda a la Unió Europea ha estat unànim: suspendre totes les importacions de vacú procedents de l'illa, i aconsellar (potser millor, exigir) a Anglaterra el sacrifici de tots els caps de bestiar afectats per la malura. Ara que es troba al mig de la plaça, davant l'enemic, dubta quina acció emprendre, ja que el sacrifici econòmic que en resultarà serà molt dur, i sembla que abans mira de salvar les vaques... que aniran enfollint ràpidament, perquè el mal corre més que els laboratoris d'investigació.

En aquest cas els anglesos haurien de recordar els casos precedents de malures

Un «vaca folia» és transportada a un crematori d'animals al Regne Unit

del bestiar, d'una mena o altra, declarats a altres punts de la geografia mundial. Poc temps abans dels Jocs Olímpics del 92, de

Barcelona, es va declarar una pesta equina a Andalusia que no afectava Catalunya. Però com que Catalunya i Andalusia són Espanya, la pesta equina era a Espanya, i les proves hípiques dels Jocs no es van poder dur a terme. També, temps abans, s'havia declarat una pesta porcina procedent d'Àfrica, i els nostres industrials van haver de renunciar durant molt de temps a les seves exportacions... Ara li toca a Anglaterra i, en bona lògica, és ella en primer lloc qui ha de resoldre el problema. Després ja funcionaran els ajuts si és que són necessaris.

I vet ací com unes pobres vaques enfollides, víctimes d'un virus malintencionat, a més de preocupacions econòmiques i gastronòmiques, també planteja problemes polítics: el cap del govern anglès, John Major, preocupat, a més, per les properes eleccions generals les prospeccions sobre les quals no li són gaire favorables.

Un home transita per un carrer de Grozni (Txetxènia) destruït pels bombarders de Moscou

L'actitud ambigua de Moscou vers Txetxènia

Miquel Àngel Codina

El president rus, Borís Ieltsin, va fer públic recentment per televisió a so de bombo i platerets el seu pla de pau per a Txetxènia alhora que va anunciar el final de les operacions militars russes a la república rebel. Tot sembla indicar que és una estratègia més de Ieltsin, davant els còmics presidencials del pròxim 16 de juny, per aconseguir més vots i poder d'aquesta manera guanyar les eleccions. Això no obstant, aquesta iniciativa va ser acollida amb força escepticisme pels líders independentistes, encapçalats per Djokhar Dudaïev, atès que tan sols unes setmanes abans el mateix Ieltsin va afirmar que Dudaïev i la resta dels caps guerrillers «havien de ser detinguts i afusellats». El conflicte bèl·lic dura ja setze llargs i sagnants mesos, d'ençà que el desembre del

1994, tropes russes van entrar a Txetxènia per sufocar la rebel·lió segregacionista. La guerra s'ha cobrat més de 40.000 morts, entre civils i militars.

Les propostes del Kremlin per trobar una sortida negociada i pacífica a la guerra de Txetxènia inclou, entre altres mesures, el cessament de les operacions militars; la retirada gradual de les forces federals de les regions pacificades cap a les fronteres administratives de la república; el compromís ferm de neutralitzar els actes terroristes i de garantir la seguretat dels ciutadans; la preparació d'eleccions lliures i democràtiques a un nou parlament; la negociació de l'estatut definitiu de la regió, consistent en una àmplia autonomia dins de Rússia, a través de converses indirectes amb els líders insurrectes; i l'estudi d'una amnistia per als autors d'accions armades que no hagin comès el que ells anomenen «delictes

greus». Ieltsin va puntualitzar també que Rússia no cedirà mai davant les demandes de Dudaïev de donar a la república la independència total, però va dir que està obert a negociar un marc legal amb el màxim de prerrogatives autonòmiques.

D'una qüestió, doncs, no hi ha cap mena de dubte: Txetxènia no serà ara com ara independent. Últimament la Federació Russa ha firmat un acord d'integració econòmica amb Bielorrússia i amb dues repúbliques de l'Àsia central. Aquest pacte comercial ha provocat molta polseguera a Bielorrússia ja que diverses organitzacions de la dreta nacionalista van denunciar en una manifestació multitudinària que la unió acordada pels governs de Moscou i Minsk destrueix la sobirania de la república. Alguns analistes consideren que és un pas vers la reintegració a Rússia de les repúbliques ex-soviètiques. Temps al temps.

UNA REALITAT QUE NO TROBARÀS ALS DIARIS

LA VIDA I EL POLS DE LA COMUNITAT CRISTIANA A CATALUNYA

Per veure la realitat del que passa al teu voltant, a l'Església i al món,
per poder-hi reflexionar i aprofundir en el missatge de l'Evangeli.
Llegeix el setmanari que t'ho dirà tot de la vida dels cristians.

Fes-te'n subscriptor

CATALUNYA CRISTIANA

Puiggari, 5-7, 08014 Barcelona - Tel. (93) 4905988

Ho va dir el bisbe Carles Soler i Perdigó en una conferència-col·loqui organitzada per «Fe i Cultura»

«Cal una conversió de cor per dur a la pràctica les resolucions conciliars»

G. C.

BARCELONA.— «Actituds per a la recepció del Concili Provincial Tarraconense» va ser el tema que va analitzar Mons. Carles Soler i Perdigó, secretari general del Concili, en la conferència-col·loqui que va organitzar «Fe i Cultura», el passat 22 de març en el col·legi de les Teresianes de Ganduxer.

«Fe i Cultura» està format per un grup de cristians de diversos àmbits i professions que es reuneixen periòdicament des de fa tres anys a Barcelona per tractar temes d'actualitat des de la fe. Les sessions sempre són presidides pel cardenal-arquebisbe Ricard Maria Carles.

El Concili i la nostra societat

El cardenal Carles va fer una pregària en forma de reflexió comentant la introducció oficial a les propostes conciliars abans de donar pas al conferenciant, en què va relacionar el Concili Provincial de la Tarraconense amb l'aplicació del Concili Vaticà II que «ben aviat es va ressentir de les tensions polítiques, socials i eclesials existents a l'Espanya des dels anys 70». Això va originar una parcialització de les veritats pastorals

marcades pel Concili, «es van fer molts esforços d'evangelització en un sentit, però es van abandonar altres camins importants». També, va provocar un afebliment en la integració en el procés postconciliar que es feia en altres esglésies, i un afebliment en el mestratge ordinari de Pau VI i de Joan Pau II. «Tot això comporta una considerable pèrdua en el nivell de perspectives de les esglésies. El nostre Concili s'ha situat en l'interior d'aquesta història per consolidar l'esforç realitzat en el Concili Vaticà II».

Tot seguit l'Arquebisbe va relacionar l'aplicació del Concili en el marc de la societat catalana. Mons. Carles es va referir al document *Arrels cristianes de Catalunya*, que els bisbes catalans van publicar fa deu anys amb l'objectiu que no s'oblidin els valors cristians que han configurat la nostra història. En el document es constata l'assimilació del pluralisme que implica una sèrie de conseqüències: és fantàstic quan no hi ha pressió

El cardenal-arquebisbe Ricard Maria Carles i el bisbe Carles Soler i Perdigó parlaren sobre l'actitud que cal tenir per rebre les resolucions conciliar

religiosa ni irreligiosa, però em sembla que aquesta última sí que hi és».

Celebració del Concili

El bisbe Carles Soler i Perdigó recordà els motius pels que fou convocat i celebrat el Concili: «per renovar i mobilitzar totes les energies de les nostres diòcesis a la llum de l'Evangeli, per aconseguir que tots els cristians personalment i comunitàriament s'animin a seguir més Jesús i a ser testimonis compromesos al servei del nostre poble, per fer arribar l'anunci de la Bona Nova fidelment i de forma entenedora a la comunitat cristiana, per potenciar la coordinació de l'activitat pastoral de les diòcesis catalanes i la comunió de tots els seus membres».

Pel que fa a la celebració del Concili destacà tres aspectes: el ric i dens diàleg eclesial que uní a bisbes, preveres, diaques, religiosos, religioses, laics i laiques amb la idea de fer realitat les quatre finalitats del Concili; la importància del moviment de pregària «per part de les esglésies, de les parròquies, monestirs, de la comunitat de fidels, i per altra banda les pregàries intenses que van compartir tots els membres conciliars: vespres, laudes, eucaristies...»

L'últim punt que destacà foren els debats a l'aula conciliar que es caracteritzaren per la fidelitat dels relators i ponents que van preparar els documents de treball; la lli-

bertat i el pluralisme que es va viure en tot moment, «alguns s'han sorprès i fins i tot s'han escandalitzat de la capacitat d'aguant dels bisbes»; i la responsabilitat acreditada pels resultats fruit de l'esforç i de la pregària.

Pel que fa a les 170 resolucions conciliars, el bisbe Soler digué que «són realistes, plenes d'incentius, representen un excel·lent programa d'acció pastoral. Alguns han dit que són massa resolucions, però després de més de 200 anys sense cap Concili, no podíem tractar un tema monogràfic; a més a més en cada cas es concreta quines són les persones o institucions que han de vetllar pel seu compliment».

Considerable retard en la «recognitio»

Ja fa deu mesos que el Concili Provincial Tarraconense es va clausurar, i la «recognitio» de la Santa Seu encara no ha arribat. El bisbe Soler reconegué que això suposa un notable retard que «per una banda ens ha perjudicat, però també ens ha afavorit perquè alguna gent que no hi creia massa poden pensar que deu ser alguna cosa seriosa si s'ho miren tant».

Tot és qüestió de temps, sembla que molt poc, però «no vull dir cap data perquè ja m'he agafat massa vegades els dits, però de tota manera no és veritat que estem aturats, aquest curs s'han tirat endavant molts projectes com per exemple una Assemblea de Càritas Di-

ocesana que ja s'ha fet al Vallès, ben aviat al Marèsme i després al Baix Llobregat sobre el tercer capítol del Concili: «la sol·licitud de les nostres esglésies pels més pobres i marginats»; d'altra banda el Servei Diocesà de Litúrgia està preparant el directori marc de Ppastoral Sacramental i ha fet el primer esborrany d'un devocionari bíblico-litúrgic que també ordena el Concili, etc.».

Actituds postconciliars

El secretari general del Concili recordà dues observacions del papa Pau VI després de la clausura del Vaticà II sobre les actituds que cal tenir sobre la recepció d'un concili: «no és bona l'actitud dels cristians que un cop s'ha acabat pensen que tot continua com abans, ni tampoc la d'aquelles persones que voldrien un diàleg eclesial permanent».

El bisbe Soler també destacà les novetats que ha aportat aquest Concili. «En totes i cadascuna de les 170 resolucions se'ns proposa una nova forma de mirar la societat i un nou estil de viure la nostra fe». Una realitat que s'ha tingut molt en compte és l'allunyament de moltes persones de l'Església, en aquests casos el Concili ha optat per un canvi d'actitud pastoral. «Hem d'evangelitzar tenint com exemple Jesucrist que va estimar el món i perquè va estimar les persones, va anunciar-los la Bona Nova. Per tant, davant d'aquells cristians que no van a missa, en cap cas els hem de judicar, ni condemnar, a contrari sempre els hem d'acollir i transmetre l'amor i la tendresa de Déu».

L'aplicació de les resolucions s'ha de fer de forma gradual, però la seva posada en pràctica «només serà possible si hi ha una conversió de cor, un canvi de plantejaments mentals», digué el bisbe que avançà que es faran uns materials pels cristians que tindran present el repte del tercer mil·lenni, i les resolucions conciliars lligades amb el pla pastoral diocesà.

EDITORIAL REGINA, S.A.
EDICIONS D'INTERÈS:

MISSAL FERIA

EDICIÓ DE FORMAT MANUAL, PER ALS DIES NO FESTIUS

HIMNARI LITÚRGIC CATALÀ

REPERTORI D'HIMNES PER A LA CELEBRACIÓ CANTADA DE LA LITÚRGIA DE LES HORES

LA VEU DELS PARES DE L'ESGLÉSIA EN LA LITÚRGIA DE LES HORES

ELS AUTORS DE LES LECTURES PATRÍSTIQUES DELS OFICIS DE LECTURA

SEGUIM JESÚS

Col·lecció de 3 volums amb estoig

ELS MANAMENTS DE DÉU - LES BENAURANCES - LES OBRES DE MISERICÒRDIA

TEXTOS CATEQUÍSTICS PER ALS INFANTS

Mallorca, 87-89. Tel. 322 17 11. Fax 322 53 69 - 08029 Barcelona

Jaume Cabré participa en el cicle de conferències
«Novel·la i transcendència»

Estimar Déu a través de la música

G.C.

Dins el cicle de conferències *Novel·la i transcendència*, organitzat per la Institució Cultural del CIC i la Fundació Joan Maragall, l'escriptor Jaume Cabré, autor de la novel·la *Fra Junoy i l'agonia dels sons*, va dialogar amb l'autor Cristòfol-A. Trepat, i per altra banda com a lector va parlar de l'obra *Retorn a Brideshead* d'Evelyn Waugh, que va incloure en la tradició del transcendent.

Oriol Izquierdo, moderador de les xerrades, va dir que Cabré es va estranyar de ser-hi convidat perquè pertany a una generació que es caracteritza per ser de descreguts, però «la intenció d'aquest curs no és parlar de narradors creients, sinó portar novel·listes destacats que han escrit sobre una experiència religiosa».

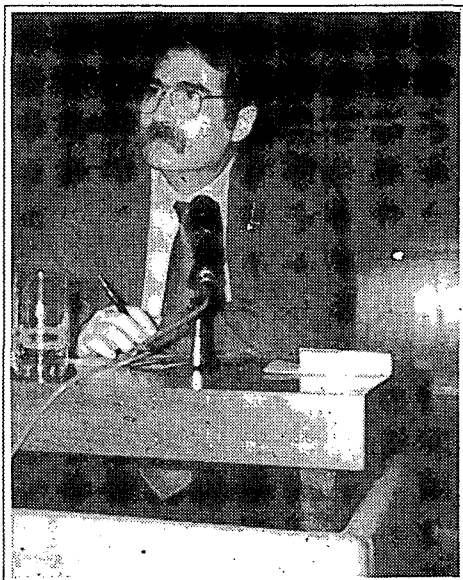
Estimar Déu a través de la música?

Cristòfol-A. Trepat va analitzar la novel·la *Fra Junoy i l'agonia dels sons*, «només des del punt de vista d'un lector perquè no sóc crític literari ni professor de literatura». Trepat, que va triar l'enunciat *Estimar Déu a través de la música?*, va dir que li interessava aquesta obra perquè parla del món monàstic. «Fra Junoy és un franciscà que s'enamora de la música, però es veu obligat a renunciar-hi per culpa de l'enveja que ve de fora».

Trepat analitzà el concepte de transcendència lligat a la literatura. Des d'un punt de vista etimològic, transcendència es pot traduir com «ultrapassar pujant», una definició que lliga molt bé amb la música que «pot ser el vehicle que permet transpassar la realitat humana».

L'autor explicà la relació que es pot establir entre la música i la transcendència. Recordà una experiència personal, quan era molt jove i el seu pare el portava a escoltar missa cantada en gregorià, no li comunicava res d'especial, més aviat la trobava avorrida; però uns anys després va experimentar que «el cant gregorià em portava a una experiència religiosa d'apropament a Déu. Jo he estimat Déu a través de la música clàssica o a ritme de *gospel song* perquè la meua actitud era positiva, perquè tenia una rica vivència interior».

Segons Trepat, la música sempre ha tingut una ressonància religiosa des dels mites clàssics fins als cristians com el de l'Apocalipsi, on el cel del

Jaume Cabré és l'autor de la novel·la «Fra Junoy i l'agonia dels sons», en la qual es parla del món monàstic

qual es parla és música en l'eternitat, polifonia permanent. «La música sempre ha estat un vehicle fonamental per conduir cap a la transcendència. Ho demostra la importància dels cants en la vida monàstica i en les celebracions litúrgiques».

Després d'aquestes reflexions es referí novament a *Fra Junoy i l'agonia dels sons*, de la qual va dir que, malgrat la importància de la música, el tema principal és l'obsessió pel poder que queda plasmat per tres bandes: el superior de fra Junoy li té enveja perquè el veu feliç i li prohibeix que toqui l'orgue amb el discurs que aquesta és la voluntat de Déu; fra Junoy també s'enfronta amb l'abadessa de l'orde cistercenc que ha fet vots de pobresa absoluta; i per últim hi ha un conflicte de poder en el Bisbat. Adhuc fra Junoy que és humil i accepta les ordres del seu superior, veu la música com una

La música sempre ha estat un vehicle fonamental per conduir cap a la transcendència. Ho demostra la importància dels cants en la vida monàstica i en les celebracions litúrgiques

projecció divina.

Segons Trepat, «la música és un clar símbol de la presència de la transcendència al llarg de tota l'obra, la seva absència és símbol de la mort». Ja ho diu fra Junoy al final de la novel·la, «la música és de Déu, sinó Déu no existeix».

La conclusió final és que «la música ens pot conduir a estimar Déu, ens pot

fer viure una experiència religiosa, però la música també pot ser ambigua i aïllar-nos de la realitat, tot depèn de la nostra actitud».

«Retorn a Brideshead»

Jaume Cabré explicà que sempre escrigué a partir del dubte i que *Fra Junoy i l'agonia dels sons* li va costar 6 anys de feina. «Va ser una mica dur perquè vaig escriure sobre una realitat de la qual no participo i que no conec de prop».

La seva reflexió com a lector va ser al voltant de la novel·la *Retorn a Brideshead*, d'Evelyn Waugh que va ser portada a la

petita pantalla. L'obra va ser traduïda al català per R. Folch i Camarasa, amb pròleg de Joan Triadú.

La novel·la comença en plena Segona Guerra Mundial, quan el coronel Charles Ryder arriba amb les seves tropes al castell dels comtes de Brideshead, que està abandonat, llavors evoca una sèrie de records de la seva joventut i la relació que l'uní amb aquesta família de l'aristocràcia anglesa. En el primer capítol recorda la primera vegada que anà a Oxford i la seva amistat que Sebastian Flyte, en el segon llibre es narra la relació que té amb la família Flyte a Londres i en el tercer, l'amor que l'uneix amb Júlia, la germana de Sebastian.

Com lliga aquesta novel·la amb la transcendència? «Els personatges estan assetegats per la salvació de les seves ànimes i per la gran aventura moral de la humanitat: la recerca de la felicitat».

Evelyn Waugh descriu una família catòlica anglesa que segueix unes estrictes normes de conducta que són observades amb escepticisme per Charles Ryder, que és agnòstic. «És curiós com es reflecteixen en l'obra: el pecat, el penediment, el perdó i la recaiguda. Sembla com si els catòlics tinguessin una tarjeta de crèdit per pecar sempre que tinguin temps de demanar perdó»,

va dir Cabré que posà com exemple de penediment la relació adúltera que manté Charles Ryder amb Júlia Flyte, que està casada. Ella té remordiments de consciència que li impedeixen viure feliç i al final de l'obra decideix trencar la seva relació amb Charles Ryder el qual «no té més remei que acceptar aquesta renúncia sense entendre ni compartir els seus motius».

EL MENÚ DE LA SETMANA

1r plat

CANAPÈS AL PARMIGIANO-REGGIANO

Per a 6 persones
Temps 10 minuts

Ingredients:

10 llesques de pa de motlle
100 grs. de Parmigiano-Reggiano ratllat
60 grs. de mantega
30 grs. de tòfona fresca mòlta
Rodanxes fines de tòfona com a decoració

Procediment:

Talleu el pa de motlle en 18 peces rodones. Barregeu la mantega amb el Parmigiano-Reggiano i la tòfona mòlta fins a obtenir una crema tova i homogènia. Amb un embut de roba disposeu aquesta crema en parts iguals sobre les llesques de pa i decoreu-ho amb les rodanxes fines de tòfona.

2n plat

RAP AMB HERBES AROMÀTIQUES

Per a 4 persones
Temps 10 minuts

Ingredients:

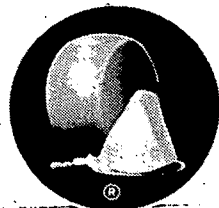
800 grs. de rap
100 grs. de pa ratllat
50 grs. de Parmigiano-Reggiano ratllat
2 ous durs
1 gra d'all
1 cullerada de farigola
1 cullerada de julivert
1 cullerada d'orenga
2 cullerades d'oli extraverge d'oliva
1/2 got de vi blanc
sal, pebre

Procediment:

Netegeu el peix, poseu-lo al forn a 220°C, durant 10 minuts amb una mica d'oli. Mentrestant, prepareu una pasterada amb les herbes aromàtiques, l'all, i els ous tot triturat; el pa i el Parmigiano-Reggiano ratllat, sal, pebre i l'oli. Traieu el rap del forn, emboliqueu-lo amb aquesta mixtura i torneu-lo a posar al forn durant 5 minuts. Acompanyeu-lo amb patates gratinades al Parmigiano-Reggiano.

POSTRES

Fruita del temps.

**PARMIGIANO
REGGIANO**

El llibre de la setmana

L'elevat preu d'una fidelitat

Cristóbal Sàrrias

Carme Riera ha reescrit unes pàgines de la història de Mallorca. Ho ha fet amb la serietat i amb l'estima amb què hom s'atreveix a convertir en narració les cròniques que han recollit fets dolorosos, punyents, tremendament durs per a tot un poble que s'ha vist sacsejat per la intolerància, els fanatismes o, simplement, per aquesta incomprensió col·lectiva, que cova en el cor dels homes en moltes ocasions, sense saber-ells mateixos massa bé per què.

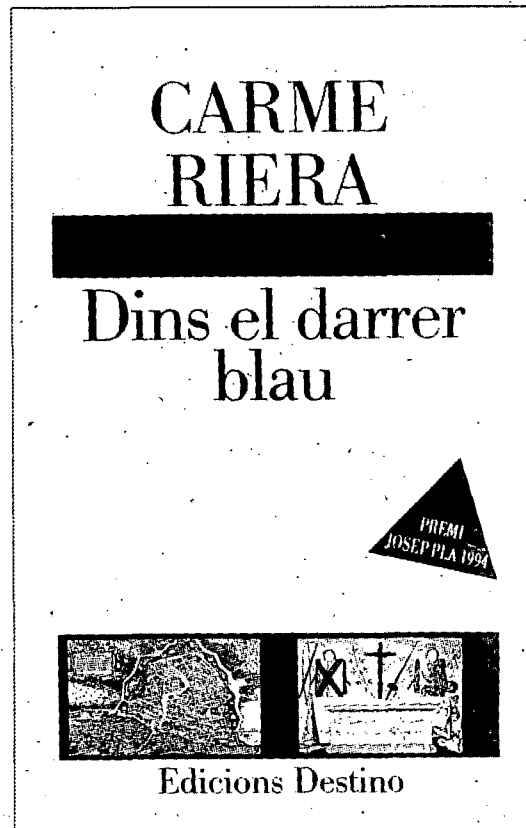
L'anècdota que reproduïx, amb el seu bon fer literari, sembla ser que és verídica, i els noms dels qui la protagonitzen amaguen personatges reals. En els darrers anys del s. XVII era molt difícil, i arriscat el ser jueu practicant a Mallorca, encara que es disimulés la pertinença a la Sinagoga. Els ànims s'encrespaven fins límits que ara no podem ni imaginar, malgrat se'ns expliquin històries macabres de la Inquisició. Des de la nostra època de tolerància i de mà estesa, i també, cal reconèixer-ho, d'indiferència religiosa col·lectiva, ens és difícil comprendre les actituds fèrries e inamovibles de cristians dominadors, i de jueus perseguits, disposats a pagar el preu que fos per mantenir la seva fidelitat religiosa.

Afirma Carme Riera, a la seva obra, que no vol entrar en polèmiques, i ho assegura en les seves darreres planes. No pretén furgar en les ferides que encara fan mal, perquè

la memòria a vegades és una companya empipadora, ni busca obrir ferides noves, «fent referència a la intolerància de bona part de la societat mallorquina contra un altre grup de mallorquins de procedència jueva, ja que, per ventura, pitjor que els fets de 1961 foren les seves tràgiques conseqüències que marginaren i humiliaren durant segles els descendents dels màrtirs cremats en els Autos de fe».

Carme Riera ha escrit la seva obra amb la seva mestria de sempre, i el recorregut que ha fet des de *Te deix el mar, amor, com a penyora* és important. La concessió del Premi Nacional de Narrativa és significatiu, perquè els valors literaris de *Dins el darrer blau* són de gran qualitat. Ha sabut avançar amb habilitat en la narració de fets que se suposen coneguts, perquè formen part d'una història que no s'ha oblidat, malgrat els tres sigles transcorreguts. I ens porta cap el desenllaç a través d'anècdotes aparentment menors, però que van a desembocar en el final tràgic del foc de les fogueres.

No pot amagar la seva simpatia pels qui van ser víctimes de la repressió, als quals presenta de forma gairebé idíl·lica, justificant tot el que poden haver fet, enverinaments inclosos. Però presenta al mateix temps una imatge cruelment desqualificadora, que ratlla en el que és grotesc, dels perseguïdors, no sé si deixant-se portar d'una repugnància instintiva davant dels fets, amb ressonàncies d'un anticlericalisme que resulta massa groller. Perquè als inquisidors

Carme Riera.

Dins el darrer blau, Destino, Barcelona 1994, 432 pàgs.

els fa amants dels berenars i dels pastissos de les monges, o els fa autors de llibres pietosos de títols mel·líflus i ridículs, i alhora els presenta entestats a buscar arguments per fer més dura i plural la repressió, amb ànsies infantils d'escalar llocs en la jerar-

quia del seu ordre. I en realitat Carme Riera ignora o hi afegeix detalls, que per nimis que semblin, són importants per a la credibilitat de la història.

És difícil l'objectivitat quan s'escriu sobre alguna cosa que es vol real, i a més a més ho és, sobretot si parla d'una època que és complexa, en què van existir moltes actituds que avui ens semblen indefensables, i han estat tractades amb un apassionament que impedeix poder escriure crítica i objectivament. Parlar així de la Inquisició és relativament fàcil... Carme Riera sabia que corria aquest risc, i va acceptar el repte, i coneix la societat mallorquina perquè és la seva, i ha experimentat segurament el que és el conflicte que se suposa que, avui en dia, està superat.

La novel·la és un Premi Nacional de Literatura merescut, i fetes les excepcions que assenyalo, i que s'han de considerar, es llegeix amb autèntic interès. No es pot negar que

la simpatia i antipatia que desperten els seus protagonistes fa que hom se senti present en els tristos successos de 1691, i sospiti que la tragèdia no va deixar indiferents ni als uns ni als altres, i es vegi impulsat a reflexionar davant unes pàgines tan tristes, que no foren segurament ni tan simples ni tan plenes de matisos maniqueus. Però és una narració que s'ha de llegir.

La sardana i la dansa

Homenatge a Josep Llobera, a Cornellà

Josep Ventura

Els Amics de la Sardana de Cornellà de Llobregat celebraran un acte cultural, aquest divendres, dia 12 d'abril, a les deu de la nit, a l'auditori de l'esmentada població (situat a la Zona Industrial, al costat del Firal de Cornellà). En aquest acte s'oferirà un homenatge de simpatia a Josep Llobera i Ramon, que ha estat historiador de Cornellà i gran col·laborador dels Amics de la Sardana. En aquesta vetllada hi haurà un concert a càrrec de la cobla Ciutat de Cornellà i de la Coral Nova i una breu exhibició de la colla Joves Amics de Cornellà.

D'altra banda, el dissabte, dia 13 d'abril, de deu a dotze del matí, se celebra al cinema Titán de Cornellà de Llobregat una taula rodona, promoguda pels Amics de

la Sardana, amb motiu del 14è. aniversari del programa *Nostra dansa*, de Ràdio Cornellà. El tema del debat serà *La sardana i la gent jove*, i comptarà amb la participació de Mònica Adrià, membre del grup sardanista Xaloc-Mare Nostrum; Santi Arisa, gestor i productor de la Sardanova; Jordi Lara, guionista del programa *Sardana* de TV3 i presentador de l'espai *La Principal de Flash FM*; Jordi Paulí, compositor i instrumentista de cobla; i Jesús Ventura, director de cobla, compositor i responsable del programa *Fes ta festa* de Ràdio 4.

Conèixer la sardana i la cultura popular catalana

La Primera Escola de Sardanes, Balls Folk i Contradanses de Caldes Montbui es desenvoluparà

aquesta primavera, a partir d'una iniciativa de l'Agrupació Sardanista Calderina, oberta a persones de totes les edats que vulguin aprendre de ballar, comptar i repartir la sardana i iniciar-se en el coneixement d'altres melodies i ritmes populars i tradicionals de Catalunya. Les sessions d'aprenentatge d'aquesta Primera Escola de Sardanes, Balls Folk i Contradanses tindran lloc cada dissabte, a partir de dos quarts d'onze del matí, davant dels magatzems Maxi-Setanta de Caldes de Montbui, entre el 13 d'abril i el 8 de juny, amb un total de divuit hores lectives. Els interessats han de formalitzar la seva inscripció a l'establiment Maxi-Setanta o bé poden demanar més informació a l'Agrupació Sardanista Calderina, tel. (93) 865 06 41.

Verdaguer, evocat i homenatjat a Roma

c.c.

ROMA.— Dins de les seves activitats acadèmiques i culturals, l'Associació Catalans a Roma va organitzar un acte acadèmic d'homenatge a mossèn Cinto Verdaguer. La sessió va desenvolupar-se dia 27 de març, a la sala barroca decorada per Bernini de l'Església Nacional Espanyola de Santiago i Montserrat. El poeta nacional de Catalunya va ser evocat pel president de l'Associació, P. Josep M. Benítez i Riera, com un dels símbols de la identitat catalana contemporània, punt de referència de tots els catalans escampats arreu del món. Per això els catalans de Roma li dedicaven aquest homenatge, amb motiu del 150è aniversari de la seva naixença. A continuació, el catalanòfil professor Giuseppe Grilli, de l'Institut Oriental adscrit a la Universitat de Nàpols, va exposar, en la lliçó magistral *Ritorno all'Atlantide*, el lligam de la poesia verdagueriana amb els mites del món clàssic i la qualitat literària formal i lingüística dels seus versos. Verdaguer dominava i creava la llengua catalana. Grilli va demostrar posseir un coneixement aprofundit de l'obra verdagueriana.

Un testimoni directe de la figura de Verdaguer va ser el parlament de la Dra. Carmen Rucabado, de la família del poeta. Parlant de *Verdaguer vist de prop*, va contar anècdotes poc conegudes, conservades en la tradició oral de la família, que van donar una visió humana, tendre i emotiva del jove seminarista, el sacerdot, el patriota i el poeta. El seu testimoni va encisar el públic. L'acte va acabar amb la lectura poètica, en italià i català, d'una selecció de poemes verdaguerians a càrrec de Giuseppe Grilli i del poeta resident a Roma, professor a la Universitat, Valentí Gómez i Oliver, secretari de l'Associació.

Cinema

Sabrina (y sus amores)

Sabrina

Director: Sydney Pollack. **Guió:** Barbara Benedek i David Rayfiel. **Intèrprets:** Harrison Ford, Julia Ormond, Greg Kinnear. **128 min**

J.M. Aresté
(Aceptensa)

Sabrina (Julia Ormond) és la modesta filla del xofer d'una adinerada família de Long Island. Està enamorada de David (Greg Kinnear), el fill petit i una mica *playboy*, que mai s'ha fixat en ella. Fins que Sabrina torna d'un viatge iniciàtic a París, on ha madurat. Linus (Harrison Ford), el materialista germà gran, s'adona que David comença a enamorar-se de Sabrina, la qual cosa podria posar en perill una important operació comercial. Per impedir-ho, utilitzarà els seus encants per seduir la jove.

L'habilitat de Pollack pel gènere romàntic l'avalen títols com *Memories de Àfrica*, *Tootsie* o *Tal como éramos*. Aquí s'atreveix a fer un *re-make* de tot un clàssic de la comèdia fruit del geni de Billy Wilder. El seu objectiu era fer creïble la trama rosa del film en els cínics anys 90. Ho aconsegueix, però a costa de ralentitzar el relat i de fer-li perdre gran part del seu *vis* de comèdia. Queda així una pel·lícula grata, amb els actors en el seu lloc, però incapaç de fer oblidar la seva magnífica antecessora.

Crònica televisiva

El joc de Hollywood

Miquel Àngel Codina

Un any més Canal Plus va retransmetre en directe, de matinada, des del Dorothy Chandler Pavilion de Los Angeles, la cerimònia de lliurament dels Oscar —els guardons del món del cel·luloide més populars i cotitzats arreu dels cinc continents— que anualment atorga l'Acadèmia de les Arts i les Ciències Cinematogràfiques de Hollywood. El film històric *Braveheart*, dirigit per l'actor australià Mel Gibson, va esdevenir l'estrella dels premis en obtenir cinc estatuetses, en una convocatòria on no hi havia candidats massa clars a causa del pobre nivell de les nominacions d'enguany. Susan Sarandon fou elegida millor actriu pel seu paper de monja a la pel·lícula *Pena de muerte* i Nicolas Cage, millor actor per la seva interpretació d'un alcohòlic a *Leaving Las Vegas*.

El programa *60 minuts*, del Canal 33, va emetre recentment un interessant reportatge d'investigació, sota el títol *El sobre, sisplau*, on es va posar al descobert el complex entramat d'interessos que s'amaguen darrere els Oscars de Hollywood i les dubtoses estratègies que fan servir els qui els volen obtenir. Guanyar un Oscar és una distinció però obre també les portes a un negoci milionari, atès que aconseguir una d'aquestes mítiques estatuetses pot afegir un dígit al sou d'un actor o triplicar els beneficis d'una pel·lícula. Tenint en compte la transcendència econòmica dels Oscar, s'entén que tots els implicats s'afanyin frenèticament a guanyar-se el vot dels prop de 5.000 membres de l'Acadèmia de Hollywood, de qui depèn la decisió final. Hom es pregunta si els triomfadors de les diferents categories han estat realment els millors o si es tracta, en definitiva, dels més ben promocionats portés endins.

La nit dels Oscar és el clímax d'una llarga i febril campanya que es desenvolupa lluny de la vista del públic. El documental canadenc, dirigit per Josh Freed, ens va mostrar les interioritats d'aquesta carrera pel triomf, que molts comparen amb una campanya electoral. Un bon nombre d'actors, directors, productors o guionistes contracten els serveis d'agents publicitaris per tal de fer-los una gran promoció. Aquell que se sàpiga vendre millor tindrà més possibilitats d'endur-se el guardó. «Els Oscar són com una partida d'escacs, moure les peces i procurar que no et matin. I això és el que fem», va manifestar davant les càmeres Melody Korenbrot, publicista. El joc de Hollywood per excel·lència continua, però, captivant als cinèfils.

Veus d'Església

TELEVISIÓ

TV1

Dimarts 02.30 *Testimonio*: meditació sobre un tema religiós (catòlic).

TV2

Dissabte 07.30 *Últimas preguntas*.

Diumenge 08.45 *Tiempo de creer*.

11.00 *La Missa*: amb la participació dels Petits Cantors de Barcelona del Casal Catòlic de Sant Andreu (Barcelonès, arquebisbat de Barcelona), sota la direcció de Miquel Fernández i Navarro; (director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Jaume Planas i Pahissa).

11.50 *Esglésies de Catalunya*.

Dilluns 16.45 *Pueblo de Dios*.

TV3

Dissabte 08.15 *Signes dels Temps*: el programa ofereix aquestes seccions: —«Cara a cara» entre Rosa Deulofeu, delegada de pastoral de joventut de l'arquebisbat de Barcelona i Txé Arana, artista,

periodista i presentadora. Un diàleg amb llibertat, a dues bandes: des de dins i des de fora de l'Església.

En el programa també oferirem els espais habituals de comentari de l'actualitat i d'entrevista sobre esdeveniments de la vida de l'Església. El programa acabarà amb l'Evangeli del diumenge.

TELEVISIÓ DE MATARÓ (Canal 64)

Dv 12/4 20.30 *Creure avui: Una ullada al món*. Comentari de les notícies més importants d'aquest mes; (director: Ramon Safont-Tria).

DI 15/4 13.00 *Creure avui*: (repetició).

Dv 19/4 20.30 *Creure avui: El fòrum Bíblia i Evangeli*. Informatiu i Agenda; (director: Ramon Safont-Tria).

CTV (Centre Televisiu Vaticà)

Retransmissió via satèl·lit europeu Eutelsat II-16° E. 37V. freq. 11.575 GHz, 6.60 italià, 7.50 anglès.

Diumenge 12.00-12.30 *Angelus*. (Directe)

Dimecres 11.00-12.30 *Audiència general*. (Directe)

De dilluns a divendres 18.10-18.25 *Informació*.

Dissabte 18.10-18.25 *Speciale Lumen 2000*.

RÀDIO

FUNDACIÓ MISSATGE HUMÀ I CRISTIÀ

RÀDIO ESTEL (Barcelona: FM 106.6)

Cada dia:
de 07.00 a 22.00h.: Cada quart d'hora, butlletins d'informació: general, serveis, d'Església i cultura. Comentaris, cada mitja hora, després de la informació general i d'Església. Comentaris de l'Evangeli a les 7.30 i 21.30.

De dilluns a diumenge:

23.57 *Mirant endins.*
00.00 *Punt i Coma.*

De dilluns a dissabte:

01.00 *Dietari de música i músics.*
01.05 *Ràdio Vaticana.*
01.25 *Espurna d'alba.*

Dilluns

22.05 *Aquí Ràdio Estel.*
22.30 *Diàleg d'Església.*
23.00 *Panorama de cinema.*
00.03 *In Corpore sano.*
00.30 *Cova de clàssics.*
01.30 *Deliciosament instrumental.*

00.30 *De persona a persona.*
01.30 *Deliciosament instrumental.*

Divendres

Dimarts

22.05 *Paraules d'amor.*
23.00 *Temps d'acció.*
00.03 *Versió original.*
03.30 *Perfil.*
01.30 *Deliciosament instrumental.*

22.05 *Set dies a l'Església.*
23.00 *Encantats de conèixer-ho!*
00.03 *Calaix de sastre.*
00.30 *Fila 7.*
01.30 *Paraules de música.*

Dissabte

Dimecres

22.05 *Sons i Ressons.*
22.30 *Converses amb la ciència.*
23.00 *Panorama Cultural.*
00.03 *Els veïns de l'escala.*
00.30 *Nit d'Estels.*
01.30 *Deliciosament instrumental.*

22.05 *Pedra angular.*
23.00 *Cova de Jazz.*
00.03 *Negra nit.*
00.30 *Les novetats a cau d'orella.*
01.30 *Paraules de música.*

Diumenge

Dijous

22.05 *Més enllà del temps.*
22.30 *Tal dia com aquell.*
23.00 *En família.*
00.03 *Temps de paraula.*

19.00 *Eucaristia.*
21.55 *Raons per viure.*
22.03 *Mosaic.*
23.00 *La Gran Via.*
23.30 *Blue Velvet.*
00.03 *Amb molt de gust.*
00.30 *Estel de colors.*
01.30 *Dietari de música i músics.*
01.35 *Ràdio Vaticana.*
01.55 *Espurna d'alba.*

CATALUNYA MÚSICA (Barcelona: FM 101.5)

Diumenge
09.00 *Músiques místiques: Rèquiem. Solistes vocals,* de Biber; *Rèquiem a tres veus, viola i orgue,* de Puccini; *Missa de Rèquiem. Solistes vocals,* de Campra; *Requiem für Mignon,* op. 98 b., de Schumann; *Das Berliner Requiem,* de Weill.
11.00 Retransmissió de la missa conventual des de Montserrat.

CATALUNYA RÀDIO (Barcelona: FM 102.8)

Diumenge
15.05 *Paraules de vida:* conversa sobre un tema d'actualitat des de l'òptica de la fe (director: Francesc Romero).

COPE/RÀDIO MIRAMAR (OM 702)

De dilluns a dijous
20.30 *El Brocal.*
21.00 *El Espejo.*
Divendres
21.00 *La linterna de la Iglesia.*
Diumenge
08.30 *Letra y música:* de temes religiosos.
09.00 Retransmissió de la missa, des de les Carmelites Descalces de Terrassa.
09.45 *Testimoni:* recull d'informacions i notícies de caire religiós.
10.00 *Iglesia es noticia:* informació diversa de les diòcesis, de la Conferència Episcopal Espanyola i de l'activitat del Sant Pare i de la Santa Seu.

RÀDIO 1 (RNE, OM 738; Barcelona: FM 88.3)

Diumenge
08.15 *La Misa de España* (des de Madrid).

RÀDIO 5 (RNE/Catalunya, OM 1.503)

Divendres
17.38 *Fets i criteris:* paraules de l'arquebisbe Torrella, de Tarragona.

RÀDIO ANDORRA (FM 91.1-94.2)

De dilluns a divendres
07.05 *Déu vos guard!* Santoral, reflexió i agenda.

Diumenges i festius

09.00 Santa Missa.

RÀDIO BALSARENY (FM 105.7)

Diumenge
10.30 *La veu de la parròquia:* amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge
De 22.05 a 23.00h. *Objectiu, l'home:* programa de valors humans. El cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista amb: el P. Juan G. Núñez, superior provincial dels missioners combonians a Espanya; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe Ricard M. Carles, de Barcelona (director: Josep-Maria Alimbau).

RÀDIO CERVERA (FM 99.2)

Diumenge
08.00 *Cristians:* amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO CIUTAT DE BADALONA (FM 94.4)

Diumenge
08.45 *Vida i esperit.*

RÀDIO MARICEL (Sitges FM 107.7)

Divendres
De 20.00 a 20.30h. *La punta:* (director: Jordi d'Arquer i Terrasa).

RÀDIO MOLINS DE REI (FM 91.2)

Dissabte
09.00 *Obrim camins:* programa de valors humans i cristians (director: Octavi Sánchez).

RÀDIO POPULAR DE LLEIDA (OM 1.224)

Dissabte
13.40 *Iglesia es noticia:* entrevista de caràcter humanístic-religiós i paraules del bisbe Malla, de Lleida.

RÀDIO POPULAR DE TARRAGONA (OM 1.143)

De dilluns a divendres
19.30 *Església viva* (producció de l'arquebisbat).

Dissabte
13.50 *Fets i criteris:* paraules de l'arquebisbe Torrella.

Diumenge
09.45 *Església viva* (producció de l'arquebisbat).

RÀDIO PUIG-REIG (FM 107.3)

PROGRAMES PER A MÉS D'UN MITJÀ

PRODUCCIÓ DE L'ARQUEBISBAT DE TARRAGONA

ESGLÉSIA VIVA: informacions, comentaris i entrevistes. L'emeten: **Ràdio Popular de Tarragona, Ràdio Valls, Tarragona Radio,** i també: **Alforja Ràdio** (FM 104.3) diumenge 09.00h. **Calafell Ràdio** (FM 107.7) diumenge 09.20h. **Cadena Cope-Reus** (OM 1143) diumenge 10.30h.

FETS I CRITERIS: missatge setmanal de l'arquebisbe Torrella (es publica a «Catalunya Cristiana»). L'emeten:

Ràdio 5, Ràdio Popular de Tarragona, Ràdio Valls, Tarragona Ràdio, i també: **Calafell Ràdio** (FM 107.7) dissabte 12h. **Ràdio La Canonja** (FM 102.3) divendres 20h. **L'Espluga FM Ràdio** (FM 107.4) dissabte. **Ràdio Falset** (FM 107.0) dissabte, a partir de les 14h. **Ràdio El Morell** (FM 105.7) dilluns, a partir de les 21h. **Ràdio Montblanc** (107.0) diumenge, a partir de les 11 h. **Ràdio Santa Coloma de Queralt** (FM 107.5) dissabte 13h. **Ràdio Sant Pere i Sant Pau** (FM 101.0) dissabte, a partir de les 20 h. **Ràdio La Vilella Alta** (FM 102.3) dissabte 12 h. i diumenge a les 13h.

EL MIRALL: **Cadena Cope-Reus** (OM 1143) dilluns 21h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE GIRONA

Departament de Ràdio: c/Albareda 15 pral 1a 17004 Girona;
Tel (972) 22.27.75; Fax: 20.18.55.

ESGLÉSIA VIVA: programa setmanal de 30 minuts de durada amb reportatges i entrevistes d'actualitat cristiana, social i humana. Té les seccions: *La Paraula del Bisbe* (comentari setmanal del Bisbe de Girona), *Costumari Cristià* (explicacions a costums i tradicions de l'Església per Joan Baburés), *La Veu dels Joves* (comentaris de Jaume Reixach), *Notícies i El significat de l'Evangeli* (a càrrec de Pere Carreras). Alguns d'aquest apartats canvien segons l'època de l'any. Presenta: Angel Rodríguez. L'emeten:

Cope Costa Brava (90.3 FM) diumenge 9.45h. **Cope Figueres** (1269 AM) diumenge 9.45h. **Nova Ràdio Lloret** (90.2 FM) diumenge 8.00h. **Ona Jove Riudellots** (104 FM) dissabte 20.00h. **Ràdio Arbúcies** (107.6 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 9.30h*. **Ràdio Arenys de Munt** (107 FM) diumenge 11.30h. **Ràdio Banyoles** (107.3 FM) dissabte 9.00h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Canet de Mar** (107.6 FM) dissabte 10.30h. **Ràdio l'Escala** (107.6 FM) dissabte 14.00h. **Ràdio la Vall** (107.6 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Les Planes** (107.7 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) diumenge 8.30h. **Ràdio Salt** (97.7 FM) diumenge 8.00h. **Ràdio Sant Joan Les Fonts** (107.7 FM) diumenge 10.30h. **Ràdio Santa Coloma de Farners** (103.6 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Shalom Palau Sacosta** (106.6 FM) diumenge 10.30h. **Ràdio Sarrià de Ter** (87.6 FM) diumenge 10.00h. **Top Gironès-Cassà de La Selva** (92.8 FM) dissabte 19.30h.

* (Inclòs dins el programa parroquial local).

MÚSIQUES I CANTS: programa setmanal de 30 minuts de durada que fa un repàs a la música «godspel» i espiritual negra des dels seus inicis fins a l'actualitat, amb gravacions inèdites i d'importació. Presenta: Josep Maria Pont. L'emeten:

Ràdio Arenys de Mar (diuenge 9.05h). **Ràdio Banyoles** (dissabte 9.30h). **Ràdio Besalú** (divendres 21.00h). **Ràdio Les Planes** (divendres 20.00h). **Ràdio Palafrugell** (dimecres 14.15h).

EL CAFÈ INTERNACIONAL: programa setmanal de 30 minuts de durada que recull els grans artistes i grups de la música melòdica i lleugera dels últims anys amb frases, missatges humans i paraules de reflexió. Presenta: Angel Rodríguez. L'emeten:

Ràdio Arenys de Mar (dissabte 18.00h). **Ràdio Arenys de Munt** (dissabte 8.30h). **Ràdio Banyoles** (dissabte 10.00h). **Ràdio Besalú** (dissabte 21.00h). **Ràdio Calella** (dissabte 16.00h). **Ràdio l'Escala** (divendres 18.25h). **Ràdio la Vall** (diuenge 13.00h). **Ràdio Les Planes** (dissabte 15.00h). **Ràdio Palafrugell** (dilluns 14.15h). **Ràdio Sta. Coloma de Farners** (dimecres 22.15h). **Ràdio Sant Joan les Fonts** (diuenge 11.30h). **Ràdio Sarrià de Ter**

Diumenge

09.30 *Reflexió:* amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO SABADELL (OM 882)

Diumenge
09.45 *Testimoni:* recull d'informacions i notícies de caire religiós a Sabadell i comarca (director: Juanjo Yunquera).

RÀDIO SALUD (FM 89.1)

Dissabte
De 07.00 a 09.00h. *Rosari:* meditat per joves, entrevistes a catòlics en el món, concurs de Cultura religiosa, meditació mariana, heroics del segle XX, etc.

Diumenge

De 07.00 a 09.00h. Presentació de l'Evangeli del dia i meditació, tema marí, etc.

RÀDIO SANTA COLOMA DE FARNERS (FM 103.6)

Dimecres
De 23.00 a 24.00h. *SOS pregària:* una hora de pregària des de casa vostra, units per una mateixa sintonia.

RÀDIO VALLS (FM 103.2)

Dissabte
09.05 *Fets i criteris:* paraules de l'arquebisbe Torrella, de Tarragona.

Diumenge
09.00 *Església viva* (producció de l'arquebisbat de Tarragona).

RÀDIO VATICANA (OM 1.530, entre d'altres)

Cada dia
20.40 *Rosari:* en llatí des del Vaticà.
22.10 *Noticiero.*

RÀDIO LA VEU DE NAVARS (FM 107.9)

Diumenge
10.15 *Església viva:* amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

TARRAGONA RÀDIO (FM 102.6)

De dilluns a divendres
15.30 *Cafè i pastes:* informacions, comentaris i entrevistes.

Dissabte

08.15 *Església viva* (producció de l'arquebisbat).

(divendres 18.30h). **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) diumenge 9.30h.

LA PARAULA DEL BISBE: Micro-espai setmanal de 5 minuts de durada presentat pel Bisbe de Girona Mn. Jaume Camprodon i Rovira.

L'emeten:
Ràdio Calella (107.9 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Malgrat de Mar** (107.4 FM) diumenge 11.10h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Tordera** (107.1 FM) dissabte 9.05h*. **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) diumenge 10.15h*.

* Inclòs dins el programa parroquial setmanal.

PUNT DE TROBADA: magazine setmanal de 55 minuts de durada, que compta amb temes d'actualitat cristiana, humana i social. Presenten: Carles Sánchez i Angel Rodríguez. L'emeten:

Cadena Cope Figueres (1269 AM i 88.0 FM) (dilluns 21.05h.).

TARDA DE TOTS: en aquest programa s'inclourà un espai dedicat als temes d'informació religiosa que coordinarà Angel Rodríguez. L'emeten:

Onda Rambla Girona (89.9 FM) divendres 17.05h.

TOTS ELS CAMINS PORTEN AROMA: programa mensual de 30 minuts de durada. Es tracta d'un espai de debat sobre temes d'interès, moderat pels periodistes Anna Estarús i Josep Casellas. L'emeten:

Cope Figueres, Ràdio Arbúcies, Ràdio Banyoles, Ràdio Besalú, Ràdio Palafrugell, Ràdio Les Planes, Ràdio Sarrià de Ter i Ràdio Shalom de Palau Sacosta, Ràdio Salt.

Retransmissió en directe de la Missa dominical. L'emeten:
Catalunya Música (96.7 FM) Girona- (101.5 FM) Maresme: diumenge 11.00h. **Cope Costa Brava** (90.3 FM) diumenge 9.00h. **Cope Figueres** (1269 AM) diumenge 9.00h. **Ona Jove de Riudellots de la Selva** (104 FM) diumenge 20.30h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Les Planes** (107.7 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) diumenge 9.05h. **Ràdio Shalom de Palau Sacosta** (106.6 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio 1 de Ràdio Nacional** (738 AM-93.3 FM) diumenge 8.15h. **Top Gironès de Cassà de la Selva** (92.8 FM) dissabte 20.00h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE SOLSONA

CONVERSA SETMANAL: missatge del bisbe Deig (es publica al «Full diocesà»). L'emeten: **Ràdio Balsareny, Ràdio Berga, Ràdio Cervera, Ràdio Puig-reig, La Veu de Navars,** i també: **Ràdio Súrria** (FM 107.8) diumenge 11.00h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE TORTOSA

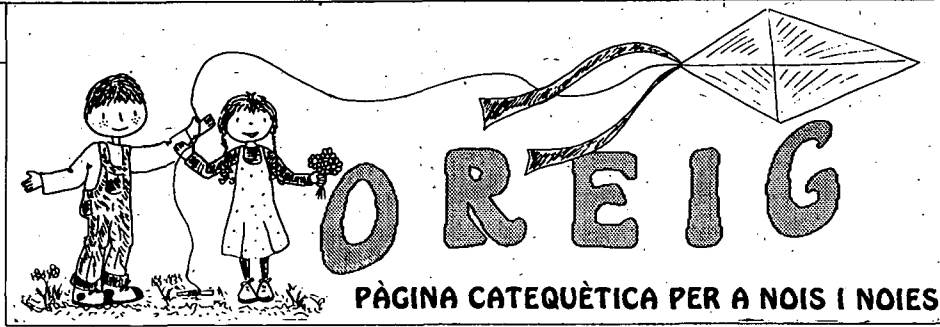
FE I VIDA: missatge setmanal del bisbe Martínez Sistach (es publica al full «Vida diocesana»). L'emeten:

Ràdio Antena Caro (Roquetes, FM 96.0) diumenge 09.00h. **Ràdio La Cala** (l'Ametlla de Mar, FM 99) diumenge 09.30h. **Ràdio Deltebre** (FM 107.6) dissabte de 9.00h. **Ràdio Flix** (FM 102) dissabte de 9.30h. **Ràdio Gandesa** (FM 107.9) dissabte de 13.00h. **Ràdio Infant** (l'Hospitalet (FM 107.9) dissabte 10.00h. **Ràdio Joventut de Masdenverge** (FM 100.7) diumenge 10.00h. **Ràdio Mora d'Ebre** (FM 87.6) divendres 10.00h. **Ràdio Nueva Vinaròs** (FM 98.2) dissabte 22.30h. **Ràdio Onda Cero** (Tortosa, FM 98.0) dissabte 13.05h. **Ràdio els Ports** (Morella, FM 89.0) dissabte 12.15h. **Ràdio Ràpita** (FM 107.9) diumenge 12.00h. **Ràdio Ulldcona** (FM 95) diumenge 09.05h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT D'URGELL

RESSO: entrevista amb personatges o sobre fets diocesans. L'emeten: **Ràdio Pirineu** (Puigcerdà, FM 89.8) diumenge 9.00h. **Ràdio Seu** (FM 107.2) diumenge 9.00h. **Ràdio Valira** (FM 98.1) dissabte 13.00h.

Donem notícia de les emissions religioses, tant per ràdio com per televisió, que ens són comunicades. Agraïrem la recepció de controls d'emissió.

AMICS DE DÉU

Santa Casilda, verge, 9 d'abril

Suau i tendra com un jonc, bella com la lluna, Casilda desvetllava la inspiració dels poetes. Filla d'un rei moro de Toledo, molt ric, es dedicava a visitar els captius cristians que el seu pare retenia als calabossos del palau. D'amagat del seu pare, Casilda els portava roba i menjar i els consolava amb amor. Els pobres presoners li van donar a canvi la seva fe i la van instruir en el coneixement de Crist.

ment que portava als presoners.

I, efectivament, el pare va veure roses i la noia va poder continuar el camí cap a les masmorres.

Al cap d'un temps, Casilda va emmalaltir greument. Els metges i remeiers no podien fer res per descobrir l'origen de la seva malaltia. La mort era propera, però Déu va fer-li saber que solament recuperaria la salut si bevia l'aigua dels manantials de Sant Vicenç, prop de Briviesca, en plena Castella cristiana. Autoritzada pel seu pare, va fer el viatge i va beure l'aigua cristal·lina d'aquella llacuna; va quedar curada.

Plena d'admiració i feliç, Casilda va decidir batejar-se i quedar-se a viure allí per sempre, dedicada a la pregària i la penitència. Encara avui es veneren en aquest lloc les fonts de Santa Casilda.

Un dia que portava a la falda pa per als presoners, el seu pare la va sorprendre i li va preguntar:

—¿Què hi portes, filla meva? El seu pare l'espia des de feia temps, avisat sens dubte per algun guardià, de l'estranya sol·licitud de la princesa envers els cristians.

—Són roses, pare meu —va respondre Casilda dolçament, mentre li ensenyava l'ali-

FEM CATEQUESI

Jesucrist, el Fill de Déu

Quan un nen o una nena fa les coses ben fetes, al seu pare i a la seva mare els agrada dir amb satisfacció als altres: «Aquest és el meu fill» o «Aquesta és la meva filla».

Diem que Déu és Pare, perquè és el Pare de Nostre Senyor Jesucrist. Ell sempre feia la voluntat del Pare del Cel. En una ocasió, Jesús i tres dels seus deixebles —Pere, Jaume i Joan— van pujar a una muntanya alta. Allà, mentre els tres amics contemplaven Jesús pregant, van veure com els seus vestits es posaven a brillar i tota la seva persona es tornava d'un blanc fulgurant. Llavors es va sentir la veu del Pare del cel que deia: «Aquest és el meu Fill estimat, escolteu-lo». Déu estava content del seu Fill (Marc 9, 2-8).

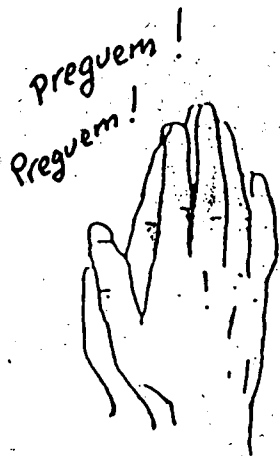
El Fill de Déu ja existia abans de néixer com un home aquí a la Terra. Per això, Jesucrist era diferent dels altres homes, ja que cap altre home no ha viscut al cel abans de néixer a la Terra. El que Ell viu amb el Pare ens ho va ensenyar en venir al món.

QUÈ ÉS L'EUCARISTIA

La pregària dels fidels

Encara, abans de portar les ofrenes a l'altar i començar així la litúrgia eucarística, fem la pregària dels fidels. És una oració d'intercessió molt important.

En ella tots els qui estem reunits en assemblea cristiana, ens recordem dels qui són els nostres Pastors, el Sant Pare, el nostre Bisbe i els altres Bisbes; també preguem per tota l'Església, i perquè hi hagi pau i prosperitat en el món, així com per tots els homes i dones germans nostres que sofreixen per un motiu o per un altre. Per tots demanem l'ajut del nostre Déu. També preguem pels nostres difunts, perquè els seus pecats siguin perdonats i puguin ser ben feliços en el cel.

I, és clar, no ens oblidem pas dels qui som a missa en aquell moment. També per nosaltres intercedim demanant la benedicció del Senyor.

Com hem dit abans, és una pregària molt important, i per això s'ha de fer molt bé. No podem deixar-la a la improvisació del moment, ni tampoc fer-la de premsa i corrents, sense prestar-li atenció. Si hi ha un diaca, és a ell que li correspon llegir les intencions de pregària, i, si no n'hi ha, ho pot fer un lector. I tots responem, a una sola veu, i amb tot el desig de ser escoltats pel Senyor, la resposta que ens indiquin.

Els diumenges i festes principals, fins i tot podem contestar bo i cantant. Així li donem solemnitat i ens ajuda a recordar la importància d'aquest moment.

PELS CAMINS DE LA BÍBLIA

El pas del mar Roig

El Faraó aviat es va penedir d'haver deixat marxar els israelites i va sortir amb el seu exèrcit per detenir-los.

Els israelites, en veure que novament anaven

a ser capturats pels egipcis, començaren a protestar i deien a Moisès que seria molt millor que s'haguessin quedat a Egipte, perquè ara tots serien morts.

Però Moisès els va respondre: —«No tingueu por. Avui veureu com Déu salva el seu poble.»

En efecte, la columna de núvols va posar-se darrera, entre ells i els enemics, i Déu va ordenar a Moisès:

—«Aixeca el teu bastó damunt el mar».

Moisès va fer-ho i Déu va enviar un vent fort i calent que va eixugar una part de les aigües i van passar els isra-

elites. Una filera llarga d'homes i dones, nois i noies, vaques i ovelles.

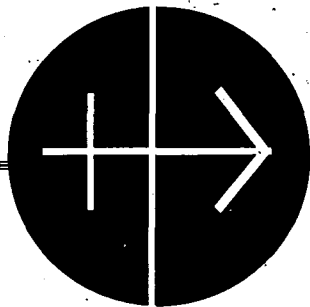
Els egipcis arribaren a la vora del mar. Es llançaren darrera els israelites. Però Moisès aixecà altra vegada el seu bastó i les aigües s'ajuntaren i ho cobriren tot: els cavalls, els carros de guerra i l'exèrcit del Faraó.

En veure els israelites tal esdeveniment, van creure en Déu i en Moisès, i van donar gràcies a Déu per haver-los salvat.

Llavors Moisès i els israelites entonaren un càntic en honor del Senyor.

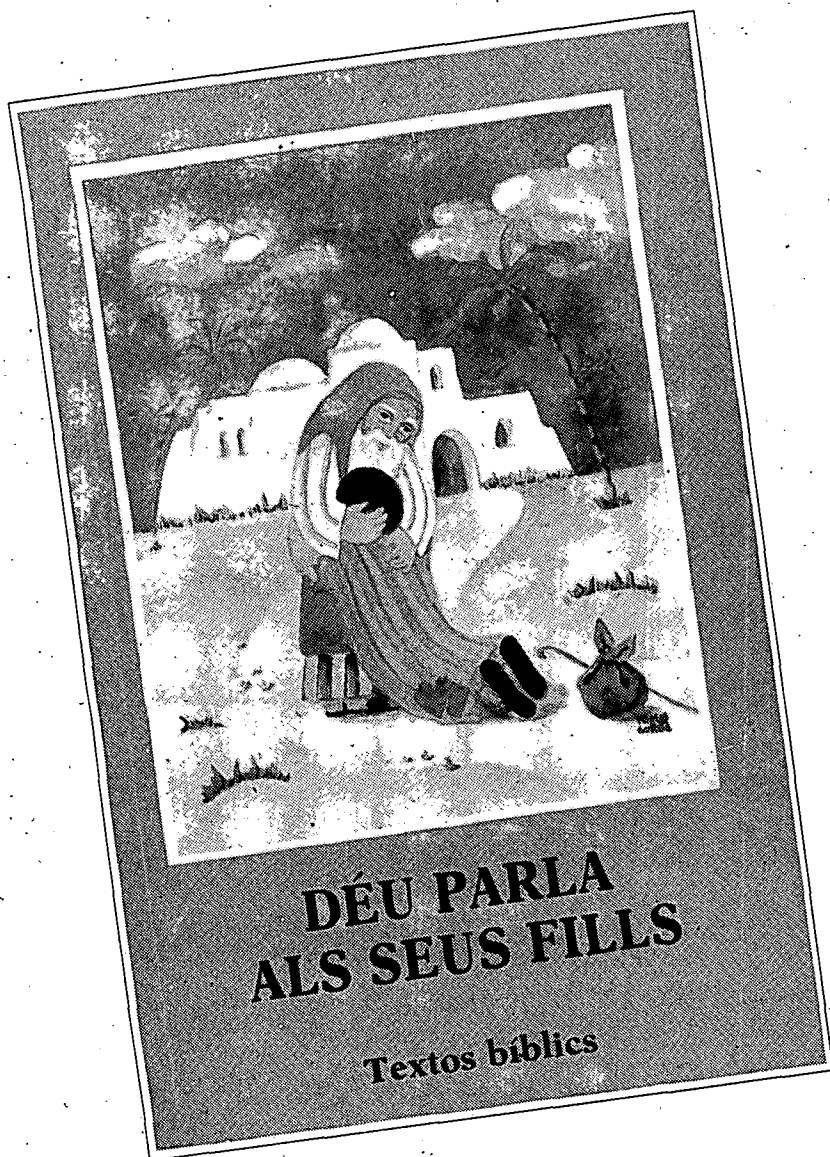
l'Oriol i la Laia per Xesc

Ajuda a l'Església Necessitada

AQUESTA ASSOCIACIÓ OFEREIX A TOTS ELS RECTORS, DIRECTORS D'ESCOLES,
CATEQUISTES, PROFESSORS DE RELIGIÓ, PARES DE FAMÍLIA, ETC.
PER AL PREU DE:

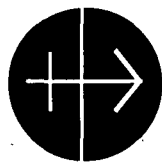
250 PTES. EXEMPLAR

LA BÍBLIA DEL NEN

editada en 86 idiomes, el seu tiratge supera
actualment els 29 milions d'exemplars

Disponible en català i castellà

Luis Antúnez, 24, 2n 2a - Tel. 237 37 63 - 08006 Barcelona

Ajuda a l'Església Necessitada

Luis Antúnez, 24 - 08006 Barcelona
Tel. 237 37 63 - Fax: 218 75 84

Agrairia ens enviés exemplars de
«Déu parla als seus fills» Donatiu: 250 ptes. exemplar

☐ A mà al seu domicili	☐ Per gir postal
☐ Passarem a recollir-ho	☐ Contra reembors
	☐ Adjuntem xec

Adreça:

Nòm Tel.

Carrer Localitat

afinant

Recordant la Vetlla Pasqual

En la Pasqua de Resurrecció, un dels moments més culminants de la litúrgia ha estat el baptisme celebrat en la Vetlla Pasqual. «Aquesta és la nit que torna la gràcia i associa amb els sants els qui avui, a tot arreu, separats dels vicis i de la foscor del pecat, creuen en Crist», era el cant de l'Anunci. La benedicció solemne de l'aigua i la renovació de les promeses recorden el lligam d'aquest sagrament tant amb les grans meravelles acomplertes per Déu a través de la història de la salvació com aquelles altres, menys

sorolloses però no menys admirables, que fa en el cor de cadascú.

El baptisme d'un infant com el d'un jove o adult és un creixement progressiu en la fe de l'Església. La llum de Crist il·lumina mentre caminem silenciosament per la tenebra d'aquest món. Així ho expressarem també en la mateixa Vetlla: «Que l'estel del matí en trobi encara la flama; aquell estel que mai no és pont: Crist, que, tornant entre els morts, s'aparegué gloriós als homes com el sol en dia serè. Ell que viu i regna per sempre».

Ara mateix

J. Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Evocació de Mn. Pedragosa, l'amic dels pobres (3)

Darrera d'aquella inscripció al dintell de la «Casa de Família», «cadascú es vigila a si mateix», hi havia un pensament pedagògic innovador. «La màxima aspiració de la Casa, escriuria més tard Pedragosa, era que els seus joves membres es consideressin lliures de debò i, alhora, objecte de la nostra més alta estima i dipositaris d'una confiança il·limitada. Tot això, és clar, amb el propòsit d'anar creant en les seves consciències el sentit de la responsabilitat dels seus actes i de la seva conducta».

Tot, a la Casa de Família, responia a aquest exercici de la responsabilitat. Els nois hi vivien en un ambient no gens reglamentista, sinó familiar. Pedragosa veia l'origen de la delinqüència i la marginació dels joves en la desestructuració de les famílies i es proposava de suplir aquest dèficit creant-ne per a ells una de nova. «La família, deia, és el suport de tot sistema d'educació moral i social».

La seva «Casa» no tenia talls: cada jove anava a treballar fora. Això Pedragosa ho considerava «consubstancial» amb la seva obra. L'horari hi era, per tant, flexible, en sortien i hi entraven segons les seves necessitats. Els vespres, els dissabtes a la tarda i els diumen-

Pedragosa veia l'origen de la delinqüència i la marginació dels joves en la desestructuració de les famílies i es proposava de suplir aquest dèficit creant-ne per a ells una de nova. «La família, deia, és el suport de tot sistema d'educació moral i social».

ges desenvolupaven un seguit d'activitats educatives, per exemple, classes de música que durant molt de temps van estar a càrrec de Pérez Moya. La «Casa» va tenir també un grup teatral propi. L'esport hi ocupava un lloc important. Cada membre de la «Família» havia de participar en una de les seccions que s'agrupaven en l'«Atlètic Sporting Club» promogut per Pedragosa: gimnàstica, futbol, nàutica... Els dissabtes al vespre s'obria el saló-café el qual, com totes les altres activitats de la «Casa», estava a disposició de tots els joves del barri. Es creava, així, un clima natural, obert.

Tampoc no tenia, la «Casa de Família», capella pròpia. En arribar el diumenge, els joves acudien a les parròquies de l'entorn, sense cap control. També en aquest punt tenien plena llibertat. La majoria participaven de la vida litúrgica de la parròquia de Sant Just i Pastor, de la qual Pedragosa era beneficiat. Cada any, per quaresma, els joves eren invitats a uns exercicis espirituals que solia donar-los el pare Alegre, fundador del Cottolengo. Però l'element més important de formació cristiana era, indubtablement, el testimoniatge de Pedragosa i el seu contacte personal amb cada jove. Sempre va creure que el treball educatiu ha d'adaptar-se a «les aptituds i a les inclinacions» de cada subjecte.

No cal dir que, per a una valoració correcta de l'obra de Mn. Pedragosa, cal situar-la en el seu context històric. La «Casa de Família», en la seva etapa definitiva del carrer de Regomir, va desplegar la seva activitat del 1921 al 1939.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Pregària d'un sacerdot

Déu meu, feu-me ser un home de pregària,
Ensenyeu-me a estar en silenci i pobresa
davant Vós;

Déu meu, feu-me ser
un home d'acollida,
un home de cor,
un home de pau,
un home de fidelitat,
un home de Veritat,
un home de misericòrdia i perdó.

Déu meu, feu que sigui portador de joia,
feu que susciti la inquietud;

Feu, Déu meu, que sigui capaç d'indignar-me,
capaç d'entusiasmar-se;

Feu que tot somriure m'encanti,
que tot sofriment m'esquinzi;

Feu-me ser un home que creu en l'amor i que respecta l'amor;
que la meua paraula, que la meua sola presència testimoniïn
que Vós sou l'Amor;

Feu-me ser, Déu meu,
un home pobre, pobre de cor, pobre d'èxits,
feu-me consirós de desposseir-me de mi mateix;
Feu que les penes que em sobrevinguin
em purifiquin,
que tota alegria i tot èxit els aculli com un do vostre;

Feu-me ser, Senyor,
un home lliure,
un home feliç,
un home insatisfet;

Poseu en la meua pregonesa, Déu meu, el sofriment
de no ser un sant...

Però, si us plau, Déu meu, doneu-me també,
per condimentar tot això, un bri d'humor. Alguns dels sants més
grans han tingut aquest do; llavors, per què no el puc tenir jo que
no sóc cap sant? Mercès avançades!

Un sacerdot ancià

Traduït d'Esprit et Vie núm. 6, 8 de febrer de 1996.

Impromptu

Oriol Camps

Comèdia i comedians

La comèdia, la que es representa sobre un escenari, sempre ha estat un reflex del que s'esdevé a la vida normal en tots els seus aspectes de goig, dolor i glòria, sempre amb un fons de noblesa enriquidora, amb ànim, encara que no es digui, d'exemplaritat.

Els autors han rivalitzat noblement, des de sempre, en la seva tasca, i han sabut, o procurat saber, evolucionar amb el temps, per fer que el teatre reflectís la imatge del present, i així han quedat plasmades les formes de vida a través dels segles.

Però no és acceptable un plantejament al revés. Fer d'una comèdia, la vida. Per exemple, protestar fent comèdia. Fer de la pròpia raó una pallassada. Carregar-se una creu per protestar una injustícia, és una falta de respecte per part d'una persona que té prou coneixements per saber que no pot comparar-se amb Aquell que amb la creu es carregava totes les nostres culpes.

També és una falta de respecte als pallassos, que tan dignament saben enriolar el seu públic sense befar-se'n ni un instant.

Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

Oblits del Ministeri d'Afers Socials

Quan el Ministeri d'Afers Socials feu públic el cens de l'acció social a Espanya, va oblidar (per «casualitat?») a l'Església. Potser Cristina Alberdi (ministra ara en funcions) pensava que aquesta acció es reduïa a dues filles de la Caritat i a un germà de sant Joan de Déu, que, amb bona voluntat, feien el que podien.

Aquest oblit va moure Càritas i la Confer (Confederació Espanyola de Religiosos) a confeccionar i publicar un cens aproximatiu de l'obra de l'Església en aquesta direcció. Comentarem només la que duen a terme els religiosos/ses.

Segons l'informe de Càritas, a Espanya hi ha vuit milions de pobres, dels quals uns quatre i escaig són atesos per les congregacions religioses, sobretot femenines. A Espanya són 16.135 els religiosos i religioses que es lluiten a tasques socials, ajudats de 44.369 voluntaris seglars. La seva acció abasta els problemes de la infància, de la joventut, la dona, els avis, els toxicòmans, els transeünts, minusvàlids, aturats, presos i emigrats. Els tipus de prestació gratuïta són: assessorament jurídic, assistència sanitària, prevenció, reinserció, acció terapèutica, promoció i allotjament.

Hi ha una diferència significativa entre l'element masculí i femení: les religioses en aquests afers sumen 13.941 membres, mentre que els religiosos no passen de 2.194. Ja estadísticament, a Espanya elles quadrupliquen el nombre

d'ells. Per altra banda, el cor femení sempre ha estat més sensible a les desgràcies i les dones són més operatives enfront de les misèries socials, sobretot les que afecten als nens i als avis.

De les 300 congregacions religioses que participen en l'acció social, les Filles de la Caritat de Sant Vicenç de Paül ocupen el primer lloc amb 556 centres, serveis i projectes. Les segueixen les Germanetes dels Ancians Desamparats. Referent als ordes masculins, són els Germans de Sant Joan de Déu els primers.

Un altre punt significatiu és que la capacitat imaginativa i creativa de les seves obres socials han estat després copiades per les institucions públiques, tot i que els seus agents les capitalitzen com si fossin ideades per ells.

Finalment, a l'Església, a més de l'acció social dels religiosos/ses, hi ha altres institucions i grups de gran volada, com és ara, Càritas, Mans Unides, Justícia i Pau, així com les Comissions o Delegacions Episcopals, etc. etc.

Cal tenir un record agraït—oblidat pel Ministeri d'Afers Socials— a totes les monges que, amb una dedicació callada, cremen la seva vida al servei dels pobres, complint el mandat de Crist. Ja n'hi ha prou que en la petita i gran pantalla i en altres òrgans informatius es ridiculitzi sempre a les Germanes de la Caritat. Els fets són els que compten i no el sectarisme i la frivolitat.

DAVID ARBOIX

Llicenciat en Dret

professors, coneixedors de la situació, ensenyen a les alumnes com acomiadar els seductors; els donen classes pràctiques en les quals es fan servir els arguments i el llenguatge propi del carrer. I expliquen perquè és millor no tenir relacions prematures, que acaben sent experiències amargues que fàcilment enfonsen la vida d'un adolescent.

La finalitat d'aquests programes no és precisament moral, sinó aturar l'espiral de desintegració familiar, pobresa i fracàs escolar que l'epidèmia de sexe desencadena als barris marginals. Però alguna cosa tindran aquests cursos d'educació en la virtut, doncs es dirigeixen a la voluntat, a diferència de la sexologia amb propaganda anticonceptiva que ha vingut dominant aquests últims decennis.

Com anota el *Times*, fins fa poc aquest tipus d'enfocament hauria estat objecte de censura unànime. Era doctrina comuna d'experts en temes socials i mitjans de comunicació que els adolescents tenen relacions sexuals, ens agradi o no; per tant calia deixar-se de prediques i donar-los anticonceptius. Però molts que estan ben ficats al carrer, dins la realitat de cada dia, han acabat per comprendre que el sermó ve d'un altre cantó: d'un ambient artificialment sexualitzat que incita a comportaments destructius.

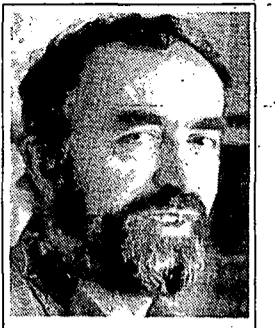
Amb els mètodes anteriors, en efecte, els problemes no han fet sinó agreujar-se. Han augmentat constantment els embarassos d'adolescents —avui són més d'un milió anuals— així com les malalties de transmissió sexual, els joves que abandonen els estudis i la factura dels subsidis socials a mares solteres.

La manca de complexos per proclamar el valor de la continència és un dels símptomes més clars del canvi de clima. Lluny de sentir-se acorralats, cada cop més joves manifesten aquesta convicció i contrarresten la influència de l'ambient. Així, comença a ser comú que universitaris formin clubs per a nois i noies que comparteixen aquestes idees, amb l'objectiu de cultivar amistats normals, sense que ningú se senti pressionat a arribar a un punt que alguns consideren inevitable en aquests casos.

També es presenten als joves nous models a imitar. Un grup de famosos esportistes professionals que es declaren continents visiten escoles per parlar amb els alumnes i mostrar-los un vídeo que exalta aquesta conducta. El canvi ha arribat també a la televisió. Serials de gran audiència com *Sensación de vivir* o *La ley de los Angeles* comencen a presentar personatges que practiquen la continència i se'n mostrèn orgullosos.

Aquestes iniciatives són en bona part una reacció davant les greus conseqüències que ha provocat la revolució sexual, encara que no poques introdueixen també motivacions més elevades. El cas és que a Nord-Amèrica la castedat ha deixat de ser un tabú i comença a ser considerada com un signe de progrés, rebent suport dels mateixos estaments públics. Caldrà prendre'n nota.

BRUNO CHENU

Editorialista de «la Croix»

«La meva vida, ningú no la pren»

«Crist ha estimat tant els algerians que ha donat la seva vida per ells. I les nostres en el seu seguiment. Nosaltres tenim bona memòria pasqual!». En aquestes paraules hi ha tot el sentit de la seva vocació religiosa i de la seva presència a Algèria, que els monjos de Nostra Senyora de l'Atlas han expressat aquest darrer Nadal.

La seva aliança amb el poble algerià vol ser d'una fidelitat absoluta al Crist «que estima fins a l'extrem». Situats sobre la línia de foc entre els islamistes i l'exèrcit algerià, són preses fàcils per un GIA que així demostra la seva força, alhora que la informació oficial silencia les seves operacions tans sagnants com incessants.

Per una estranya coincidència litúrgica i eclesial, nosaltres vivim aquests tràgics esdeveniments en el temps de la Passió, en el moment en què tots els cristians mediten el camí de Crist vers la seva mort, el camí d'abaixament i d'humiliació del Servent de Déu. En la carn dels seus deixebles exposats a la violència del món, el seguiment de Crist esdevé imitació i la imitació identificació.

És també aquest moment de gravetat que el papa Joan Pau II ha escollit per publicar l'exhortació apostòlica que clou els treballs del sínode sobre «La vida consagrada». Un text de remarcable densitat teològica i espiritual que redefineix, a benefici de tota l'Església, la identitat i la tasca d'aquells i d'aquelles que s'han consagrat a Déu per un compromís específic.

Per comprendre el significat d'aquesta vocació, l'exhortació invita a fixar la mirada sobre el rostre radiant de Crist en la Transfiguració. Els consagrats són els testimonis privilegiats d'aquesta llum fulgurant. Però en aquesta escena evangèlica, Jesús parla amb Moisès i Elies «del seu traspàs que s'havia d'acomplir a Jerusalem», és a dir sobre la Creu. Des d'aleshores, els monjos i tots els consagrats són cridats a retre testimoni de Crist fins a donar la seva vida. Davant de la prova, ells fan l'experiència de la suprema llibertat de Jesús: «La meva vida, ningú no la pren, sóc jo qui la dono.»

Viure la castedat és ser progressista

Als Estats Units, fins fa ben poc, tot el que sonés a castedat estava mal vist en els mitjans de comunicació que donaven suport a les posicions socials dominants. Defensar les relacions sexuals només dins del matrimoni i proposar la continència entre els joves era exposar-se a ser considerat com a involucionista. No obstant, davant l'augment d'embarassos d'adolescents i el temor a la Sida, sembla que les coses estan canviant d'orientació. Cada cop més programes d'educació sexual posen l'èmfasi en la continència, també els que s'imparteixen per grups sense cap tipus d'ànim confessional.

Fins i tot, el mateix Clinton ha defensat el missatge contra les relacions sexuals prematures durant recents visites a escoles de barriades problemàtiques. Ara que un demòcrata ha agafat les regnes del país alguns polítics estan perdent la timidesa per parlar de valors morals i familiars, proclamant el diagnòstic que es deia en veu baixa.

Moltes de les iniciatives promogudes estimulen els joves a dir no. Fins i tot, en tanques publicitàries es poden llegir missatges que enuncien la veritable prevenció de la Sida: «No et deixis enganyar: l'únic sexe segur és la continència abans del matrimoni i la fidelitat dins del mateix». El que sobta és que aquestes campanyes vinguin impulsades per grups aconfessionals, on n'hi podem trobar algun dedicat a la planificació familiar o a organitzacions cíviqes clarament d'esquerres.

Una crònica del prestigiós *New York Times* afirmava que cada cop més adolescents reben curssets on se'ls anima a la continència. Un dels punts principals consisteix a ajudar els joves a resistir la pressió ambiental. Els

Pinzellades

Justo López Melús

Telefònics i plesiofònics

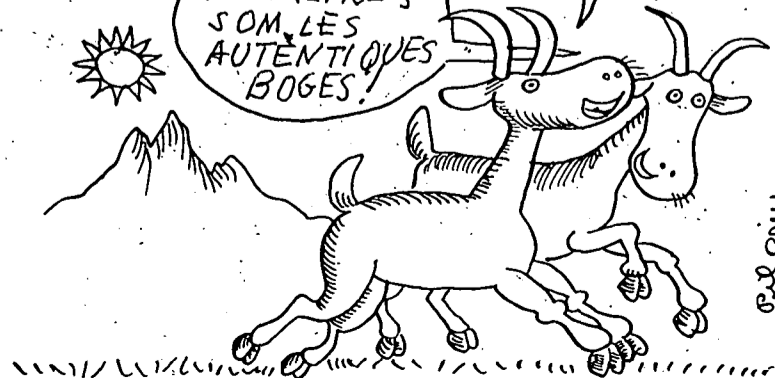
La majoria de les persones estimen la humanitat, l'home en abstracte, però no poden suportar qui viu al costat. Hi ha molts afeccionats a parlar amb els llunyans —els telefònics—. Però seria molt millor parlar sobretot amb els que viuen a casa teva, amb els propers —els plesiofònics—. És molt fàcil estimar els llunyans, per exemple els xinesos. Però mai no podrem ajudar els nostres germans xinesos si estem fent l'indi.

El marit estava com absent darrera el diari i altres vegades amb el transistor enganxat a l'oïda. I la seva dona li va dir: Se t'ha ocorregut pensar alguna vegada que potser hi pot haver a la vida alguna cosa més del que succeeix en el món? No podries pensar alguna vegada que jo estic aquí?

Humor

EM SEMBLA QUE LES CABRES HAURÍEM DE REIVINDICAR L'EXCLUSIVA DEL TRADICIONAL TÍTOL DE "BOGES"...

NOSALTRES SOM LES AUTÈNTIQUES BOGES!

Parlant amb Samuel Ruiz, bisbe de San Cristóbal de las Casas (Chiapas)

«Mai no abandonaré els meus germans indígenes»

Samuel Ruiz, des de fa un parell d'anys, és un dels homes més importants a Mèxic i probablement en l'Església llatinoamericana. Com a principal figura de la Comissió Nacional d'Intermediació (CONAI), l'Exèrcit Zapatista d'Alliberament Nacional i representants del govern mexicà viuen un procés de negociació amb l'objectiu de diluir la tensió que preval en la regió i instaurar en la zona dels Alts de Chiapas una pau digna i duradera.

Tanius Karam

Poques persones saben que fa 22 anys, el 1974, el bisbe Ruiz va llençar la iniciativa del Congrés Indígena de San Cristóbal on per primera vegada es van reunir diverses organitzacions independents de la conflictiva regió chiapanenca.

Mons. Samuel, en un viatge ràpid, com la majoria dels seus viatges a l'estranger, ha passat per Espanya per participar en diversos actes, entre ells, el de la presentació de la seva candidatura per al Premi Príncep d'Astúries de la Concòrdia 1996, impulsat per l'Organització No Governamental «Médicos del Mundo», el resultat del qual es donarà a conèixer el proper mes de novembre. Càlid i respectuós, amb una mirada suau, no sembla el rostre d'un home immers, potser, en la principal zona de conflicte de Mèxic.

Amb una salutació amigable inicia la conversa fent una consideració sobre el significat de la paraula «salutació» en la cultura tzetzal: «sempre m'ha impressionat el significat de la paraula tzetzal *patot-an*, salutació, per ser de concepció diferent al nostre; significa "l'espatlla del cor". Saludar és donar la volta al cor perquè tu mires el que hi ha darrera i comproves que no és diferent del que hi ha al davant i així són les comunitats indígenes: quan algú hi arriba, elles s'entreguen. Moltes persones que han estat en campaments ho han pogut comprovar».

PERDRE LA POR

Amb senzillesa, mira l'entorn i parla de coses que li han passat, especialment en els darrers mesos, és la seva transformació, un procés desconegut per a la majoria. «Fins fa 5 mesos, vaig perdre la por a parlar, fa uns anys estava tremolant sense saber què dir, a la meua catedral nombroses vegades em va passar, primer perquè no sabia què dir a un poble famolenc de veritat; segon, perquè no tenia temps per preparar el que anava a dir. Però de sobte, crec que allà estava la providència del Senyor, vaig deixar de tenir por perquè em vaig fer un judici peremptori: por, n'he de

El bisbe de San Cristóbal de las Casas (Chiapas) reconeix l'enorme progrés de l'Església a Mèxic en els darrers anys

tenir quan preparo alguna cosa per parlar, si és inadequada, carrego amb les conseqüències, però quan no hi ha temps per preparar-ho, el Senyor ens condueix i Ell sabrà si es val d'un fracàs o d'un èxit per a la Seva causa». Acaba somrient, els qui no el coneixien no suposarien un Samuel Ruiz amb sentit de l'humor i senzillesa.

Es reconeix com un home del seu temps, interpel·lat per les situacions i en connexió amb elles. «Sempre m'he descobert i experimentat com a resultat d'una situació d'actors conjunts que han donat com a resultat el que sóc jo: els meus pares, les escoles, els amics, les situacions concretes, tot m'ha anat configurant de manera que jo no em concebo deslligat de totes aquestes situacions, més aviat agraït amb aquests esdeveniments que m'han portat a prendre una posició determinada».

El procés d'apropament al món indígena no fou senzill, ni exempt de grans aprenentatges. Diu estimar l'indi perquè ell s'ha guanyat el seu lloc i l'ha pres per la força dels esdeveniments. Reconeix en tot moment les habilitats i aptituds que es coneixen poc en el món indígena.

TOTA UNA LLIÇÓ

«En una de les primeres ocasions sent bisbe —agafa una mica d'aire i inclina lleugerament el cap com qui va a iniciar un relat per

va formar des de fa temps, on se'm va generar una forma d'oblit de persones i situacions que hom s'hi sent incòmode; jo puc adonar-me que aquell subjecte va dir tal i tal cosa, i als dos dies, és impressionant, ja no recordo ni qui és aquella persona ni com es deia. Gràcies cop que em posa en un problema seriós de com estimar el meu enemic».

MISTERI I REALITAT

És conscient del significat internacional de Chiapas, d'aquesta suma de misteri i realitat en un paratge moltes vegades explotat i oblidat al mateix temps. Conjunt d'esdeveniments que s'han sumat enmig de paradoxes i pressions i han fet de «Chiapas» una de les paraules més esmentades en el món periodístic nacional i internacional.

L'ex-candidat al Premi Nobel de la Pau recorda esdeveniments recents que són aquesta suma de resistència i patiment que hi ha en la província del sud-est. Recorda el patiment de les comunitats guatemalenes expulsades del seu país a la veïna regió chiapanenca. Fa al·lusió a l'empresonament de 50 dies del P. Joel Padrón i recorda les absurdes acusacions:

«Aquest sacerdot, rector de Simojovel (a la zona Tzotzil), deien que tenia armes d'alt poder i de fabricació casolana. Encapçalant un grup de persones de la capçalera municipal (ajuntament) va entrar en un lloc per robar dos pots de ciment i deu gallines... Han d'haver estat gallines atòmiques que necessitaven armes d'alt poder per ser capturades!.. I això va tenir una difusió més enllà de la pròpia situació, en l'època en què l'Estat mexicà reconeixia l'existència de l'Església».

EL CONFLICTE DE CHIAPAS

Reconeix que aquests i altres esdeveniments recents, alguns coneguts i d'altres no, han generat una espècie de «reconeixement» internacional de la diòcesi que ell presideix, que té una rellevància, però que en realitat no és ni preponderant ni exclusiva al continent: «Ens va tocar —accepta amb un aire de tranquil·litat que encomana— estar en el focus de l'atenció i paguem o gaudim (com ho vulguin interpretar) les conseqüències de la fama, però coneixent que podia succeir a qualsevol altra part del continent on hi ha processos pastorals tant o més avançats que el nostre».

De l'inici del conflicte a la regió dels Alts de Chiapas esmenta: «Les coses que han succeït no romanen sense que repercuteixin en nosaltres; una declaració de guerra dels indis dels Alts de Chiapas no ens deixa impassibles; hi ha una interpel·lació forta. Ells estan parlant de la seva autonomia, del reconeixement de la seva existència, dels seus valors i aquesta interpel·lació podien haver-la feta explícita en relació a l'Església catòlica».

exemplificar allò dit—en una zona de llengua tzetzal, quan encara no remugava cap paraula de les 5 riques llengües derivades de l'antic maia a Chiapas, vaig pronunciar una homilia en castellà tan bonica que, fins i tot, a mi em va agradar i quan jo, assaborint-la per a mi mateix, em disposava a continuar amb la celebració, el rector em va aturar i em va dir «seguí's si us plau». «Segueix ja l'ofertori», vaig esmentar estranyat. «No —va interrompre el rector— segueix una traducció, aquí ningú l'ha entès. No parlen espanyol».

En aquell moment, un indígena, havent jo parlat uns 35 o 40 minuts, com una gravadora va reproduir tot el que havia dit. Com que va escampar al llarg de la seva interpretació algunes paraules en castellà, me'n vaig adonar que havia estat d'una tremenda fidelitat i això ho vaig poder seguir constatant després».

Sempre amb ànim càlid, reconeix francament que no té enemics. Díficil de creure que un home com Mons. Samuel, en una zona de conflicte, amb diverses amenaces de mort en la seva vida i una constant fustigació per part dels grups terratinents i de cacics de la zona, afirmi: «Jo no tinc enemics». Però afegeix: «Hi haurà gent que es jutja enemiga meua, però jo no tinc ningú que consideri el meu enemic, i això és seriós perquè com puc estimar els meus enemics si no els tinc. I això ho he pensat diverses vegades amb serietat: hi ha un mecanisme en el meu subconscient que es

Des de fa 35 anys Mons. Samuel Ruiz defensa la causa indígena

o a Esglésies evangèliques, a les quals molts indígenes pertanyen».

En preguntar-se sobre el paper de l'indígena dins de les Esglésies, respon amb un fort estonament que acompanya amb un gest pronunciat, cridant l'atenció: «Està l'Església en disposició d'haver modificat les seves estructures de tal forma que l'indígena tingui la possibilitat real de participar en el procés de decisions en l'interior de l'Església?», un qüestionament fort que ens el recorda

aquest moviment, i per tant ens impulsa a donar resposta a aquesta situació».

EL SIGNIFICAT DE L'EVANGELITZACIÓ

La seva veu augmenta en intensitat a mesura que lliga arguments, preguntes, preocupacions. Recorda que no hi ha un grup indígena a tot el continent americà en el qual el fet religiós no sigui un element aglutinant i fonamental de tota

la cultura. I es pregunta: què vol dir evangelitzar? I quina era la teva feina abans si no saps quina és la teva feina ara?, hom es preguntava llavors i jo també ho faria. Què és evangelitzar? Per a mi era transformar aquell home que té una cultura pagana perquè es fes cristià. És a dir, sóc enviat a destruir cultures? I si aquesta no és la meua tasca, llavors, quina és? Fer que la cultura tingui el seu esplendor? És a dir, dedicar-me a una espècie d'arqueologia cultural? Això no és evangelitzar! O he de sentar-me creuat de braços per veure passar les cultures i esperar que em cridin i em diguin: «digu'ns una paraula»? Això no és ser enviat. O per fi que l'home tingui un destí molt més enllà d'aquesta història, haurà de ser l'evangelització l'acció de destrucció de les cultures per fer una monocultura universal evangelitzada i cristiana? Per què llavors Déu va permetre l'existència de les cultures? Per què Crist

es va encarnar en una cultura i es va fer part d'una subcultura d'allà, de Natzaret, on de quina cosa bona es podia parlar i on es parlava una llengua estranya a la mateixa realitat jueva?»

Déu ha volgut i vol la salvació universal de tots els homes i grups humans, sí, això és veritat. Ell no ha estat inactiu sinó present en tots els grups humans; s'ha anat revelant a ells en les seves tradicions i esforços mil·lenaris de la seva pròpia recerca de Déu, i allí hi és present, sent descobert per ells. Per tant, si el

missioner vol descobrir la bona nova, no pot desconèixer aquesta història de salvació prèvia a la seva arribada, la manera com Déu ha estat present en aquests grups humans».

L'ESGLÉSIA A MÈXIC

Reconeix els esforços, els èxits, l'enorme progrés de l'Església a Mèxic en tots aquests anys com a bisbe de la diòcesi amb major presència indígena entre els seus fidels: «Hi ha una emergència d'esforços grans d'apropament a Esglésies autòctones on hi ha indígenes amb els seus propis ministeris, on es parli la litúrgia en la pròpia llengua expressada amb els signes de la pròpia cultura perquè és la «seva» fe i no la «meua» la qual ha de ser manifestada. Aquest fou el camí que vam seguir durant 35 anys de feina i ha fet que els indígenes, diaques ordenats, ministres de l'Eucaristia, ocupin el seu lloc davant l'astorament d'aquells que se'n creien amos».

Acaba recordant les paraules d'un poeta indígena qui, al final d'una celebració eucarística on van assistir cents de participants, va llegir una de les seves poesies i Mons. Samuel reconegué que l'ha fet seva i confessa que mai no la vol oblidar: *No ens causis la pena de sentir que ens abandones i no vull—enfaitza visiblement emocionat— causa!... ni causaré aquesta pena als meus germans indis.*

Mons. Samuel conclou amb aquestes paraules la seva conversa. El seu somriure sincer i la seva presència conviden a creure realment en el procés de pacificació dels Alts de Chiapas.

Identitat indígena i inculturació

La realitat de l'indígena al llarg de la història és coneguda, però en els llavis del bisbe Samuel els problemes apareixen en la seva veritable dimensió: «500 anys d'acció evangelitzadora no només no van aconseguir, perquè malauradament no era part de la situació concreta de llavors, a lliberar l'indi de la pobresa, sinó que l'hi van submergir. Al poc temps de la invasió de l'anomenat Nou Món, ja es discutia a Salamanca si els indis eren persones o no. Les primeres descripcions dels colonitzadors eren de gran admiració per la forma en què van trobar organitzades aquelles societats, els grans monuments i la seva estructura social. Admiraven que haguessin desenvolupat un sistema d'intercanvi comercial, hi havia la permuta, també existia la moneda, els grans de caçau que s'intercanviaven en el mercat de la gran Tenochtitlán, mentre que poc temps després, en el món colonial es va canviar la moneda i es va substituir per l'esclau. Aquest esdevingué moneda humana literalment!... Podem imaginar-vos un sistema que no ha canviat d'entranyes, la compra-venda de la sang de l'indi en la producció!».

Per exemplificar les implicacions i els problemes entre identitat indígena i inculturació explica: «Un sacerdot d'origen indígena em va explicar la seva experiència després d'haver recuperat la seva dignitat de ser indígena. Ell estava content quan m'ho va explicar perquè se sentia indi una altra vegada, era un home recuperat en la seva pròpia identitat. "El rector del seminari em va cridar una vegada i em digué:

Fes si us plau un forat en el jardí. I començo a fer-hi un forat. Quan em va semblar suficient li vaig preguntar: Què hi posarem? Junta tots els teus complexos d'indi i fical's aquí, em respongué el rector, després hi tires tota la terra per sobre. Deixa de ser indi! No m'ho deia amb mal to de veu ni amb mala intenció, el que volia dir era: No et sentis acomplexat, tu ets igual que tots els altres, tu ets igual deixant de ser tu mateix, adaptat a tots i no t'acomplexis, sigues com tots". Impossible reconèixer que el ser indi podia ser quelcom que li donés la capacitat adequada de convivència en el seminari i molt menys una possibilitat d'actuar com a sacerdot. El procés de formació és una mena de

màquina transformadora on entra per un costat un indígena i surt per l'altre un mestís; així és el procés i això lamentablement a tot el continent americà».

Agafa Mons. Samuel una mica d'aire i continua la història del sacerdot: «Quan vaig acabar la carrera, em digué, jo ja em sentia com a peix tret de l'aigua però que havia après a respondre fora de l'aigua. Ordenat sacerdot, em van enviar a la comunitat on vivien els meus pares que no parlaven castellà i vestien amb el vestit típic de la comunitat. En el temps que acostumava a estar amb ells, m'anomenaren l'*españolado* i el traïdor per a la comunitat; hi vaig arribar i tingué feina per tornar a respirar en el seu ambient natural, vaig haver de tornar-me indi, després d'haver-me desindianitzat en el procés del seminari, ho vaig aconseguir, la gent tornà a agafar-me estima i em digueren: «estem contents amb tu, ja sabem que no has renegat de nosaltres».

I Mons. Samuel continua la seva reflexió en aquesta línia: «Aquí estem dins de la perspectiva del Concili del sorgiment d'Esglésies autòctones on hi ha una encarnació del missatge de la cultura, on es reconeix que l'Evangeli no va néixer a Occident sinó que vingué d'Orient i que a Occident tingué una experiència llarga d'encarnació, que va generar el que anomenem Cultura Occidental Cristiana. D'aquí l'equivoc d'identificar-la amb el cristianisme, exportada després al mateix Orient a través de missioners europeus per "occidentalitzar" aquells llocs d'on havia vingut el missatge cristià embolicat en una cultura oriental».

Samuel Ruiz afirma que la religió és un element aglutinant i fonamental de la cultura indígena

Cartes

◆ Una omisió imperdonable: Carrasco i Formiguera

Sr. Director,

M'ha agradat l'article del «jove cristià compromès en política» (25-1-96), però m'ha fet somriure una mica...

Temps al temps, xiquet!

I també m'ha agradat la rèplica de la noia jove, cristiana —i també des d'un altre vessant— compromesa en política (15-2-96).

D'això se'n diu pluralisme!

Bromes a part. Una puntualització històrica per al primer: el Dr. Borràs, per més que s'hi va interessar el Sr. Cardenal no va ser ajudat a exiliar-se, sinó que va sofrir «horrible martiri». Vegi's: *Vidal i Barraquer, síntesi biogràfica*. El gra de blat. 21.

I ja que esmenta en Carrasco i Formiguera, la noia demòcrata cristiana, vagi una vivència personal.

Vaig visitar, al seu dia, l'exposició que sobre el president Companys van fer al Palau Robert. Un repàs escruixidor d'història per als qui la vam viure i patir.

Hi havia molta gent jove, estudiants, que no sabien pas de què anava la cosa.

A la sortida, unes hostesses donaven un resum, magníficament imprès, de l'exposició. Recordo que els vaig comentar que hi havia moltes fotografies dels polítics, intel·lectuals i artistes del moment, que, o havien sofert represàlies, o per no sintonitzar amb el nou règim s'havien exiliat. Vaig dir: Tinc la vista deficient —tenia cataractes— potser hi és i m'ha passat desapercebut, però per més que he mirat no hi he vist en Carrasco i Formiguera. Seria una omisió imperdonable.

Encara no ho sé.

MARIA PORQUERAS
Alforja (Tarragona)

◆ La polèmica del preservatiu

Sr. Director,

El 12 de febrer es van publicar a França dos documents en els quals van intervenir membres de l'episcopat francès, sobre la Sida i l'ús del preservatiu. Una sèrie de comentaris han convertit uns documents que van ser qualificats de *discours clair des évêques français* en l'origen d'una olla de grills. Com a ginecòleg crec que és convenient posar alguns punts sobre les «i», des del punt de vista professional.

D'antuvi s'ha de dir que enlloc els bisbes francesos defenen l'ús del preservatiu com a solució del problema de la propagació de la Sida; s'han limitat a tenir en compte l'opinió d'eminents metges, que tampoc no el poden defensar com a solució del problema, per una raó molt senzilla: el preservatiu no l'ha resolt, malgrat la propaganda desafortunada que se n'ha fet. No sols això, sinó que aquesta propaganda de cara als adolescents i als joves, té unes conseqüències nefastes perquè han ficat al cap del jovent el cèlebre eslògan del «sexe segur», considerant-lo com una forma de plaer, prescindint de tot altre significat: n'ha resultat la banalització de la sexualitat, obstaculitzant la maduració d'aquesta sexualitat en els joves.

Per resoldre el problema sanitari de la Sida, cal aconseguir un medicament de fàcil administració i a l'abast de les economies més pobres, semblantment al que va succeir fa molts anys, amb els antibiòtics.

Mentre no s'aconsegueix un medicament d'aquelles característiques, la postura ideal és la preconitzada per l'Església: abstinència pre-matrimonial i fidelitat en la parella. Malauradament, el que passa és allò que digueren els bisbes espanyols en un comunicat de l'episcopat: «la doctrina de l'Es-

glésia és la més assenyada tot i que no sigui suficient, malauradament, contra la difusió de la malaltia».

Certes circumstàncies no sols fan aconsellable l'ús del preservatiu, sinó que es podria considerar com una obligació. El cas més paradigmàtic és el del matrimoni en el qual un dels dos cònjuges és seropositiu.

Tocant de peus a terra, per a un cristià infectat el dilema és: obeir les normes eclesiàstiques i continuar les relacions sexuals habituals sense profilaxis sabent que contagiarà els seus cònjuges en un plaç més o menys llarg, o bé, prescindir d'aquelles normes i usar el preservatiu. En el cas del matrimoni, per al cònjuge sà, la situació es presenta entre escollir l'ús del preservatiu o bé córrer el risc de contraure la malaltia en un plaç que no sembla superior a l'any.

Segons alguna jerarquia eclesiàstica, el catòlic amb relacions sexuals extramatrimonials, si no usa el preservatiu ha de pensar que a més de la responsabilitat de pecar contra el 6è manament, si és sidòtic, es carrega amb la de violar el 5è, que diu «no mataràs»; perquè atempta contra la vida del *partenaire* pel risc de contagiar-lo d'una malaltia mortal.

MANUEL CUSÍ i RAMON
Metge ginecòleg. Barcelona

◆ L'alegria de viure

Sr. Director,

Al llarg de la vida podem experimentar, per raons diverses, estats d'ànims diferents.

Tenim dies tristos, dies joiosos, dies foscos, dies en què ens sentim sols, i trobem a faltar aquelles persones les quals hem estimat i ens han deixat.

Al matí, quan ens aixequem i veiem començar un nou dia, donem gràcies a Déu, i comencem el dia plens de joia, aprofitant el temps que a mesura que ens fem grans passa tan de pressa.

Els cristians que viuen en gràcia estan contents, perquè la fe ajuda a veure les coses més clares, i a tenir esperança. Tot i que moltes vegades ho veiem tot negre, hem de pensar que en aquesta vida tots els problemes tenen solució, l'única cosa que no en té és la mort.

Viure, de per si ja és molt, la resta depèn de nosaltres. Actualment, veig molta gent trista i capficada en els seus problemes, ¿serà per la manca de fe, o potser perquè vivim una època que tot passa ràpidament, i no tenim temps de pensar i de sospesar la gran joia que és «viure cada dia»?

PILAR RIGART BAÑERAS
Girona

El text de les «cartes al director» no ha de superar les vint línies a màquina i a doble espai, han d'anar signades amb nom i cognoms, adreça i telèfon, tot i que hi poden fer constar unes sigles o pseudònim. «C.C.» no es compromet a publicar-lo, ni mantindrà correspondència amb els remitents

Retalls

The Daily Telegraph (14-II-96)

El meu matrimoni

(...) Tot el pes del nostre ambient cultural insisteix en què l'amor és fàcil i natural, i incita els milions de joves, que avui s'envien felicitacions per sant Valentí, a creure que també el matrimoni ha de ser fàcil i natural. Res més allunyat de la realitat. (...)

L'amor i el matrimoni són coses molt diferents. L'amor és un sentiment. El matrimoni és una professió, l'única per a la qual no hi ha preparació ni s'exigeixen més aptituds que l'edat i ser solter. Això significa que requereix més esforç.

(...) Altercats, diferències d'opinió, discussions, baralles, atacs

d'ira, disgustos i silencis formen part de la realitat diària del matrimoni.

És normal que dues persones que viuen juntes tinguin sovint punts de vista diferents; saber resoldre aquestes diferències cedint i amb senzillesa és part de la dinàmica vital i del procés de maduresa d'una persona. Divorciar-se significa interrompre aquest procés de creixement, arrencar de soca-rel la planta viva i llançar-la, sense necessitat, al foc.

La meua esposa Marigold i jo portem casats gairebé quatre dècades. Tots dos tenim un caràcter fort i som d'opinions fermes, i hem tingut les nostres diferències, algunes serioses. De fet, si haguéssim decidit deixar de treballar en el nostre matrimoni, ens podríem haver divorciat més d'una dotzena de vegades. Fa molt, però, que s'ha difuminat el record dels motius, les circum-

tàncies i els detalls de les nostres discussions. «Estimada, per què vam estar a punt de divorciar-nos el 1972?». «No me'n recordo. Però no va ser el 1972, sinó el 1974». «Vols dir?».

(...) Els matrimonis duradors s'edifiquen sobre els estrats arqueològics de baralles oblidades. Sobre tota parella que s'apropa a les seves rïfocs d'or sura el saludable esperit de l'oblit.

Com és lògic, les felicitacions per sant Valentí parlen sobre tot d'amor ardent, i els sacerdots i preveres, de fidelitat; els esposos ancians, però, saben que els secrets d'un matrimoni ben treballant són paciència i perseverança, tolerància i domini d'un mateix, estoïcisme, tenacitat, resistència, disposició a perdonar i, a manca de tot això, mala memòria.

■ Paul Johnson

106 VIATGE CULTURAL
Dia 5 de maig

Visitarem:

LA CITÉ DE CARCASSONNE
(LANGUEDOC-ROUSSILLON)

Preu: 6.000 ptes., inclou viatge, propines, sorteig de llibres i dinar al restaurant. Per reserves de places truqueu a ULTRAMAR EXPRESS. Tel. 301 17 98. La Rambla, 109. La sortida serà a les 7 del matí del carrer València xamfrà Balmes.

Preguem als participants en els viatges, que assisteixin a la missa vespertina del dissabte en els seus llocs de costum, ja que no podem garantir la tornada en hora hàbil per complir el precepte dominical.

ADVERTIMENTS

Preguem que tots els inscrits portin el seu carnet d'identitat, original i vigent

DINAREM

al
HOTEL BRISTOL
Carcassonne

AVÍS: La direcció del Viatge Cultural es reserva el dret d'anul·lar l'excursió i de modificar l'itinerari anunciat durant el viatge si les circumstàncies ho aconsellen.

O.T.: ULTRAMAR EXPRESS GC4 MD

Guia per a la litúrgia de la cinquantesena pasqual

Pere Tena

Bisbe auxiliar de Barcelona

Els leccionaris litúrgics que assenyalen les lectures de la Cinquantesena pasqual són els indicadors més esplèndids que tenim per re-passar cada any els trets més importants de la nostra vida en l'Església. Seguir fidelment la trama és una manera de redescobrir cada any, amb joia, les múltiples ressonàncies del misteri pasqual. Potser es pot afirmar que, d'entre els diversos leccionaris dels temps principals de l'any, són els leccionaris pasquals els que més intensament proposen la riquesa del misteri.

Les experiències fonamentals de l'Església

Una originalitat dels leccionaris dominicals de la Cinquantesena és l'absència de l'Antic Testament. Les primeres lectures de la missa dominical, ocupades habitualment per un text de l'Antic Testament, són en el temps pasqual dels Fets dels Apòstols. També en el leccionari ferial de la Cinquantesena els Fets dels Apòstols ocupen un lloc de privilegi: la seva lectura continuada comença amb el mateix dilluns de Pasqua, i es clou amb el dissabte abans de Pentecostès. Pel que fa a l'Ofici de lectures de la litúrgia de les Hores, es preveu per al leccionari biennal la lectura completa dels Fets dels Apòstols per a un dels dos cicles.

Llegir el llibre dels Fets dels Apòstols, cada any, ens convida a fer l'esforç, renovador com poc, de retornar als orígens. No pas, certament, perquè tot el que hi llegim siguin experiències positives, sinó perquè tornem a rebre la lliçó sobre els trets bàsics de la vida en Església. Els fragments de les primeres lectures dominicals són especialment indicatius en aquest punt: el «sumari» de la vida comunitària a Jerusalem (diumenge 2), el kerygma apostòlic (diumenge 3) i la resposta de fe, amb el baptisme (diumenge 4); la presència del ministeri apostòlic i dels col·laboradors (diumenge 5), i l'impuls missioner universalista (diumenge 6). En la seva essencialitat, aquests trets són els que ajuden a discernir què és de debò important en la identitat eclesial.

L'Església en el món

La dimensió eclesiològica és reforçada en el leccionari del cicle A —el d'aquest any— amb la lectura de la primera carta de sant Pere. Aquest text esplèndid sobre la vida dels cristians enmig de la societat —secular i pluralista?— no deixa mai indiferent. És el testimoni d'una experiència joiosa de la novetat cristiana, font d'acció de gràcies i de benedicció, que demana fidelitat i fermesa en l'adhesió a la Pedra viva, que exhorta a donar raó de l'esperança que hi ha en nosaltres, que recomana sentit dels deures ciutadans enmig d'una societat que no és pas massa benèvola

amb els que segueixen les petjades del Pastor i Epíscop de les nostres ànimes, Jesucrist. La persecució es descobreix ben viva.

Allò que els Fets dels Apòstols ofereixen com a trets d'identitat, queda complementat amb la carta de sant Pere des del punt de vista de la manera concreta de viure en aquest món.

El Crist i l'Esperit, els sagraments i l'Església

És en la lectura evangèlica on d'una manera més completa es planteja allò que constitueix la vida pasqual: el Crist Ressuscitat que dona l'Esperit a l'Església per mitjà de l'organisme sacramental. La imatge central és la del bon Pastor (diumenge 4), el Ressuscitat que dona la vida a les ovelles i les condueix al paradís de l'amistat amb Déu.

Les lectures dominicals i les ferials es complementen en la mateixa temàtica: l'evangeli de Joan és, a partir de la segona setmana de Pasqua, l'evangeli permanent. En el leccionari ferial es destaca encara més que en el dominical el caràcter central de la figura del Pastor.

Els primers diumenges són diumenges d'aparicions, i ho és també la primera setmana de Pasqua, en les fèries. L'aparició del primer vespre i de vuit dies després (diumenge 2) és un text fix per cada any, cosa que expressa la importància que se li dona; les aparicions apostòliques ocupen l'evangeli del diumenge 3. El Ressuscitat pren la iniciativa

de fer-se present enmig de la seva comunitat, d'enviar els deixebles a continuar la missió que el Pare li ha encomanat, de proclamar la felicitat dels deixebles que, a través dels segles, continuaran rebent la seva presència dominical, «sense veure'l»! És així mateix: de manera real i misteriosa, els deixebles podran tenir-lo cada setmana al seu costat, interpretant-los les Escripcures que parlen d'Ell, i partint-los el pa...

Els dies ferials de les setmanes segona i tercera tenen aire sacramental. Els sagraments de la iniciació tornen a ocupar l'atenció, en una mena de catequesi mistagògica anual de la comunitat cristiana: els sagraments són «forces» del Crist gloriós! (Catecisme de l'Església Catòlica).

Els diumenges després del diumenge 4 (el bon Pastor) porten les paraules del gran diàleg de Jesús amb els deixebles: és Ell qui continua dialogant avui amb la seva Església per parlar-li dels grans temes de la vida en Crist: el manament nou, el do de l'Esperit, l'unitat en la Trinitat, el testimoni enmig del món. La lectura completa d'aquest diàleg la trobem en els dies ferials: pas a pas, els reunits en el nom de Jesús escoltem-dels seus llavis què vol de nosaltres, i com posa en nosaltres la seva força i el seu amor, sense els quals no podem fer res...

Seria ben bé una llàstima que deixéssim escapar aquest tresor de la Paraula que d'una manera tan plena ens proposa el que som en Crist...

Lectures bíbliques

Diumenge II de Pasqua

Lectura primera (Any A)

Ac 2:42-47

Tots els creients vivien units i tenien en comú tots els béns

Lectura dels Fets dels Apòstols

Els germans eren constants a assistir a l'ensenyament dels apòstols, a posar en comú els seus béns i a reunir-se per partir el pa i per a la pregària. Tothom sentia un gran respecte, i els apòstols feien molts prodigis i miracles.

Tots els creients vivien units i tenien en comú tots els seus béns; venien les seves propietats i les altres coses que posseïen, per distribuir entre tots el diner, segons les necessitats de cadascú.

Cada dia assistien unànimement al culte del temple. Després, a casa, partien el pa i prenien junts el seu aliment amb senzillesa i alegria, cantant les lloances de Déu. Tot el poble els apreciava. Cada dia el Senyor afegia nova gent a la comunitat perquè fossin salvats.

Salm responsorial 117:1-2,3-4,13-15,22-24 (R.: 1)

Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, perdura eternament el seu amor.

Que respongui la casa d'Israel: perdura eternament el seu amor.

R.: Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, perdura eternament el seu amor.

O bé:

Al-leluia.

Que respongui la casa d'Aaron:

perdura eternament el seu amor.

Que responguin els qui veneren el Senyor: perdura eternament el seu amor. **R.**

M'empenyien tan fort que anava a caure, però el Senyor m'ha sostingut. Del Senyor em ve la força i el triomf, és ell qui m'ha salvat.

Escolteu, crits de festa i de victòria al campament dels justos. **R.**

La pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici.

És el Senyor qui ho ha fet, i els nostres ulls se'n meravellen.

Avui és el dia en què ha obrat el Senyor, alegrèu-nos i celebrem-lo. **R.**

Lectura segona (Any A)

1Pe 1:3-9

Ens ha fet néixer de nou i ens ha donat una esperança viva, gràcies a la resurrecció de Jesucrist d'entre els morts

Lectura de la primera carta de sant Pere

Beneït sigui Déu, Pare de nostre Senyor Jesucrist. Pel gran amor que ens té, ens fa néixer de nou i ens ha donat una esperança viva, gràcies a la resurrecció de Jesucrist d'entre els morts. L'esperança que us dona és una heretat que res no pot destruir ni deteriorar ni marcir, reservada dalt al cel per a vosaltres; creients com sou, el poder de Déu us guarda fins que obtingueu la salvació que ell té preparada perquè es reveli a la fi dels temps. Això us ha de donar una gran alegria, ni que ara, si convingués, us haguessin d'entristir per poc temps diverses proves. Si l'or, que al capdavall perdrà tot valor, ara és provat al foc, la vostra fe, més preciosa que l'or; també ha de ser provada perquè resulti mereixedora d'elogi, d'honor i de glòria el dia que Jesucrist es revelarà. Vosaltres, sense haver-

lo vist, l'estimeu, i des d'ara, perquè heu cregut en ell, sense haver-lo vist, esteu plens d'una alegria tan gran i gloriosa que no hi ha paraules per a expressar-la, ja que teniu segura, com a fruit de la vostra fe, la salvació de les vostres ànimes.

Al-leluia

Jo 20:29

Diu el Senyor: Tomàs, perquè m'has vist has cregut? Feliços els qui creuran sense haver vist.

Evangelí

Jo 20:19-31

Vuit dies més tard, Jesús entrà

Lectura de l'evangeli segons sant Joan

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus. Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres». Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres». Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdonareu, quedaran sense perdó».

Quan vingué Jesús, Tomàs, el Bessó, un dels dotze, no era allà amb els altres. Ells li digueren: «Hem vist el Senyor». Ell els contestà: «Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no li fico el dit dins la ferida dels claus, i la mà dins el costat, no m'ho creuré pas».

Vuit dies més tard els deixebles eren a casa altra vegada i Tomàs també hi era. Estant tancades les portes, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres». Després digué a Tomàs: «Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posa-me-la dins el costat». No siguis tan incrèdul. Sigues creient». Tomàs li respongué: «Senyor meu i Déu meu!». Jesús li diu: «Perquè m'has vist has cregut? Feliços els qui creuran sense haver vist».

Jesús va fer en presència dels deixebles molts altres miracles que no trobareu escrits en aquest llibre. Els que heu llegit aquí han estat escrits perquè cregueu que Jesús és el Messies, el Fill de Déu, i, havent cregut, tingueu vida en el seu nom.

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(Cicle litúrgic A; ferial II)

Temps de Pasqua

(Salteri: setmana 2)

ABRIL:

14. Diumenge II de Pasqua. Blanc. Lectures: Fets 2:42-47 / Salm 117 / 1 Pere 1:3-9 / Joan 20:19-31.
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Tiburci, Valerià i Màxim, mrs.; Sant Telm, domc.; Lambert, b.; Frontó, ab.; Santes, Domnina, vg.; Tomaida, mr.

15. Dilluns. Fèria. Blanc. Lectures: Fets 4:23-31 / Salm 2 / Joan 3:1-8.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Olimpiades, Eutiqui, Maró i Crescenç, mrs.; Santes Anastàsia i Basilisa, mrs.

16. Dimarts. Fèria. Blanc. Lectures: Fets 4:32-37 / Salm 92 / Joan 3:7b-15.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Toribi de Liébana, b.; Caius, Cremenci, Luperci, Marcial, Evenci i altres màrtirs de Saragossa; Patern, b.; Benet Josep Labre. Santes, Engràcia, vg. mr.; Bernardeta Soubirous, vg.

17. Dimecres. Fèria. Blanc. Lectures: Fets 5:17-26 / Salm 33 / Joan 3:16-21.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Anicet, p. mr.; Robert, ab.; Elies, prev.; Isidor i Pau, mjos. mrs.; Beata Maria Anna de Jesús, vg.

18. Dijous. Fèria. Blanc. Lectures: Fets 5:27-33 / Salm 33 / Joan 3:31-36.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Apoloni, sen. mr.; Eleuteri, b. mr.; Perfecte, prev. mr.; Galdí, b. card.; Santa Antia, mr.; Beat Andreu Hibernon, franc.

19. Divendres. Fèria. Blanc. Lectures: Fets 5:34-42 / Salm 26 / Joan 6:1-15.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants Lleó IX, p.; Vicenç, Hermògenes, Sòcrates i Ruf, Timó i Gàlata, mrs. Expedit, mr.

20. Dissabte. Fèria. Blanc. Lectures: Fets 6:1-7 / Salm 32 / Joan 6:16-21.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Sulpici, Servilià i Crisòfor, mrs.; Teòtim, b.; Santa Agnès de Monte Pulciano, vg.

Nascuts de nou

(1 Pe 1:3-9)

Josep M. Aragonès

Rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

Un himne pasqual

Després de saludar els cristians, «els escollits fills de Déu que viuen com a forasters a la diàspora», enmig dels pagans, i que han estat escollits «des de sempre per decisió de Déu Pare i santificats per l'Esperit, destinats a obeir Jesucrist i a ser aspergits amb la seva sang» (vv. 1-2). «Pere, apòstol de Jesucrist» (v. 1a), entona un bell himne pasqual. Es tracta d'un antiquíssim himne cristià, probablement de la primitiva litúrgia baptismal, que, prenent volada a partir de venerables fórmules jueves (Cf. 1Re 1:48; 2Cr 2:11 i 6:4) ens fa arribar fins al més pregon de la nova economia de la salvació. El Déu cristià no és únicament Jahveh, el Déu-dels-pares, que feia camí amb ells cap a la plenitud de la història, sinó que és el Déu que ja s'ha manifestat plenament en Jesucrist, el Fill, i en ell ens ha adoptat com a fills: «Déu, Pare de nostre Senyor Jesucrist pel gran amor que ens té, ens fa néixer de nou i ens ha donat una esperança viva, gràcies a la resurrecció de Jesucrist d'entre els morts» (v. 3). L'himne canta la magnificència de l'obra de Déu realitzada en dues dimensions: la resurrecció de Crist, autèntic re-neixement de la humanitat a una vida nova, i el baptisme cristià, incorporació personal al ministeri dinamitzador de Jesucrist Salvador i integració a la comunitat dels seus deixebles.

Una heretat indestructible

El baptisme fa néixer en el cor del cristià «una esperança viva». No es tracta d'una pura il·lusió que ens ajuda a viure. L'esperança cristiana és ella mateixa generadora de vida, ja que es fonamenta en el gran títol que Déu ens ha atorgat: amb el Fill, som fills i hereus. Tota la història d'Israel està presidida per aquesta idea. Una idea que neix com a promesa que s'ha de realitzar. Déu garanteix la promesa, i el poble i Déu la duen a terme. L'heretat d'Israel té una dinàmica progressiva: els patriarques, dipositaris de la promesa, la passen a la família —el poble— en forma d'aspiració a la possessió d'un territori determinat. I comença la peregrinació per la història, que prendrà diferents formes: peregrinació en el desig, somni daurat en temps d'esclavitud, èxode i marxa pel desert, lluita per consolidar l'esperit i la realitat de la llibertat, conquesta de

La Bíblia a l'abast

la terra, possessió més o menys en pau del territori, espoli, exili, retorn al somni daurat, per arribar a la pobresa de recolzar-se i posseir únicament la força de Déu. Llavors, el poble, «gràcies a la resurrecció de Jesucrist», neix de nou i arriba a la possessió de l'esperança viva. L'heretat del poble de Déu no és cap territori que es guanya o es perd, sinó la gran realitat de la salvació de Jesucrist, ell és l'autèntica terra-promesa-vivent. Per això res ni ningú no la pot «destruir ni deteriorar ni marcir», ja que és «reservada dalt al cel per a vosaltres» (v. 4). L'heretat del poble és Déu mateix que se li dona i el realitza, el salva: «creients com sou, el poder de Déu us guarda fins que obtingueu la salvació que ell té preparada perquè es reveli a la fi dels temps» (v. 5).

La dialèctica alegria-prova

«L'esperança viva» del cristià és també generadora d'alegria: «Això us ha de donar una gran alegria» (v. 5a). És un aspecte, aquest, de la vida cristiana que tenim molt oblidat. L'esperança cristiana no ens sumeix en la tristesa ni en el pessimisme. *Ve del pecat el pessimisme*, deia el bisbe Torras i Bages. Però l'alegria comunicada per l'esperança cristiana tampoc no és infantilisme inconscient. Davant nostre hi ha la prova, que realment ens afligeix i ens entristeix (v. 6b). La prova, però, la persecució, l'experiència de la pròpia limitació, la lluita per la vida, el mal del món que ens cal afrontar, actuen com de gresol de fosa: «Si l'or, que al capdavant perdrà tot valor, ara és provat al foc» (v. 7a). Posen a prova la qualitat de la nostra fe, —la nostra resposta i acolliment del do de Déu—, «més preciosa que l'or, perquè resulti mereixedora d'elogi, d'honor i de glòria el dia que Jesús es revelarà» (v. 7b). El cristià toca de peus a terra. I avança per la vida amb ple realisme. Però hi va il·luminat —il·lusionat— per la fe, que es tradueix en constància fidel en la possessió del misteri de Crist. Aquest misteri és la font de l'alegria cristiana. Fixem-nos amb molta atenció en els vv. 8-9: són el gran programa de la vida cristiana de sempre, però d'una manera molt especial d'aquest temps de pasqua, que ens ajuden eficaçment a superar la dialèctica alegria-prova: «Vosaltres, sense haver-lo vist» —a Jesucrist—, «l'estimeu, i des d'ara, que heu cregut en ell, sense haver-lo vist, esteu plens d'una alegria tan gran i gloriosa que no hi ha paraules per expressar-la, ja que teniu segura, com a fruit de la vostra fe, la salvació de les vostres ànimes».

Somnis de grandesa

P-J Ynaraja

Capellà de La Llobeta

Una cosa tan quotidiana com el dormir, encara amaga misteris per a la ciència. Només els animals superiors, i entre ells l'home, tenen el privilegi del somni. Perquè indubtablement el dormir, que aparentment és morir-se una estona, en realitat ens permet portar una vida més plena. Però en el dormir hi ha un fenomen singular que inquieta a tot el món: es tracta dels somnis i, especialment, dels malsons. Ve de lluny el buscar-los un significat. En altres llocs, en altres històries, crec que ja he fet referència als somnis i a les il·lusions. El significat, la utilitat, o la possible referència a l'anunci de sorts o pesars, aquesta és la curiositat legítima de tot ésser capaç d'adonar-se'n que se n'adona. Aquest joc de paraules significa simplement que se'n té consciència, una de les manifestacions de la nostra superioritat en l'escala biològica.

No fou S. Freud el primer a buscar interpretacions dels somnis, el nostre pare Jacob ja va voler trobar sentit als somnis del seu consentit fill Josep. I el mateix Josep va descobrir el missatge que portaven els somnis del Faraó,

després d'haver dit el que succeiria als seus dos companys de presó que també havien somiat. Però avui em toca escriure sobre temps posteriors.

A Babilònia, el rei Nabucodonosor va somiar i va voler que els seus mags endevinessin quin havia estat el somni, per després rebre la seva interpretació amb garanties. I no arriba a tant l'enginy humà. Ni avui en dia, amb el trastet aquest que anomenen electroencefalògraf, els neuròlegs són capaços de saber què està somiant el pacient. Però els tirans tenen la mania de no voler reconèixer les limitacions dels altres, sobretot quan és en profit propi. Així que, sense mandra, va decretar que, si no eren capaços d'endevinar-ho, haurien de morir tots els mags que estaven al seu servei.

Ara és el moment en què entra en l'escena el nostre heroi. És un estranger, però gaudeix del favor reial i del prestigi popular. I és ell qui li explica el que ha somiat i ho fa amb tota mena de detalls, després, fent un estudi de prospecció de futur, com es diria avui, li parla del porvenir de la seva descendència.

Li havia descrit una estàtua molt especial, pel material amb què l'havien fabricada, li diu després, que una pedra després de dalt, l'enderrocarà i ella mateixa esdevindrà

Retrats bíblics intencionats

una muntanya imperible. Els historiadors estableixen el paral·lisme entre els materials de l'estàtua i l'evolució històrica de Babilònia. Però els exegetes ens diuen que la pedra que rodant va fer miques el monument, en començar per destrossar els seus peus, no significa una altra cosa, que l'arribada del Messies. Si, en els somnis de Nabucodonosor s'inclouia la vinguda del nostre Crist ressuscitat, que aquests dies celebrem amb goig, i que, en fer-ho, estem asseverant que és com aquella muntanya de la profecia que mai no desapareixerà.

Amb tot detall la descripció del que he dit es troba en el segon capítol del llibre de Daniel.

En el capítol quart es parla d'un altre somni. Té aquestes conseqüències tràgiques pel rei, i a curt termini. Es tornarà boig i menjarà herba, caminant com un bou, fins que reconegui, accepti i veneri el Déu del cel. I passa el temps i torna a raonar amb encert. I els seus súbdits el tornen a reconèixer com el que era. No hi ha alguna semblança amb la llegenda de Fra Garí, de Montserrat?

Els llibres profètics en general són espessos, però aquest, el de Daniel, és ple de fets anecdòtics sobre els quals continuaré escrivint.